

Glohim

135 de ani de prestigiu

Călărași
2019

130 DE ANI DE PRESTIGIU

Știrbei Vodă.

COTEJIERIA NAȚIONALĂ BIROUȘII DE
ȘCOALA EUF

2015 - 2018

135

Căminul Părinților

Voluntariatul Știrbei-Vodă

Brumăria

Palatul administrației

Spitalul Județean

VENIR
CALARASI
(Roumanie)

de 12 Aprilie 1901
Tutre cartile postale
ilustrate colectioner
abonati si vedete din
orasul nostru

Altepost J. Schwidonech Süßenbrunn Vienna (Austria)

CUPRINS

CNBS, CĂLĂRAȘI – O ȘCOALĂ CU MULTE NUME CU RENUME...	2
EVOCARE OMAGIALĂ, LA 135 DE ANI, A UNOR PERSONALITĂȚI ALE CNBS	9
CNBS LA ANIVERSARĂ	14
VIRGIL N. DUICULESCU	18
EXTRAS DIN: LAURENȚIU GEORGESCU – „O VIAȚĂ DE DASCĂL”	23
VASILE N. STANCIU – UN DASCĂL PENTRU ROMÂNIA MARE	28
GÂNDURI DESPRE DOAMNA PROFESOARĂ, RUSU ELENA	33
DESPRE „PROFESORUL COMPLET”, DR. MIRCEA LUPU	35
MISIUNE REGALĂ	37
DIN CURGEREA MIRACULOASĂ A TIMPULUI	40
O, TEMPORA!	41
135 DE ANI!	42
LA ANIVERSARĂ	44
DESPRE UN LICEU CÂT O CATEDRALĂ	46
DESCOPERIREA SINELUI ÎN CONTEXT INTERCULTURAL	47
DESPRE ÎNCĂPĂȚÂNAREA DE A ALEGE PROPRIUL DRUM	51
CÂND VINE VÂNTUL SCHIMBĂRII	53
JURNALUL MEU DE EMOȚII	55
RADU DUMITRESCU – UN ELEV REMARCABIL	57
PRELUNGIRI DE MIEZ DE STEA	59
DRAGĂ DOMNULE CARAGIALE,	60
ȚARA IA FOC ȘI BABA UITĂ SĂ SE PIEPTENE	63
„BAMPIRUL” SOCIETĂȚII	65
”LA ȘTIRBEI ÎMI VOI ÎNVINGE TEMERILE!”	66
LA GRANIȚA DINTRE INOCENȚĂ ȘI MATURITATE	67
CUM SĂ UIT CINE SUNT?!	68
O JUMĂTATE DE SECOL!	69
DANUBE ROBOTICS	72
CLUBUL LMT	74
EUROSCOLA 2018	78
CONSTANTIN BRĂȚIANU	80
OXFORD IS WHAT YOU MAKE IT	81
LAUDATIO AMZA EUFROSINA	83

Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași O școală cu multe nume cu renume...

**Director,
Prof. Eufrosina Amza**

Puține sunt vocațiile care să se ridice la înălțimea sarcinii deosebite pe care o au profesorii, aceea de a modela tinerele vlăstare, care primesc prin actul didactic nu doar informații, ci și înțelepciune, moralitate, iubire de patrie.

Îmi stăruie în minte primul vers din vechiul cântec al studenților germani, devenit apoi imnul studenților de pretudindeni: „Gaudemus igitur, Iuvenes dum sumus”, adică „să ne bucurăm cât suntem tineri”. Goethe, care a dramatizat legenda despre Faust, alchimist și astrolog german, redă dialogul dintre Faust și Mefisto, prin care Faust îi dă sufletul lui Mefisto în schimbul redobândirii tinereții. Cu ce scop cerea Faust redobândirea tinereții? Scopul era pentru a putea cerceta tainele universului, pe care nu reușise să le afle din cărțile studiate într-o viață de om. Așadar, tinerețea, care este plină de energie, constituie cea mai propice perioadă pentru instruire din viața unui om.

Astăzi, 4 octombrie 2019, suntem martorii unui eveniment care naște lacrimi arzătoare în sufletele noastre, lacrimi de bucurie, de mândrie, lacrimi care se împletesc cu suspinele atâtor spirite ce despletesc priviri din alte depărtări spre cununa celor 135 de ani pe care Colegiul Național „Barbu Știrbei”, din Călărași, îi împlinește, spre cununa celor 100 de ani de liceu, pentru conservarea învățământului care zămislește personalități. 135 de ani nu reprezintă o vârstă, ci o măsură a sufletului, a sentimentelor care, an de an, s-au adăugat la arhiva sufletească a liceului și care, deși întâmpină anual noi generații, noi tineri care se hrănesc cu idei și iluzii, cu fantezie și creativitate, nu uită de portretele celor care au implementat continuitatea și nevoia de idealuri, de performanță, de iluminare a minților încă necoapte, de dezmierdare a mugurilor timizi ce abia tânjesc la lumină. Este ziua în care se naște o altă stea sub bolta divină a culturii și a educației, un alt lăcaș de cult își deschide atunci porțile, pentru ca doar cei privilegiați, cu dorința de a elucida mistere, să poată pătrunde. Mângâi cu nostalgie paginile ninse de ani, paginile care suspină duios, păstrând povara atâtor amintiri și doruri negrăite, atâtor ode și povești fără sfârșit, atâtor întrebări și răspunsuri care persistă să se împotrivescă timpului. Ne amintim cu drag de creatori de destine, de dirijori ai imnurilor vieții, de cei care conturau caractere și susțineau visuri, de remarcabili oameni de cultură, de minunați parteneri educaționali. Aleasă prețuire adusă generațiilor de elevi și dascăli, care prin merite deosebite și performanțe remarcabile au contribuit, timp de 135 ani, la definirea prestigiului învățământului românesc și la perpetuarea valorilor autentice în domeniul educației.

Ne amintim cu emoție și recunoștință de directorii, creatori ai timpului de glorie didactică: Constantin G. Protopopescu (1884-1887), Nicolae Dragomirescu (1887-1892), Ion Anușca (1892-1894), Vasile N. Stanciu (1894-1896), Cristofor Stătescu (1896-1898), Grigore Nicolescu (1898-1899), Vasile N. Stanciu (1899-1901), Dumitru M. Popescu (1901-1902), M. Gălbeanu (1902), G. V. Constantinescu (1902-1905), Tiberiu Chiril (1905-1907), G.V. Constantinescu (1907-1911), Ion F. Buricescu (1911-1914), G. V.

Constantinescu (1914-1922), Virgil Marineanu (1922-1924), G.V. Constantinescu (1924-1927), Ion M. Ștefănescu (1927-1929), Dimitrie I. Șofran (1929-1935), Ion N. Guțulescu (1935-1938), Alexandru Z. Ionescu (1938-1943), Gheorghe C. Vasilescu (1943-1945), Ion N. Guțulescu (1945-1948), Păun V. Stan (1948-1949), Coriolan Gherman (1949-1950), Constantin Grigorescu (1950-1953), Petre Negru (1953-1955), Silvia Tăbăcaru (1955-1961), Aurelia Grigore (1961-1962), Ionel Constantin (1962-1975), Dumitrache Nițulescu (1975-1984), Ilie Olaru (1984-1989), Mihai Ștaub (1989-1991), Valentin Vasilache (1991-1998), Marinela Dincă (1998-2003), Corina Mihaela Ionescu (2003-2011), Ion Dorobanțu (2011-2012), Dan Marinache (2012-2014), Eufrosina Amza (2014- prezent).

Am datoria de a nominaliza câteva flori din grădina eternă a frumosului și a farmecului, din grădina luminilor și a spiritelor nobile, flori ce și-au deschis petalele către lume, care le-a îmbrățișat cu dragoste pentru roadele lor, pentru seva lor pură, pentru inimile de aur ce se înclină tremurător în fața lui „Barbu Știrbei”: Ion Calonia, Ștefan Bănulescu, Alecu Vaida Poenaru, George Radu, Ion V. Strătescu, P.H. Haneș, Paul Tutungiu, George Alboiu, Teodor Parapiru, Ștefan Bratosin, Ion Vlad, Felix Țopescu, Aurel Elefterescu, Ștefan Teodorescu, Ion Teodorescu, Marin Giurcă, Nicolae Scăunaș, Dan Mateescu, Dimitrie Dunea, Constantin Dinulescu, Gabriela Bobeș, Dan Constantin, Rodica Simionescu, Luminița Velciu, Marcel Roșculeț, Marius Popescu, Constantin Brătianu, Gheorghe Florea, Dan Apostol, Cristian Florin Gheorghe, Petruș Octavian, Dan Mirescu, Bujorel Păvăloiu, Nicolae Balica, Nicoleta Ilie-Ieșeanu, Ion Bogdan, Dumitru Baltă, Petre Diaconu, Panait I. Panait, Adrian Rădulescu, Liviu Mihăilescu, Mircea Dima, Stere Farmache, Mircea Lupu, Marian Stoica, Liviu Mușat, Nicolae Ilinca, Bogdan Ioniță, Florin Rădulescu, Cristina Pârvan, Mihaela Burcea, George Șerban, George Iacob, Irina Ravac, Botoșaru Făgărași, Vasile Victor Patevschi, Marius Pomarleanu, Victor Beroniade, Petronel Dumitrescu, Claudia Năstăsescu, Dan Mărgărit, Eugen Pâslaru, Dan Lupoi, Nae Isbășescu, Daniel Țuțuianu, Parișcu Gânda, Cezar Neagu, Filip Dej, Andreea Creangă, Sabin Deacu, Mihaela Georgescu, Diana Soare, Diana Nica, Mircea Negreanu, Daniel Florea, Rodica Bostan, Adina Bologan, Cristina Paris, Răducu Filipescu, Laurian Atanasov, Mariana David, Tascu Toza, Gheorghe Parișcu, Viorel Ivanciu, Mari-Elena Belciu, Viorica Hagianu, Ion D. Valcea, Mihai Pahomeanu, Petre Negoită, Dănuț Vasile, Sorin Vasile, Silviana Șestacovschi, Dana Chivu, Veronica Asan, Constantin Jelescu, Dan Cristodor, Adrian Popescu, Gheorghe Stoian, Olimpiu Moisescu, Gheorghe Vasile, Adriana Cristache, Ninel Petre, Ema Hreniuc, Claudia Pavălesc, Adriana Constantin, Ion Tudor, Gheorghe Litu, Radu Vasilache, Teodor Stoiculescu, Roxana David, Florentina David, Mihaela Bucioveanu, Ioana Georgescu, Șerban Gabriela, Ioana Nicoleta, Gabriela Iscru, Camelia Croitoru, Irina Constantin, Ioana Răcman, Carmen-Elena Herghelegiu, Anișoara Pantelimon, Florina Ion, Monica Parapiru, Daniela Moisescu, Corina Ionescu, Dan Marinache, Grațiela Preda, Alina Vișan, Andreea Gheorghe, Mădălina Teodorescu, Mugurel Coman, Marilena Simion, Adriana Cristache, Daniela Stan etc.

Ne amintim cu prețuire de șefii de promoție: 2000 – Pantelimon Daniela; 2001 – Calmac Diana Maria, Petre Liviu Dincă, Alexandra Florina Gabriela, Costache Adrian Claudiu; 2002 – Amza Antoaneta, Tudose Iulia Tamara, Condurachi Carmen Costinela; 2003 – Costache Oana Andreea, Simile Daniela, Robescu Bianca Simina, Brașoveanu Carmen, Coste Andrei George, Neagu Georgeta; 2004 – Cristian Gabriel Nicușor, Paul

Alexandru Mihai, Oprea Marilena; 2005 – Preda Mariana, Roșu Alina; 2006 – Amza Cristina, Dincă Octavian, Rogoz Mirela, Tatu Raluca Georgiana, Trifu Ana-Maria; 2007 – Cîmpeanu Diana Mădălina; 2008 – Manoliu Ioana Alexandra, Toader Alexandra Florentina, Radu Ana-Maria Mădălina; 2009 – Oancea Laura Elisabeta, Penciu Cristina Magdalena, Dinu Arina Maria; 2010 – Cristea Marius Alexandru, Mihai Mădălina Cristina, Pârâială Lavinia Georgeta, Orisu Alexandru Marian; 2011 – Corban Mihaela Alexandra, Druncea Georgiana, Vâlcu Cristina Georgiana, Ivanciu Florentina Melania, Popia Marilena Andreea, Scarlat Adriana Denisa, Tincu Maria Alexandra, Brătușcu Gabriela; 2012- Zainea Ionela Cristina, Rîpa Ioan Alexandra; 2013- Dumitrescu Daniela Mihaela, Ceon Anca Georgiana, Constantin Nicoleta Eugenia, Bărzulea Amalia Maria, Ciobanu Brândușa Renata, Gogu Andreea Luiza, Pârloagă Gabriela; 2014 – Costantin Mădălina-Rosana, Țuțuianu Ana-Maria, Ivan Florentina; 2015 – Bucureșteanu Maria-Mădălina, Costăchescu Irina; 2016 – Vintilescu Raluca-Ioana, Alecu Ana-Maria, Chirian Andreea, Damu Andreea-Cristina; 2017 – Ghenu Mirela-Mihaela, Neagu Ana-Maria-Mihaela, Tuță Alexandra-Ioana; 2018 – Miclăuș Adrian- Ștefan, Onofrei Adina-Ioana, Radu Florentina-Roxana, Vlad Radu Mihai; 2019 – Andronescu Valeria-Alina, Donciu Andreea-Daniela, Gavrilă Carmen-Cristina, Ion Cristiana-Doinița, Pavel Mihăiță-Cătălin, Dumitrache Simona-Mihaela.

Ne amintim cu prețuire de absolvenții care au obținut rezultate remarcabile la olimpiadele școlare, fază națională și internațională: Tuță Alexandra, Nedelcu Alexandra, Amza Antoaneta, Preda Mariana, Ivan Geanina, Petre Liviu, Davidescu Mădălina, Condurache Marian, Roșu Alina, Costache Oana, Pătrașcu Andrei, Cristian Gabriel, Ioniță Bogdan, Marin Alexandru, Bostan Adrian, Brătușcu Gabriela, Druncea Georgiana, Ghidrașan Maria-Luiza, Ignat Evelina, Ivan Florentina, Murray Andrew David, Zainea Ionela, Dedu Georgiana, Năstase Mariana, Stan Georgiana, Crețu Elena, Dumitrache Alexandru, Onofrei Adina Ioana, Vlad Radu Mihai, Tudorache Cristian, Stancu Maria, Ene Izabela Ștefania, Manciu Ion, Lungu Mihaela, Constantin Simona, Pârloagă Gabriela, Mitu Diana, Niculescu Mihai, Zamfir Simona, Dedu Diana, Enache Marina, Cornea Andreea, Radu Florentina, Lazăr Laura, Mușat Ruxandra, Ion Cristiana-Doinița, Gavrilă Carmen-Cristina, Lățcan Bianca, Nedelcu Alex, Stroe Cătălina.

Și dacă suntem conștienți de faptul că atingem o vârstă cât se poate de frumoasă și de impresionantă pentru un Colegiu Național, care se ridică la înălțimea standardelor impuse de colegii din centrele culturale de referință ale țării, nu ar trebui oare să fim conștienți și de începuturile promițătoare ce au stat la baza acestui edificiu?

De primele raze de soare ce pășeau timid dincolo de ferestrele aburinde, de răsufările unor elevi și ale unor mentori excepționali? De primele bucurii și împliniri, de primele succese? De primele eșecuri care ne-au mobilizat și ne-au determinat să luptăm mai mult și mai mult, să ne autodepășim și să dovedim tuturor că suntem cei mai buni, că acest destin nu este deloc întâmplător?

Consider că este una dintre datoriile noastre primordiale, aceea de a despleti priviri spre trecutul fremătând de viață și ambiții ale liceului, și să încercăm să deslușim tainele ce au pus fundamentele acestei instituții. Numele pe care îl poartă Colegiul este legat de o mare personalitate a istoriei noastre, ministru și domnitor al Țării Românești, un mare om de cultură și protector al educației, întrucât a fost principalul artizan al redeschiderii majorității școlilor închise la Revoluția de la 1848.

Începuturile se scriu cu 135 de ani în urmă, când în 1864, se alocase suma de 20.000 de lei pentru construcția unei școli, sumă oferită ani de-a rândul, primind mereu altă destinație. Piatra de temelie a fost pusă la 23 iunie 1881, în cadrul unei ceremonii, urmând ca această floare, abia sădită, să își deschidă petalele către lumina sfântă, să crească, zveltă și temerară, și apoi să înflorească și să rămână veșnic tânără și nemuritoare, deschisă către infinit.

10 august 1884 – în clădirea proaspăt terminată se vor instala școlile primare de băieți nr. 1 și nr. 2;

20 septembrie 1884 – s-a admis înființarea unui gimnaziu real, Gimnaziul își va dobândi repede faima de prestigioasă instituție de învățământ;

9 oct. 1890 – regele Carol I a vizitat gimnaziul și a asistat la lecții;

19 februarie 1894 – profesorii au luat hotărârea „să facă un act de dreptate și recunoștință, perpetuându-se memoria întemeietorului orașului” prin adoptarea numelui „Știrbei-Vodă”, denumire aprobată de Ministerul Instrucției Publice și întărită prin înaltul regal nr. 1898 din 4 mai 1894 și publicat în Monitorul Oficial nr. 33 din 13 mai 1894;

1 septembrie 1919 – prin decretul regal nr. 3864, publicat în Monitorul Oficial nr. 114/09.09.1919, se consfințește transformarea fostului gimnaziu în liceu real de băieți;

1940 – liceul va deschide un internat pentru 70 de elevi;

1944 – ocuparea liceului de Armata Roșie;

1956 – devine liceu mixt cu profil real/uman;

1957 – liceul primește denumirea de „Nicolae Bălcescu”;

1961 – se inaugura localul din str. Eroilor, nr. 3-7;

1977 – devine Liceul de matematică-fizică, „Nicolae Bălcescu”;

1992 – principele Barbu Știrbei va deveni patronul spiritual al școlii;

1994 – școală Asociată UNESCO;

1999 – prin adresa nr. 35092/23 iunie 1999, M.E.N. aprobă atribuirea denumirii de Colegiul Național „Barbu Știrbei”, începând cu anul școlar 1999-2000;

2007 – școală membră a Academia Școlilor Central Europene (ACCES);

2009 – prima școală din învățământul de stat din România acreditată pentru Bacalaureatul Internațional;

2011 – acordarea titlului de școală MaST TOP;

2015-2021 – acordarea titlului de Școală Europeană;

2016 – inaugurarea actualului local;

2016 – înființarea Centrului de Dezvoltare Personală;

2016 – inaugurarea „clasei verzi”;

2017 – acordarea titlului de MICS MaST;

2017 – primirea titlului de ȘCOALĂ AMBASADOR a Parlamentul Uniunii Europene;

2017 – centru autorizat pentru pregătire Cambridge;

2017 – grădinița cu program normal nr. 11 devine structură a Colegiului Național „Barbu Știrbei”, Călărași;

2019 – înființarea Centrului de robotică – WINNER CERTIFICATE RO111 – Danube Robotics;

2019 – înființarea Centrului de Orientare și Consiliere.

acestu gimnaziu cu materialul didactic strictu necesaru și cu unu localu propriu.

Director, **N. Dragomirescu**

Nr. 7.—L. D. R. nr. 3.864/919 (Monitorul Oficial nr. 114 din 9 Septembrie 1919); Gimnaziul se transformă în liceu.

FERDINAND I

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,
La toți de față și viitori, sănătate.

Asupra raportului Ministrului Nostru, secretar de stat la departamentul Cultelor și Instrucțiunii sub nr. 102.730.

Am decretat și decretăm :

Art. I. — Se aprobă, sub rezerva ratificării ulterioare de către Parlament următoarele: se transformă în liceu, cu începere dela 1 Septembrie 1919, următoarele Gimnazii :..... Știrbey-Voda din Călărași.

Art. II. — Plata personalului didactic, ad-tiv și de serviciu și a materialului se va face din creditele bugetare ce se vor deschide anume în acest scop la capitolele respective din bugetele exercițiului în curs.

Art. III. — Miniștrii noștri secretari de stat la departamentele Cultelor și Instrucțiunii, de Finanțe și cel de Justiție sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a decretului de față.

Dat în Sinaia, la 5 Septembrie 1919,

FERDINAND

Ministru Cultelor și Instrucțiunii,

Dr. C. Angelescu

Ministru Finanțelor,
Oscar Kiriacescu

Ministru de Justiție,
D. Guzdugan

De-a lungul vremii, liceul nostru a rămas același: veșnic tânăr, veșnic dornic de performanță, veșnicul templu al caracterelor mari și al țelurilor înalte, citadela valorilor și educației, crezul tinereții și al învățării, focar de cultură, torță ce luminează, așteptând ca discipolii săi să își facă loc în lume, fără însă a uita sălile de clasă de unde au pornit și mentorii care i-au sprijinit și care îi păstrează, pe fiecare în parte, într-un colț de suflet.

Colegiul Național: „Barbu Știrbei”, Călărași, s-a remarcat și s-a impus ca una dintre instituțiile de prestigiu ale învățământului preuniversitar, prin cultivarea valorilor morale, prin performanțe recunoscute, printr-un colectiv profesoral de excepție și prin absolvenți care formează elita intelectuală a comunității, spațiu al culturii, univers al cunoașterii, Colegiul oferă educație de calitate și sprijin pentru dezvoltare personală.

Elevii Colegiului Național: „Barbu Știrbei” sunt motivați, ambițioși, perseverenți, îndrăzneți și fericiți. Au cucerit scene naționale și internaționale, au câștigat premii și trofee, au surprins juriu cu note maxime, au învins adesea în competiții de prestigiu, se implică în programe de dezvoltare personală, fac voluntariat, scriu și implementează singuri proiecte. Și cerul este limita!

Colegiul Național: „Barbu Știrbei” reușește nu numai să se mențină la standarde naționale, dar să își depășească condiția. Va fi o școală europeană a excelenței: viziunea e împărtășită vizibil în întreaga viață școlară; profesorii te provoacă, te inspiră, te motivează; oamenii te înțeleg și îți câștigă încrederea; este o legătură puternică cu părinții, cu angajatorii, cu cei cu experiență, cu absolvenții; elevii simt că merită să învețe și cei mai vulnerabili se simt incluși; există respect între elevi și personalul școlii; poți învăța la nivelul tău cel mai bun; se pune în centrul atenției ceea ce fiecare este și vrea; sunt așteptări înalte; te poți dezvolta cât de mult poți; elevii și profesorii se simt bine învățând într-un loc sigur; ești motivat pentru învățare permanentă, având flexibilitatea de a te schimba; identificăm valori, respect reciproc, onestitate; întreaga comunitate învață, învață unii de la alții; profesorii au potențial și li se oferă șanse pentru a încerca noi direcții de acțiune; așteptările sunt înalte; niciodată nu ești mulțumit cu ce ai obținut, tot timpul cauți ceva mai bun; nu ești îngrijorat de probleme și dificultăți, deoarece și ele fac parte din viața școlii; trebuie să implici mintea, inima și sufletul; elevii sunt încurajați să se bucure de ceea ce învață și învață în mod atractiv; școala se transformă în a doua casă; elevii descoperă arta de a trăi frumos.

Prezența acestei instituții formatoare a nenumerate generații de intelectuali și-a pus amprenta asupra urbei Călărașului, așa cum o va face și de acum înainte.

Dragii mei, izbânzile voastre ne înalță, eșecurile voastre ne dor, dar niciodată nu vă vom uita, pentru că ați fost și rămâneți ai noștri, pentru că în voi sunt razele de lumină din sufletul nostru, pentru că în voi suntem și noi, cei care v-am purtat de grijă și v-am învățat alfabetul științei și al culturii.

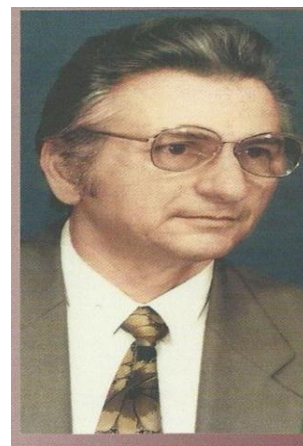
Cred în destinul Colegiului și îi doresc un viitor la înălțimea istoriei sale!

CONDICA 1884

AL ARHIVELOR NAȚIONALE
 LA BIROU JUDEȚEAN
 EXECUTAT

Oră	Studiul	Profesorul	Clasa	Observații
	Zoi 20 Septembrie 1884 inaugurarea școlii școli gimnaziale reale din Călărași - Anul școlar 1884-1885.			
	Vineri 21 Septembrie			
8-10	Arhitectură și Natură	Mrazgonescu	I	
10 1/2 - 11 1/2	Desene	Vacanta	I	
2-4	L. Română și Franceză	Oprescu	I	
	Sâmbătă 22 Septembrie			
	Latină și Geografie	Oprescu	I	
	Religie	Oprescu	I	
2-3	Desene	Vacanta		
	Duminică 24 Septembrie			
8-10	Arhitectură și Germană	Mrazgonescu	I	
10 1/2 - 11 1/2	Calligrafie	Vacanta		
2-4	L. Română și Franceză	Oprescu	I	
	Miercuri 25 Septembrie			
8-10	Geometrie și Franceză	Mrazgonescu	I	
10 1/2 - 11 1/2	Desene	Vacanta		
2-4	Latină și Geografie	Oprescu	I	
	Joi 26 Septembrie			
8-10	Arhitectură și Natură	Mrazgonescu	I	
10 1/2 - 11 1/2	Calligrafie	Vacanta		
2-4	L. Română și Franceză	Oprescu	I	
	Zoi 27 Septembrie			
8-10	Geometrie și Germană	Mrazgonescu	I	
10 1/2 - 11 1/2	Desene	Vacanta		
2-3	Religie	Oprescu	I	
	Vineri 28 Septembrie			

EVOCARE OMAGIALĂ, LA 135 DE ANI, A UNOR PERSONALITĂȚI ALE COLEGIULUI NAȚIONAL „BARBU ȘTIRBEI”

La celebrarea primului jubileu al liceului, **Ion N. Guțulescu**, directorul de atunci, avea să remarce, în cuvântul său de deschidere: „De o jumătate de veac, o lumină puternică arde în inima orașului Călărași și încălzește sufletele și mințile tineretului din regiune (...) De o jumătate de veac, această făclie puternică stă înfiptă la o margine a țării care a format odinioară bariera dintre civilizație și barbarie (...) Sărbătoarea aceasta a depășit orice cadru, cunoscut până astăzi, în lumea școlii ialomițene.”

Rememorând începuturile: după punerea pietrei fundamentale (la 23 iunie 1881), a avut loc, trei ani mai târziu (la 20 septembrie 1884), inaugurarea deschiderii **Gimnaziului real** (director **C. G. Protopopescu**), care, din 13 mai 1910, va purta numele de **Știrbey-Vodă**; din octombrie 1915, va funcționa clasa a V-a de liceu, iar de la 1 septembrie 1919, gimnaziul se va transforma în liceu, purtând aceeași denumire până la reforma din 1948. Mai departe, titulatura liceului va suferi modificări, dictate de circumstanțele istorice și politico-ideologice ale vremii: **Liceul de băieți** (1948-1951), **Școala medie de băieți** — cu durată de 10 ani (1951-1956), **Școala medie „Nicolae Bălcescu”** — cu durată de 11 ani (1957-1961), **Liceul de cultură generală** (1961-1965), **Liceul teoretic nr. 1** (1965-1977), **Liceul de matematică-fizică „Nicolae Bălcescu”** (1977-1992), **Liceul teoretic „Știrbey-Vodă”** (1992-1999) și **Colegiul Național „Barbu Știrbei”** (din 1999 până astăzi).

Amintindu-i, cu admirația cuvenită, pe câțiva dintre primii dascăli de seamă ai gimnaziului, nu-i putem uita pe **G. V. Constantinescu** (elev al gimnaziului, ilustru profesor de matematică și director, autor de manuale didactice), **Vasile N. Stanciu** (profesor de istorie și avocat, director și inspector școlar, președinte al Ligii Culturale Călărași, prefect și senator), **Tiberiu Chiril** (elev al gimnaziului, profesor de geografie și director, primar al orașului), **Calistrat Popărescu** (profesor de muzică și dirijor — după **C. Albu** — al corului „Freamătul”), **Ion F. Buricescu** (profesor de filozofie și de franceză, director, prefect, deputat și senator, autor al unor manuale de psihologie și de logică), **Petre V. Haneș** (elev al gimnaziului, profesor de limba română și doctor în litere și filozofie, inspector școlar, istoric literar și autor de manuale, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Gh. Grigorescu** (profesor de educație fizică și secretar).

În perioada postbelică, liceul „Știrbey-Vodă” va deveni o instituție de elită a școlii ialomițene și românești, între membrii corpului său didactic strălucind profesori cu o înaltă pregătire științifică și pedagogică, care, prin prestigiul lor didactic, impuneau respect întregii societăți călărășene: **Ion N. Guțulescu** (elev al liceului, profesor de română, latină și drept, director plin de har și coordonator al monografiei jubiliare a liceului), **Ion M. Ștefănescu** (elev al liceului, profesor de istorie și director), **Nicolae Bucliu** (profesor de muzică — ulterior profesor universitar și inspector general, compozitor de muzică simfonică și instrumentală de cameră, membru al Societății Compozitorilor Români și maestru emerit al artei), **Al. Z. Ionescu** (distins profesor de matematică și director, președinte al Consiliului

interșcolar și conferențiar cultural), **Aurel Dinulescu**, **Constantin Fierăscu și Gh. Neagu** — elev al liceului (profesori de limba română —, ultimii doi fiind și autori ai unei „Antologii a Bărăganului”), **Toma Georgescu** (elev al liceului, profesor de filozofie și drept), **Rigobert Pauly** (profesor de limba franceză, membru al Misiunii Universitare Franceze și coautor - alături de **I. F. Buricescu** — al unei „Petite anthologie pedagogique pentru uzul școalelor normale”), **Virgil Deghetto** (profesor de limba italiană și franceză), **Aurel Steriade** (profesor de latină și franceză), **Dimitrie Șofran** (profesor de limba germană și director), **Gh. C. Vasilescu** (profesor de geografie și director), **Zaharia Simion** (riguros profesor de desen și caligrafie, pictor de peisaje și portrete - în ulei sau acuarelă), **Const. Gh. Grigorescu** (elev al liceului, profesor de limba franceză), **Maria Bârlan** (înzestrată profesoară de fizică), diaconul **Al T. Dobrescu** (profesor de religie și director al liceului particular), **Octavian Lăzărescu** (elev al liceului, profesor de muzică), **Nae Grigorescu** (profesor de educație fizică, de o vastă cultură, secretar și pedagog), **Const. Belciu și Levon Mirahorian** (profesori de igienă școlară și medici ai liceului).

*

Mutat într-un local nou, vizavi de Fabrica de Confecții, fostul „Știrbey-Vodă” îl va avea ca director, din 1962, pe **Ionel Constantin** (dascăl cu vocație și profesor emerit de filozofie, șef al Secției de Învățământ și Cultură a județului Călărași, pictor și grafician de talent, distins cu ordine și medalii, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași, care va păstori, până la pensionare, în 1975, un corp profesoral de certă valoare, compus, pe de o parte, de mai vârstnici, ca: **Laurențiu Georgescu** (profesor de limba latină, franceză și română, autor al unui volum de memorii („O viață de dascăl”), cetățean de onoare al municipiului), **Gheorghe Florea** (profesor emerit de geografie și științe naturale, autor de manuale pentru învățământul primar, distins cu ordine și medalii, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Petru Rusu** (profesor de biologie și inspector școlar), **Aurel Șerbănescu** (profesor de geografie, membru fondator al Teatrului Popular Călărași și cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Dumitrache Nițulescu** (profesor de fizică, director adjunct și director, cetățean de onoare al municipiului Călărași), **Vasile Zaim** (profesor de istorie, director, inspector școlar și vicepreședinte cu probleme de învățământ și cultură în Consiliul Municipal, președinte al Filialei Călărași a Societății de Științe Istorice și cetățean de onoare al municipiului Călărași), **Ioana Atanasiu** (profesoară de limba română și președintă a Filialei Călărași a Societății de Științe Filologice, cetățean de onoare al municipiului Călărași).

Pe de altă parte, din generația mai puțin vârstnică (a corpului profesoral amintit), merită a fi evocați, printre alții: **Ion Onuță** (talentat profesor de matematică, director adjunct și inspector școlar, președinte al Filialei Călărași a Societății de Științe Matematice, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Ilie Olaru** (profesor de matematică și director, inspector școlar general adjunct și cetățean de onoare al municipiului Călărași), **Mihai Pâslaru și Gh. Pantelimon** (profesori de matematică, primul – creator al primei clase de informatică și instructor al primei generații de informaticieni din județ, iar, al doilea, profesor de o intransigență exemplară - cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Nicolae Tăut** (profesor de limba franceză, secretar al Filialei Călărași a Societății de Științe Filologice, director al Universității Cultural-Științifice Călărași, deputat și cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Ion Dorobanțu** (profesor de

istorie, director adjunct și director, inspector școlar), **Constantin Tudor** (profesor doctor de istorie, director al Arhivelor Naționale Călărași, consilier-șef al Inspectoratului Județean pentru Cultură, vicepreședinte al Camerei de Comerț, Industrie și Agricultură Călărași, prefect și deputat de Călărași, cadru universitar, autor al unor eseuri, micromonografii și monografii cu caracter istoric, coautor (sau/și coordonator) al unor volume cu caracter cultural-artistic, cetățean de onoare atât al municipiului, cât și al județului Călărași), **Stela Anghel** (profesoară de limba română, directoare (de gimnaziu) și inspectoare școlară generală, autoare de romane și de eseuri istorico-literare sau de culegeri de texte (literare ori lingvistice), cetățean de onoare al municipiului Călărași), **Victor Cutuș-Mureșan** (profesor de limba română și director educativ, inspector școlar și autor atât al unor sinteze și comentarii pentru elevi ori ale unor texte din scriitori clasici și moderni, cât și al unor ample eseuri istorico-literare cu caracter justițiar și axiologic etc., cetățean de onoare al municipiului Călărași), **Ilie-Ștefan Rădulescu** (elev al liceului, profesor de limba română, director adjunct, director al Casei Corpului Didactic Ialomița, membru fondator al primului Teatru Popular din România, președinte al Comitetului Municipal de Cultură, vicepreședinte al Comitetului Județean de Cultură Călărași, președinte al Filialei Călărași a Societății de Științe Filologice și prorector al Universității Populare „P. V. Haneș”, colaborator în presa călărășeană, cu rubrica „Cum vorbim și scriem corect”, iar, la radioul local, cu emisiunea zilnică „Să vorbim corect românește”, coautor — împreună cu Constantin Tudor — al antologiei „Călărașii în literatura română”, și autor a 18 volume, dintre care două monografii, (despre „Istoria teatrului călărășean” și „C. A. Rosetti și Teatrul”), două culegeri de evocări, note critice și eseuri, precum și 14 volume dedicate limbii literare actuale, respectiv patru dicționare de specialitate și 10 cărți de pedagogie lingvistică (cu accent pe opoziția „incorect-corect” în vorbirea și scrierea cotidiană), membru al Societății Scriitorilor Români și membru de onoare al Societății de Științe Filologice, cetățean de onoare atât al municipiului, cât și al județului Călărași).

*

Dintre generațiile ieșite, de-a lungul vremurilor, de pe băncile colegiului, s-au afirmat — și înăuntrul, și în afara țării — numeroase personalități din cele mai variate domenii ale vieții social-economice, ale artei, științei și culturii: **a) scriitori:** **Dragoș Protopopescu** (poet, prozator, traducător și cronicar), **Ion Vasilescu Valjean** (dramaturg), **Corneliu Rudescu** (profesor universitar de literatura engleză, traducător, eseist și memorialist, membru al Uniunii Scriitorilor), **Alecu Vaida Poenaru** (nuvelist și romancier), **George Dan** (poet și traducător), **Vasile Culică** (poet și arheolog, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Ștefan Bănulescu** (nuvelist, romancier și poet, publicist, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **George Radu** (doctor în estetică, romancier și publicist), **Ion V. Strătescu** (nuvelist, romancier și poet, inginer constructor), **Paul Tutungiu** (prozator și poet, gazetar), **George Alboiu** (poet și publicist), **Teodor Parapiru** (prozator și poet), **Ștefan Bratosin** (poet și eseist, doctor în teologie și în științele comunicării, cetățean de onoare al municipiului Călărași); **b) lideri și promotori ai culturii și artei locale:** **Lazăr Belcin** (magistrat, președinte al Asociației Corale „Freamătul” și director al Ath. Popular Ialomița, publicist și conferențiar cultural, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Eugen Cealâc** (primar, director al „Pământului” și un veritabil „mecena” al vieții spirituale

călărășene, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Aurel Elefterescu** (avocat, pasionat regizor amator, fondator al primului teatru de amatori cu stagii permanente și al primului Teatru Popular din România, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași); **c) artiști plastici:** **Take Papatriandafil** (pictor de interioare, de peisaje lacustre și de imagini biblice), **Constantin Săndulescu** (pictor peisagist al bălții și al Borcei), **George Teodorescu** (sculptor în piatră, bronz și ghips, expozant în saloanele bucureștene și pariziene, colaborator al lui Constantin Brâncuși), **Ion Vlad** (sculptor de talie europeană, profesor la Sorbona și membru al Academiei Române, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași); **d) oameni de presă:** **Paul Teodorescu** (diplomat al Școlii Superioare de Ziaristică din Paris, redactor-șef al mai multor publicații, membru al Uniunii Ziariștilor și secretar general al Uniunii Ziariștilor Profesioniști, traducător și autor de cronici, reportaje, eseuri și medalioane literare), **Marin Giurcă** (avocat și publicist, membru al Uniunii Ziariștilor, autor al unor volume de proză — schițe umoristice, portrete călărășene și amintiri — ori de epigrame, conducător de vază al Cenaclului literar "George Dan", cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **George Grigorescu** (ziarist și redactor-șef al gazetei „Tribuna Ialomiței”, membru fondator al primului Teatru Popular din România, creator de talente și regizor de reviste muzicale, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Dan Constantin, Rodica Simionescu și Luminița Velciu** (redactori de ziar, de radio sau de televiziune); **e) actori profesioniști:** **Dimitrie Dunea** (actor al Teatrului Delavrancea și al celui de Operetă), **Constantin Dinulescu** (actor de teatru și film, societar al Teatrului Național din București, cetățean de onoare al municipiului Călărași) sau **Gabriela Bobeș** (actriță la același Teatru Național); **f) muzeografi, arheologi ori economiști:** **Adrian Rădulescu** (profesor universitar, director al Muzeului Național de Istorie și Arheologie Constanța, ctitor și primul director al Universității "Ovidius" din Constanța), **Panait I. Panait** (profesor universitar, secretar al Societății de Științe Istorice și director al Muzeului de Istorie și Artă al municipiului București), **Petre Diaconu** (doctor cercetător la Institutul de Arheologie și autor al unor lucrări cu valoare documentară despre Insula Păcuilui Soare), **Stere Farmache** (director al Bursei de Valori București); **g) celebrități din domeniul juridic, filologic ori ingineresc:** **Vasile V. Stanciu** (avocat al Curții de Apel din Paris, profesor al Școlii Superioare de Antropologie și autor al unor tratate de criminologie, sărbătorit în 1992 de UNESCO, cetățean de onoare post-mortem al municipiului Călărași), **Vasile V. Haneș** (profesor și istoric literar, deputat, autor de antologii școlare și editor de clasici, gramatician și eseist în domeniul dreptului constituțional și administrativ), **George Lăzărescu** (doctor în filologie și profesor fie de limba italiană, la Universitatea din București, fie de filologie romanică, la Universitatea din Pisa, autor a 30 de volume, membru al Uniunii Scriitorilor și al Academiei Internaționale pentru Propaganda Culturii din Roma, cavaler al Ordinului Cultural al Republicii Italiene, traducător și conferențiar al Radiodifuziunii Române), **Dan Mateescu** (inginer proiectant și profesor universitar emerit, decan al Facultății atât în țară, cât și peste hotare, autor a 18 volume de cursuri și tratate, precum și a 250 de studii și comunicări științifice, membru al Academiei Române, cetățean de onoare al municipiului Călărași); **h) mentori ai educației sportive și performeri ai hipismului:** **Virgil Bădulescu** (general, organizator și director general al Institutului Național de Educație Fizică, președinte al Federației Române de Fotbal, fondator și președinte al Societății Profesorilor

de Educație Fizică, autor de manuale de educație fizică și de metodică educației sportive), **Felix Țopescu** (ofițer de cavalerie și instructor de călărie, participant la peste 150 de concursuri — dintre care 30 internaționale, câștigător a 338 de probe naționale și 155 internaționale — cu care prilej a fost distins cu medalia de argint la Jocurile Olimpice de la Berlin (1936) și cu Cupa Națiunilor de la Aachen (1938); ca antrenor, a câștigat 983 de premii naționale și 37 internaționale; autor al unor volume de memorii și cetățean de onoare al municipiului Călărași), **Cristian Țopescu** — fiul lui Felix, el însuși maestru de călărie — a fost un eminent crainic și redactor sportiv al Radioteleviziunii Române); **i) cadre universitare sau de cercetare: în domeniul matematicii (Marcel Roșculeț, Constantin Brătianu, Șt. Drăgănescu, Mircea Lupu** — acesta din urmă, fost profesor al liceului — sau **Bujorel Păvăloiu**); **al fizicii (Nicoleta Ilie-Ieșanu, Radu și Dan Vasilache), al meteorologiei (Dumitru Baltă), al filologiei (Floarea Vârban) sau cel medical (Ion Bogdan).**

În perioada postdecembristă, performanțele școlare, superioare, ale colegiului nu se vor lăsa așteptate, colectivul didactic — sub conducerea destoiniciei și inimoasei directoare, **Eufrosina Amza** — rămânând pe mai departe, prin succesele sale, aceeași pepinieră de oameni de nădejde și de viitoare personalități ale societății românești...

Făcându-mă ecoul urării rostite — cu prilejul primului jubileu al liceului — de către ministrul Instrucțiunii Publice, îmi permit să o reproduc, selectiv, ca pe propriul meu omagiu, adus, ca elev și ca profesor, acestei instituții de elită: „...sărbătoarea liceului (...) este și serbarea întregii școli și a culturii românești, în care liceul din Călărași se integrează ca un element activ și de mare valoare... Exprim, deci, cele mai calde felicitări directorilor și profesorilor acestui liceu și urez instituției să-și continue linia ascendentă de propășire, menținându-și rangul pe care și l-a câștigat prin vrednicia și munca neobosită a celor care au fost și sunt adevărații apostoli ai culturii românești.”

septembrie 2019

ILIE-ȘTEFAN RĂDULESCU

COLEGIULUI NAȚIONAL „BARBU ȘTIRBEI”, LA ANIVERSARĂ

Prof. dr. NICOLAE STANCIU

Înființat ca gimnaziu acum 135 de ani de către boemul prinț al cărui nume îl poartă, transformat pe rând în ultimul secol în liceu teoretic cu profil realist (matematică-fizică), actualul Colegiu Național *Barbu Știrbei* păstrează, la mai bine de un veac de existență, aura princiară a întemeietorului prin competitivitate, distincție, eleganță și originalitate, îmbinând cu succes tradiția cu inovația în crearea unui brand a cărui trăsătură-cheie e performanța.

Fiind titularul acestei școli de elită a învățământului călărășean, de aproape un sfert de secol, voi încerca în aceste câteva pagini să dau timpul înapoi și să rememorez câteva chipuri de elevi și profesori, precum și evenimente, în fond, momente semnificative ale devenirii mele în cadrul propice al acestei instituții aleatoriu alese dintr-un interval de timp semnificativ. De aceea, acest exercițiu de ordonare cronologică echivalează cu o întoarcere în încercarea subiectivă de a reflecta pe fluxul timpului câteva imagini dintr-un caleidoscop, selectate de memorie sub forma unor scene cognitive ale acestui puzzle, denumit istorie.

Cu mai bine de 24 de ani în urmă, după obținerea primului loc la concursul național de titularizare, pășeam cu emoție și încredere în sine în cabinetul directorului de atunci al Liceului de Matematică-Fizică, *Nicolae Bălcescu*, domnul profesor, Valentin Vasilache, după ce fusesem călduros întâmpinat de un alt coleg, cred că nu întâmplător profesor de română, domnul Aurel Macoviciuc, cu care am colaborat multă vreme într-ale spiritului umanist, dezbătând entuziast numeroase subiecte literare și lingvistice, atât la școală, cât și în peregrinările noastre de apicultori amatori. Primul contact cu corpul didactic a avut loc în zilele imediat următoare și păstrez, cu o prospețime uimitoare, până acum în minte, intensitatea acelor momente marcate de eleganță, spirit critic constructiv și polemică productivă. Ceea ce m-a surprins din prima clipă a fost organizarea de castă și ierarhia bine definită a rolurilor direcțiunii și catedrelor, cu o predefinită dispunere a locurilor la o masă mare din cancelarie, fiecare cu scaunul lui și un sertar personalizat, denumit nu întâmplător metodic. În ciuda aparentei imobilități materiale, o atmosferă de colegialitate bazată pe gândire pozitivă, principialitate și umor inspira entuziasm și încredere în sine într-un proces discret de predare a ștafetei de la o generație la alta, similar mutărilor strategice de pe tabla de șah. Distinsa și sensibilă doamnă profesoară, Iulia Rădulescu, care se pregătea să iasă la pensie, mi-a înmănat delicat cheia sertarului și mi-a arătat al doilea scaun de pe rândul de lângă fereastră, care avea să devină al meu, și m-a integrat în grupul profesorilor de română. Acesta, ca și alte catedre, era o combinație echilibrată de seniori și tineri, incluzând pe de-o parte pe soții Rădulescu, pe domnul profesor, Victor Cutuș, multă vreme inspector de limba și literatura română, pe doamna profesoară, Elena Rotaru, iar, în următorii ani, i s-au alăturat doamna profesoară, Stela Anghel, scriitoare și inspector general, și, pe de altă parte, mai tinerele doamne și domnișoare, Mirela Ghiliciu, Nicoleta Albu și Simona Mihai. Aveam să cunosc treptat toți membrii corpului profesoral poziționați în dreapta și în stânga mea în

jurul acelei mese unde se desfășurau consiliile, dar se derula și activitatea de zi cu zi a școlii, se schimbau cataloagele și aveau loc discuții în grupuri interdisciplinare, mai degrabă ca între prieteni dornici să afle ceva nou de la colegii cu variate specializări. Imediat în dreapta mea, erau cei din Catedra de chimie, doamnele profesoare, Ioana David, Maria Stoica și Ionela Alan, careia i s-a alăturat câțiva ani mai târziu, doamna profesoară, Eufrosina Amza, actualul director al colegiului. Cercul din jurul mesei era completat cu arcul biologilor ce reunea pe domnul profesor, Petre Rusu, pe doamnele profesoare, Mărioara Cristian și Marinela Dincă, al fizicienilor, compus din familia Vasilache, colegele Daniela Vintilescu și Elena Vișan și se continua cu cel al matematicienilor, cu domnii profesori Ilie Olaru, fost director al liceului, domnul profesor Pantelimon, un munte de imprevizibilă inspirație și energie și pe mai tinerele colege, Irina Constantin și Corina Ionescu, în prezent director adjunct, cărora li s-a alăturat profesorul Dan Marinache, ulterior director al liceului. Ca o continuare firească, catedra de informatică, formată la început, din domnul profesor Mihai Pâslaru și familia Ema și Tudor Hreniuc s-a extins prin includerea doamnei Gabriela Șerban și a câtorva tehnicieni, precum Ionuț Stan. În stânga, se desfășura discret catedra de franceză, compusă din doamna profesoară Anișoara Pantelimon, domnul profesor Nicolae Tăut, plecat prea devreme dintre noi, domnul profesor Valeriu Georgescu și, ceva mai târziu, Monica Parapiru. Catedra de engleză avea aceeași ierarhie a vârstelor și a prestigiului profesional, întruchipat de doamnele profesoare Reghina Georgescu, Grațielă Preda, Fernanda și Alina Vișinescu. Seria disciplinelor umaniste era continuată de științele sociale diriguite de domnul profesor Vasile Zaim, domnul profesor Ion Dorobanțu, devenit mai apoi inspector de istorie, și domnul profesor de filosofie Vasile Dumitru, cu care am interacționat din primul moment și de care mă leagă o frumoasă și lungă prietenie. În colțul opus al mesei, trona domnul profesor Laurențiu Georgescu, cu care câțiva ani buni, am împărțit ferestrele din orar, savurând discuții pe teme diverse ca dialectologia și istoria Balcanilor, memorii legate de mutarea din Cadriater sau delicii etimologice și gramaticale. Pe lângă ironia fină, un rafinat simț al umorului, logica impecabilă, probabil cultivată prin practicarea limbii latine, întrebările paradoxale legate de terminologia lingvistică modernă și sugestiile de mentalitate balcanică îmi hrănesc până acum entuziasmul în cercetarea acestui spațiu cultural. Am aflat repede că aproape fiecare dintre profesori primise o poreclă în folclorul elevilor, exprimând metaforic fie admirația, critica, ironia sau umorul acestora prin sugestii referitoare la aspectul fizic, caracter, comportamentul la clasă sau ținuta vestimentară, încifrate simbolic în nume de actori sau păpușari, animale totemice, eroi, obiecte, creând o expresie muzicală și un fel de familiaritate a adresării concentrate în apelative boierești, precum *conul*, *coana* sau de caldă familiaritate ca *nea*. Peste timp, această imagine de agapă academică mi-a creat în minte imaginea unui fluture, cu corp articulat și mișcări fragile de aripi, purtându-ne pe toți, elevi și profesori, într-un entuziast zbor al aspirațiilor și devenirii.

Doamne elegante și domni spilcuiți se mișcau discret și grațios în acel furnicar de clase cu diriginți principali și fermi, impunând disciplină și respect ca niște comandanți de oști, elevi serioși și dornici de performanță, creativi și educați, angrenați în acest mic univers, în care se schimbau idei, se dezvoltau personalități și se formau caractere. Ceea ce m-a surprins încă din primele zile de școală erau gesturile de curtoazie performate foarte natural în cancelarie, precum salutul ferm, prioritatea doamnelor la intrarea în cancelarie, discuțiile animate în grupuri mici sau retragerea discretă a elevilor la marginea culoarelor,

creând loc oricărui profesor sau vizitator. Totul funcționa asemenea unui motor rodat prin tradiție, dezvoltând performanță prin inovație și deschidere către interdisciplinaritate, topind tacit granițele dintre discipline și adaptându-se treptat la o piață a muncii competitivă și în continuă schimbare. În discursul oficial, cuvintele-cheie care defineau această atmosferă de competiție și tumult intelectual, rostite cu voce tare de profesori și asumate sau interiorizate de elevi erau, și cred ca sunt până acum, competitivitate, calitate a predării, exigență, performanțe recunoscute atât la nivel local, cât și național, toate menite să afirme prestigiul acestei școli de tradiție. În clase, atmosfera era de emulație intelectuală și de competitivitate, pe de o parte marcată de transmiterea de cunoștințe și formarea de competențe, pe de altă parte, de oferirea de modele de caracter prin transferul discret al unor exemple de perseverență și succes. Generații de-a rândul s-au mândrit cu calitatea de absolvent de *Știrbei Vodă*, cu rezultatele excelente la bacalaureat și la olimpiadele școlare județene și naționale, cu participarea la concursuri de creație și interpretare literară, cu reușita la facultăți de prestigiu, precum Academia de Poliție, Arhitectura, Biologie, Chimie, Academia de Științe Economice, Drept, Filosofie, Jurnalistică, Matematică Aplicată și Teoretică, Litere, Medicină și altele. Mulți și-au dezvoltat cariera la nivel național și internațional, ocupând poziții importante în administrația publică locală și centrală, economie și sistemul bancar, politică, predau, studiază sau muncesc în companii și universități peste hotare. La momente jubiliare, adevărate punți peste timp între generații au fost create prin organizarea unor întâlniri prilejuite de revederea absolvenților sau celebrarea unui număr rotund de ani ai funcționării colegiului. Astfel, actori, economiști, ingineri, jurnaliști, profesori, politicieni au revenit periodic la școala tinereții lor, în spațiul unei comunități în care nu doar au învățat, ci mai degrabă au trăit, și-au făcut prieteni, și-au format caracterul și îmbogățit cultura generală, punând bazele specializării profesionale. În cadrul acestor întâlniri, organizate cu periodicitate, am cunoscut foști profesori ai liceului și elevi, pe care viața i-a purtat pe poteci nebănuite întru desăvârșirea carierei și afirmarea personalității.

În anii în care am predat la Colegiul Național *Barbu Știrbei*, am participat la un proces de tranziție de la tradiție la inovație, la mutarea accentului de pe transferul de cunoștințe pe formarea de competențe integrate inter- și multidisciplinare, la trecerea de la tipul de predare magister dixit la lucrul în echipe și cultivarea abilităților individuale într-o frumoasă și productivă complementaritate, de la lectura în bibliotecă și lucrul cu cărți, dicționare și fișe la disciplinele și experiențele de laborator specifice științelor exacte până la învățarea asistată de calculator, lecții virtuale, generarea de texte multimodale ca mijloace de exprimare a conținutului specific tuturor disciplinelor. În opinia mea, s-a înregistrat un progres incomensurabil în termeni de integrativitate, abstractizare și unificare a constantelor mai degrabă filosofice ale științelor și folosirea în practică a competențelor și inteligențelor multiple în creionarea și implementarea de proiecte ca principale modalități de învățare și rezolvare de probleme. Cu trecerea timpului, câteva valori fundamentale ale educației liceale au fost definite, sedimentate și cultivate în special în școlile de elită: conceptualizarea unui sens existențial al științelor care au grade diferite de aplicabilitate în viață, cultivarea individualității competitive și a spiritului de echipă, identificarea abilităților individuale și utilizarea lor complementară în procesul învățării și al predării, deprinderea elevilor cu tehnicile lucrului în proiecte, logica strânsă și discursul elegant în argumentarea ideilor, supracultivarea ideii de învățare ca relație dintre gândire, verbalizare și acțiune, ca

relație dintre oameni, profesori și educatori implicați în proces, prețuirea și valorizarea unor legături consolidate pe termen lung între profesori și absolvenți, bazate pe asumarea limitelor individuale, acceptarea diferențelor de opinie și folosirea complementară a ceea ce este mai valoros în fiecare, prin construirea unei comunități sau a unui parteneriat durabil.

În paralel cu predarea și desăvârșirea formației academice printr-un master în limbă română contemporană (1996), cu bursă ministerială de merit și un doctorat în filologie, apreciat cu distincția *cum laude* (2005), mi-am diversificat activitățile prin participarea de-a lungul anilor în numeroase proiecte și programe menite să-mi dezvolte cariera și să îmi cultive capacitățile de comunicare și abilitățile de leadership la nivel local, național și internațional. Publicarea câtorva broșuri, cărți și reviste ca cele de interpretare a poeziei și simbolurilor matematice barbiene, a unor auxiliare didactice și a unui compendiu de teorie literară rezultat din colaborarea cu Inspectoratul Școlar în perioada în care domnul profesor Lucian Pavel se afla la conducerea acestuia, participarea în proiectele IERN și UNESCO, obținerea a numeroase premii la concursurile de interpretare literară de la Iași, olimpiadele județene și naționale, precum și activitatea de profesor metodist și vicepreședinte al Asociației Profesorilor de Limba și Literatura Română ANPRO cu sediul la Cluj-Napoca au fost apreciate prin cooptarea în grupurile de lucru ale Ministerului Educației pentru elaborarea de programe de limbă și literatură română, literatură pentru copii și literatură universală și prin oferirea diplomei de excelență în anul 2007. Ca o încununare a activității mele de lector de limba română la universitățile din Belgrad (Serbia), Ljubljana (Slovenia) și Karaganda (Kazahstan), președintele României mi-a acordat în anul 2018 distincția *Meritul Cultural* în grad de cavaler pentru promovarea culturii române peste hotare. Pretutindeni pe unde m-au purtat pașii, pe diferite meridiane ale lumii, în ultimii ani, de pe coasta de est a Asiei până pe coasta de vest a Americii, în câteva zeci de universități din Europa, unde am participat la diverse conferințe, întâlniri sau am participat în proiecte, port cu mine mândria de a fi titular al Colegiului Național *Barbu Știrbei*, mă reîntorc cu drag printre colegi și păstrez legături frumoase cu mulți dintre foștii și actualii elevi ai acestei școli. La ceas aniversar, aș apela la un scurt dicton din limba latină, care exprimă profund legăturile mele cu liceul și toate urările de bine pentru viitor: VIVAT, CRESCAT, FLOREAT!

VIRGIL N. DUICULESCU

Biobibliografie

Ing. Duiculescu Valentin

S-a născut în Călărași, județul Ialomița, la 2 februarie 1890, din părinții, Nicolae Gh. Duiculescu (24 de ani), comerciant, și soția sa, Violeta (20 de ani), fiica negustorului Iorgu Vergo, zis „Boiangiu”, din Călărași, la domiciliul părinților din strada București, 93.

A urmat școala primară la Călărași, între anii 1897-1901, și apoi Gimnaziul „Știrbei Vodă”, din Călărași, între anii 1901-1905, fiind unul dintre cei mai buni elevi, premiant, absolvind cu media 9,50 „cu laudă”, în iunie 1905.

Își pierde de timpuriu părinții, rămânând în grija bunicilor materni, timp în care mai trăia și o soră a mamei. La finele lui august 1905, pleacă cu „tătica mare” la Ploiești, unde, cu ajutorul lui „nenea Vasilică”, o rubedenie profesor la Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, este înscris la acest liceu și capătă și un loc contra cost în internat. Liceul îl urmează între anii 1905–1909, promovându-l cu succes.

Pentru a putea urma cursurile universitare, se angajează custode la Biblioteca Facultății de Litere și Filozofie din București, unde funcționează între 1 decembrie 1913-septembrie 1915 și unde se înscrișese ca student în 1912, iar în anul 1916, își ia diploma de licență în Filozofie.

Din cauza războiului, nu poate lua post în învățământ și se angajează la 1 septembrie 1915 ca funcționar la Ministerul de Finanțe, Direcția Timbrului, cu care pleacă în refugiu în Moldova, lucrând în cadrele Administrației Financiare din Fălciu, apoi la Administrația Financiară Iași până în luna august 1918. În acest timp, se căsătorește cu Florica Gh. Argintoianu din Huși cu care are un copil, Sorin, în 1917. Deși era mai bine retribuit în Ministerul de Finanțe, se transferă în Ministerul Învățământului, unde își vedea adevărata vocație și este numit director la Școala Pregătitoare de Băieți din Vutcani, jud. Fălciu, unde lucrează până în septembrie 1919, când este numit profesor la Liceul „Știrbei Vodă” din Călărași și unde, în septembrie 1920, ocupă și postul de profesor și director la Școala Normală din Călărași, funcționând până în august 1922. Soția sa, Florica Duiculescu, licențiată în pictură la Conservatorul de Belle-Arte din Iași în 1909, preda desenul și caligrafia în 1919, în Călărași, dar la Liceul Industrial de Fete aparținând Ministerului Instrucțiunii Publice.

În anul 1922, în luna august, se mută în orașul Bârlad, jud. Tutova, unde funcționează de la 20 noiembrie 1922 la 31 august 1927 ca profesor la Liceul de Băieți „Gheorghe Roșca-Codreanu”, predând limba franceză.

În anul școlar 1926-1927, devine subdirector al liceului, iar în lunile mai-iulie 1927 girează și direcțiunea acestui liceu. Soția sa, Florica Duiculescu, a fost și ea profesoară a liceului „Gheorghe Roșca-Codreanu”, în perioada 1925-1926.

În perioada 12 iulie-6 august 1927, urmează un curs de perfecționare în limba franceză la Universitatea din Nancy, Franța, Facultatea de Litere.

În august 1927, se mută la Sibiu, unde din septembrie 1927 și până în 1932 funcționează ca profesor de franceză și filozofie la Liceul „Gheorghe Lazăr”, iar din septembrie 1929 până în septembrie 1930 predă limba franceză la Școala Normală Ortodoxă de Băieți „Andrei Șaguna” din același oraș.

Încă de la Bârlad, în 1927, se despărțise de prima soție și de copil, iar la Sibiu se căsătorește a doua oară, în februarie 1928.

Din martie 1929 și până în August 1942, predă cursul de limba franceză și la Școala de Ofițeri de Infanterie și Administrație din Sibiu. În 1942, se transferă în Ministerul de Război în cadrul Direcției Liceelor Militare din București, predând în același timp și cursul de limba franceză la Școala de Ofițeri de Jandarmi, unde funcționase Ministerul Apărării Naționale, până la 1 ianuarie 1948, dată la care se pensionează, urmare a desființării catedrei de limba franceză la această școală, neavând alte catedre vacante în care să fie încadrat în continuare.

Funcționează, apoi, câțiva ani ca secretar la Conservatorul particular al lui N. Oancea, cu care se cunoscuse și împrietenise la Sibiu, colaborând cu acesta la diverse feerii muzicale și piese scurte pentru copii.

S-a stins din viață la 2 iunie 1953, la domiciliul său din București, și este înmormântat la Cimitirul „Șerban Vodă”- Bellu din București.

Aptitudinile sale literare se vădesc de timpuriu. Încă din ultima clasă a gimnaziului „Știrbei Vodă”, 1904-1905, profesorul de limba română de pe atunci, Vasiliu, îl apreciază pentru darul său la compunere și îl încurajează. Ia naștere primul caiet cu titlul „Nuvele și Poezii”, având ca motto „Verba volant, scripta manent”, inspirat din întâmplări reale sau imaginate, de frământări sufletești, de dorul de casă, de mama decedată de timpuriu.

Ca elev la liceul „Sfinții Petru și Pavel”, își face debutul literar cu primele sale încercări în versuri publicate în revista „Bunul Prieten” editată de profesorii gimnaziului „Tudor Vladimirescu” din Târgu-Jiu, 1905-1907, deschisă participării elevilor din toată țara, a tineretului din școlile secundare, care nu numai că îi publică versurile, dar îi elogiază lucrările, solicitându-i-se colaborarea în continuare. A colaborat cât timp a apărut revista.

Astfel, își face debutul literar ca elev. Datorită poeziilor publicate într-o altă revistă similară, editată de elevii Liceului Internat din Iași, intitulată „Spre Lumină”, și în această revistă i s-a cerut colaborarea. A acceptat cu plăcere invitația.

Ca student al Facultății de Litere și Filozofie din București, i se publică mai întâi în revista „Rampa”, cotidian cu profil cultural-artistic apărut în perioada 16 octombrie 1911-31 decembrie 1913, sub direcția lui N. D. Cocea, mai multe poezii printre care: „Iubire”, în nr. 468 din 6 octombrie 1912, „Amintirile”, în nr. 505 din 4 iunie 1913, „Arturo Graf” în nr. 519 din 18 iunie 1913 și „Dreptul iubirei”, în nr. 520 din 19 iunie 1913, ultimele trei sub pseudonimul „Gil” la rubrica „Însemnări intime”. În același cotidian i se mai publică și proză. Aici îi cunoaște pe Victor Eftimiu, Ion Minulescu, Eugen Lovinescu, Tudor Arghezi, Camil Petrescu, Felix Aderca, N. Pora și în acest cerc literar și-a început, de fapt, adevărata ucenicie.

Colaborează apoi la revista „Flacăra”, unde este prezentat de Victor Eftimiu. În numărul din 15 februarie 1914, i se publică poezia „Chemare adresată studenților români”,

pătrunsă de un puternic spirit revoluționar, redacția făcând apel la compozitori să creeze un marș cu textul ei, care să devină un „Imn al studențimii române“. A urmat apoi poezia „Închinare” în numărul din 13 iunie 1915, „Cântec”, în numărul din 21 februarie 1915.

La „Flacăra”, în prima ei apariție, între 22 octombrie 1911-15 noiembrie 1916, sub conducerea lui C. Banu și I. Gh. Duca, colaborau corifeii literaturii noastre din preajma Primului Război Mondial: N. Iorga, E. Lovinescu, Victor Eftimiu, Titu Maiorescu, Duiliu Zamfirescu, A. Macedonski, I. Minulescu, I. Pillat, G. Coșbuc, O. Goga, G. Bacovia, E. Gârleanu, D. Anghel, Șt. O. Iosif, M. Sadoveanu, L. Rebreanu, T. Vianu.

A mai publicat și în alte reviste și ziare, cum ar fi „Cuvântul”, din 25 Decembrie 1913, în care apare poezia „Dar de Crăciun”, iar în revista „Farul”, din luna ianuarie 1916, publică poezia „Din tren”.

Când, în 1922, a început să apară la ședințele și șezătorile „Academiei Bârlădene”, unde profesorul Virgil Duiculescu venea cu o bună carte de vizită, și în cei cinci ani cât a stat la Bârlad, a participat intens ca membru și secretar al acesteia la toate acțiunile și manifestările literare, devenind colaborator și prieten apropiat al poetului Gheorghe Tutoveanu (George Ionescu), conlucrând la revista „Pastorul Tutovei”.

A colaborat la presa locală și a ținut numeroase conferințe cu ocazia diferitelor comemorări ale lui Vasile Alecsandri, Al. Vlahuță, I. Bassarabescu, Arturo Graf și alții, la Academia Bârlădeană, apoi a lui Șt. O. Iosif, la Călărași, în decembrie 1921. De I. Bassarabescu, care fusese profesor la liceul din Ploiești, unde Virgil Duiculescu urmasese cursul superior (liceal), l-a legat o prietenie apropiată până la sfârșitul vieții. La Bârlad a locuit în casa institutorului C. Dabija, unde a cunoscut și s-a împrietenit cu mulți alți institutori din Bârlad, printre care Balmuș și Antonovici, de la Școala nr.3 din Munteni, doi dascăli cu deosebite preocupări de culturalizare a maselor. La această școală a ținut numeroase și captivante conferințe prin care se adresa părinților, dar și direct copiilor, fiind un pasionat cercetător al stărilor sufletești ale copiilor și adolescenților. Expunerile sale într-o formă foarte atrăgătoare, erau un dialog între părinți și copii, educatori și copii, educatori și părinți, cu scopul de a-i învăța pe părinți cum trebuie să discute cu copiii pentru a le modela și înfrumuseța sufletele, acțiune care, după cum spunea el, „trebuie să înceapă din primii ani ai vieții copilului”. Prin 1950, mi-a mărturisit că „de fapt, Școala din Munteni mi-a fost un laborator de studio, privind creațiile mele literare pentru copiii de mai târziu”.

În perioada cât a stat la Sibiu, a colaborat la revista „Sibiul Literar” cu poezii, la revistele „Dimineața Copiilor” și „Curentul pentru Copii și Tineret” cu poezii pentru copii.

De asemenea, a colaborat la Radiodifuziunea Română cu diverse scenete, scenarii sau poeme radiofonice pentru copii.

A efectuat numeroase traduceri din franceză pentru „Psihologia Copilului” și „Pedagogia Experimentală” de Dr. Eduard Claparede. A mai tradus din franceză, italiană, germană și anume: „Mizantropul”, „Căsătoria silită”, „Școala bărbaților”, de Moliere, „Istoria lui Gil Blas de Santillane”, de Le Sage, „Bufonii”, de Miguel Zamacois, „Din minunile instinctelor la insecte”, de F. H. Fabre, „Scrisori de femei”, de Marcel Prevost, „Lângă patul bolnavei”, de Tristan Bernar; a tradus pe alete din fabulele lui Esop și La Fontaine, din „Myricae”, de Giovanni Pascoli etc. A folosit uneori pseudonimul „I. Dinu”.

Poezia cu oarecare influențe eminesciene, de care de altfel nu a scăpat niciunul dintre poeții generației sale, cu o muzicalitate care, în unele cazuri, amintește și de G. Topârceanu cu care a fost contemporan, este totuși plină de originalitate.

Versurile pentru copii sunt de o gingășie fără seamăn. Sonetele sale sunt pline de un fin erotism, de naturalețe și curățenie sufletească.

În unele poezii, într-o notă de tristețe, filozofează asupra unor stări de lucruri din trecut, în care se pare că nimic nu se mai poate schimba și unde numai resemnarea mai poate opera pentru a stabili un echilibru sufletesc liniștitor.

Profesorul Virgil Duiculescu a fost primul secretar al Academiei Bârlădene și poate unul dintre cei mai importanți ai ei, a fost un om de o frumusețe sufletească ce rar se poate întâlni.

Exterioriza în permanență un zâmbet îngăduitor, plin de bunătate și seninătate, așa cum era sufletul său.

În cele mai grele momente din viața sa, își zăgăzuia cu stoicism frământările lăuntrice, generate de o mare sensibilitate sufletească. Era suficient să creadă că îți poate veni în ajutor cu ceva, că îți poate face o bucurie, și era imposibil să mai scapi fără să-ți ofere cu toată bunătatea sufletului său ceea ce ai fi dorit.

În cariera sa didactică, cu toate că nu era lipsit de severitate, a știut să se apropie de elevii săi, care l-au iubit și stimat în timpul vieții și chiar după moarte.

A iubit ca nimeni altul mai mult viața de familie, copiii, tineretul, cărora le-a închinat o mare parte din opera sa.

De la el a rămas în manuscrise un mare număr de lucrări nepublicate, datorită modestiei sale, care a fost nota caracteristică a sufletului său, scut cu care a trecut prin viață.

Facsimilul de la pag. 595 (scara ½) – transcriere a răvașului:

„Iubitul meu Virgil,

Astăzi, Joia, ora patru, avem șezătoare la Doamna Nina Popa la Școala Normală de Fete la sala unu.

Te rog, îndură-te să nu lipsești.

Respectuoase sărutări de mâini Doamnei

Te îmbrățișez

G. Tutoveanu

Bârlad, 6 Ianuarie 1925.”

Mențiuni despre profesorul Virgil Duiculescu – în Romulus Boteanu – Bârladul odinioară și astăzi, vol. I, pag. 43 – Figuri bârlădene de odinioară – autor G. G. Ursu :

„Nu trebuie uitat Virgil Duiculescu, profesorul meu de franceză, silueta delicată, pe care-l întâlneam adesea în promenadele lui solitare prin grădina publică a Bârladului”. El ne-a inițiat cel dintâi la Liceul Codreanu în tainele musicale ale limbii francize, așa că la bacalaureat ne-am putut descurca ușor, după cum, ca secretar al Academiei Bârlădene, ne ocrotea pe cei câțiva elevi cu aspirații literare timide. Îmi răsună-n minte încă versurile lui cu rezonanțe eminesciene din *Floare albastră*, expresie a unei sfioase sensibilități: „flori plâpânde, flori plâpânde, ghiocei de primăvară”. L-am întâlnit puțin înainte de a se stinge și

am tăifăsuit pe o bancă din Parcul Libertății din București, aducându-ne aminte de Bârlad cu aceeași dragoste nostalgică.”

După „Bârladul odinioară și astăzi – File de istorie – Academia Bârlădeană”, sub redacția lui Romulus Boteanu, vol. III, Miscelanevm, București, 1984, tipărită la I.P. Buletinul Oficial: extras, pag. 595-597; stilizare și adause de date după acte; Buletin de înscriere la Biroul Populației; 1927, Pașaport, 1928, acte de stare civilă, diplome de studii, acte din dosarul de pensionare, 1948, toate în Arhiva Duiculescu Sorin Christian Valentin, nepot direct din București.

Se adresează Zefirului ce se strecoară printre flori și le adoarme cu adierea lui:

„Vin’ și-adoarme-n pieptul meu
Cu surâsu-ți, doru-mi greu,
Dor de mama ce-am iubit,
Dor de mama ce-a murit.”

Bibliografie

„Bârladul odinioară și astăzi – File de istorie – Academia Bârlădeană”, sub redacția lui Romulus Boteanu, vol. II, București, 1982, p 248-253, s-au publicat două scrisori în facsimil de la Zoe și George Tutoveanu, cea a lui Zoe din 15 Febr. 1926 – p 248, apoi: fotografia lui Virgil Duiculescu, poeziile *Sonet* și *Castelul* (numai câte 4 strofe) - p 249. Poeziile : *Pastel 1* și *Pastel 2* (numai 3, respectiv 2 strofe) – p 250.

„Îndrăgostitul, Ștregarul” (câte 4 strofe) – p 251.

„O, vrăjită tinerețe” (7 strofe) – p 252.

Ștanțe I – VII – p 252-253.

EXTRAS DIN: LAURENȚIU GEORGESCU - „O VIAȚĂ DE DASCĂL”

Iată cum era caracterizat remarcabilul domn profesor, în revista liceului, după ieșirea la pensie: „Personalitate puternică, copleșitoare, cu o cultură umanistă solidă, intensă, pe registre vaste, impozant și întotdeauna el însuși, cu mersul mândru și pasul măsurat, cu privirea ageră și sfredelitoare, excelent psiholog, cu mult gust și rafinament, mereu pus la punct, purtându-și distincția, mândria și siguranța de patrician, este desăvârșit, calculat în gesturi și acțiuni, îmbinând într-un echilibru studiat teluricul cu poeticul, pedagog prin vocație, cunoscător în profunzime al tainelor profesiei, având simțul gramaticii și al limbii, interlocutor agreabil, cu ironia înflorindu-i mereu pe buze, cu o filozofie proprie de viață, a făcut parte, incontestabil, din elita corpului didactic. Născut la 17 februarie 1917, în comuna Vărăști, urmează cursurile liceului din Silistra, apoi Facultatea de Filozofie și Litere din București. După licență, urmează cursurile școlii de ofițeri de rezervă și participă pe frontul antihitlerist, ca sublocotenent, comandant de pluton și de companie, în primele linii.

În 1946, își dă examenul de capacitate cu specialitățile Latină, Elină, Română. A funcționat ca profesor la Oltenița, director al gimnaziului din Ostrov, director al Liceului Român din Gheorghieni-Harghita. Din 1951, până la pensie, a predat, la Liceul „Știrbei-Vodă”, latină, franceză și psihologie, cu competența și pasiunea unui adevărat magistru. A obținut cu media 10.00 gradul I. A desfășurat o vastă activitate culturală. După revoluție, a fost rechemat la catedra de Latină de la Liceul „Știrbei-Vodă”. A funcționat șapte ani, având regulat rezultate bune la olimpiade.

Cu clasele de Filologie, a organizat și a dirijat coruri pe trei voci, cu texte în limba latină, care au participat la diferite manifestări culturale. Cu ocazia unei aniversări, o clasă i-a oferit o carte cu următoarea dedicație: **„Pentru frumoasele cuvinte pe care le roștiți, pentru pasiunea și căldura cu care ne predați, pentru toate câte le faceți pentru noi, îi mulțumim lui Dumnezeu că vă avem profesor.**

Ca director, după activități obositoare, deseori alegeam, pentru relaxare și odihnă spirituală, asistențe la lecții de limba latină, susținute de domnul prof. Laurențiu Georgescu, de o mare densitate, organizate cu participarea activă a elevilor antrenați în rezolvarea problemelor propuse, prin conversații conduse cu măiestrie de profesor, întotdeauna primite cu bucurie de elevi. Finalurile orelor, așteptate cu nerăbdare, prin cântece atractive în limba latină, de cele mai multe ori traducerea versurilor din limba română, aparținând magistrului, încheiau o activitate eficace și încântătoare.

La banchetul de absolvire, fosta elevă Mihalache Nicoleta, după ce i-a făcut un impresionant elogiu, aplaudat de asistență, în picioare, l-a invitat pe domnul profesor Laurențiu Georgescu să ia cuvântul. Cu emoția trădată din vocea tremurândă, magistrul a citit: [Din respect față de elevi, avea scrisă alocuțiunea, pe care mi-a pus-o la dispoziție]

„Vor fi în toamnă patru ani de-atunci...

Porneau, ca pe un fluviu lin, primitiv, copilandri bătând la porțile cunoașterii, legănați de visuri și de speranțe de a și le vedea împlinite.

Și fluviul generos i-a purtat, în meandre, printre cuceriri spirituale fermecătoare, unele încântându-i ca o adiere de zefir într-un deșert, dar veneau și talazuri stârnite de furtuni, cataracte, care au fost, totuși, învinse și învățăceii de atunci sunteți voi, adolescenții de acum, care bateți la alte porți, ale vieții severe, unde furtunile bântuie mai aprig.”

Asemeni unor pui de rândunele,
Zburați voi, înspre zări necunoscute...
Eu vă urez ca gândurile mele
Să vi se îplinească pe-ntrecute!
Cărările vă fi așternute
Cu împliniri fermecător visate,
Petale roșii, splendid parfumate,
Împodobească-vă izbânzi avute!
Privirile ne sunt înrourate,
Căci voi, plecând spre zările albastre,
În conștiințe tinere, curate
Duceți ceva din sufletele noastre.
Și-acum, vă spun, cu sufletul smerit,
Că niciodată n-o să știți cât v-am iubit.”

Toată asistența, inclusiv profesorii, inspectorii, au aplaudat îndelung în picioare.
Era încununarea unei cariere!”

UN HOINAR CU OCHI DE JAR

„A venit de prin porumburi,
un hoinar
cu ochi de jar
și-a grăit că, după dâmburi,
se pitește iarăși toamna
și o să vie
cu tichie
împletită-n colilie,
ca să pască-n treacăt, lacom,
frunzele aleelor
și părul femeilor.
Cimitir de clipe scurse,
și izvor
de viitor,
timpul își ascute dinții
ca să ronțăie porumbul
ce-l va coace toamna-n zori”

PE FILE DE CARNET B

„După o noapte cruntă,
până-n zori
ca în atâtea alteori,
tăcuse tunul.
Câmpul de luptă – alb,
stâncos.
Pe munte, altădată, au
răsunat în triluri
adolescente glasuri, de sus
și până jos.
În iarna prea târzie, e
gheață doar. Și sânge.
Nici un rănit nu plânge.
Erau stâncile ninse.
Nu se vedeau cărări,
Se auzeau chemări,
Ca întotdeauna, stinse
Atât de stinse, parcă
Veneau din alte zări.
În inimă, durerea nu mai putea
Să-ncapă.”
„Nu mă lăsați, prieteni!
Mă arde. Apă! Apă!”
Sclipesc de gheață stele. Un
glas topit de ger
răzbate-abia: „Aicea! Aici,
brancardier!”
Picioarele-amândouă nu-i
sunt,
dar el le simte, căprarul
Mărgărit
și parcă-l doare dreptul
iar stângul e-amorțit.
E-o liniște de parcă
Zărilor încearcă
să îmblânzească
și nopțile de veghe, și setea
grea, de iască.
Am învățat de mult
s-ascult liniștea-nșelătoare,
prevestitoare,
de zvonuri noi de moarte

(Când o să vină oare? Și cum?)
Mai mult ca niciodată n-aș
vrea să-mi vină-acum,
când pacea bate-n poartă!
Am amorțit în groapă.
Picioarele mi-s sloi.
Genunchii-mi dau cuțite
amândoi.
Azi-noapte, ceaiul n-a ajuns
până la noi.
Căprarul nu mai geme.
Cu mâna tremurândă,
mi-i arată
o pată
ca de sânge –
un pui de căprioară –
și parcă-i vine-a plânge.
Îmi pun binoclul.
Rana-i încă sângerândă.
O, ce privire blândă!
Căprarul se crispează,
ochește lung, căci ochii-i
căprui îi lăcrimează
și primul glonț curmă
cumplita suferință
și liniștea o scurmă.
Din nou văzduhul rece de
moarte se încarcă.
La frageda făptură mi-s
gândurile toate,
de parcă
aș fi pierdut un frate.”

MAEȘTRII DE LA ȘTIRBEI

Deși eram profesor de câțiva ani când am venit la Știrbei, făcusem războiul, fusesem director de liceu, m-am simțit totuși elev.

Îmi fac datoria să-i evoc – ordinea n-are importanță – pe aceia pe care i-am găsit în 1951, cărora am avut cinstea și norocul să le fiu coleg de cancelarie, pe care i-am admirat, i-am studiat și de la care am încercat să învăț.

Puțini mai sunt printre noi și îi venerăm. Cei mai mulți ne trăiesc numai în suflete. Toți, modele de neuitat, îmi împodobesc amintirile și fiecare îmi răsare cu ce avea mai caracteristic.

Elegant în toate privințele, de o punctualitate până la secundă, cu o vastă cultură multilaterală – vorbea curent franceza, germana și acceptabil engleza – Alexandru Z. Ionescu a creat o adevărată școală de Matematică la Călărași, mulți elevi ai săi devenind cadre universitare de prestigiu.

În ciuda atâtor calități, era de o modestie cuceritoare, dând impresia că-și cerea scuze că exista, dar, argumentând irezistibil, dovedea o fermitate de neclintit.

Doamna Monica Ionescu afirma adesea că locuința lor era o oază de liniște. Preda istoria emoționată, uneori până la lacrimi, înlănțuind convingător evenimentele, în cauzalitatea și consecințele lor.

Blândul și înțeleptul Aurel Dinulescu, cu grai parcă de cronicar, împărțea sfaturi cu dărnicie.

Constantin Grigorescu, distincție patriciană, năpăstuit de regim, din pricina tăriei cu care, director fiind, își apăra colegii adesea incriminați.

Maria Bârlan, impunând prin pregătire, iubită de elevi, dar și temută pentru causticitatea cu care, când era cazul, îi pune la punct.

Ionică Ștefănescu, mereu zâmbitor, gata oricând să facă sau să savureze o glumă, la care se învăța de rușine.

Aurel Steriade, latinist și pianist, aristocrat în toate.

Furtunosul Ion Guțulescu, extaziat de frumusețea, de valențele cognitive și formative ale limbii latine.

Virgil Deghetto, prieten până la sacrificiu, generos, punând accent deosebit pe valorile estetice.

Ileana Deghetto, o doamnă în cel mai înalt înțeles al cuvântului.

Zaharina Simion, ale cărui peisaje și flori zâmbesc în multe case, printre care și a mea.

Gică Vasilescu – prestantă, frumusețe, eleganță, l-am avut profesor, la Silistra, lecțiile de geografie – o încântare.

Toma Georgescu, o gândire logică, impresionantă.

Constantin Lița, temperament aromân, tobă de lingvistică, ba entuziast, ba revoltat.

Renumitul domn profesor, Dumitrescu Petronel, promoția 1951 a Liceului „Știrbei”, adaugă:

„L-am cunoscut pe profesorul Laurențiu Georgescu în 1948, la Ostrov, unde era director al Gimnaziului Unic din localitate. Elev de clasa a II-a de liceu (a VI-a) care eram, am rămas impresionat de profesorul de latină. După ani și ani, l-am invitat la dezvelirea bustului lui Mihai Eminescu, opera de tinerețe a marelui sculptor Ion Vlad, din curtea liceului.

Profesorul a venit însoțit de un grup vocal de eleve, care au încântat asistența cu piese în limba română, latină și franceză, interpretate pe mai multe voci. Un fost coleg al bătrânului profesor, absolvent și el al Liceului Român „Durostor” din Silistra, trăitor în Bulgaria, a recitat în bulgărește poezii eminesciene și a donat bibliotecii Liceului „Mihai Eminescu” trei volume de poezii, poetul bulgar fiind un mare admirator și traducător al Luceafărului poeziei noastre”.

VASILE N. STANCIU – UN DASCĂL PENTRU ROMÂNIA MARE

Prof. Herghelegiu Maricica, Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași

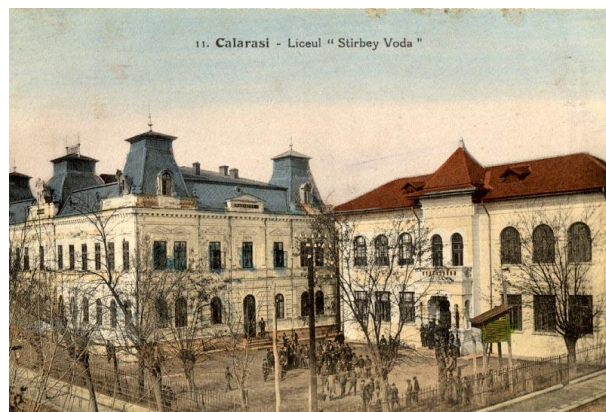
„Orice evocare devine în mod fatal o istorie a momentului în care amintirea începe să vorbească” (Octavian Paler)

O instituție de învățământ de tradiție precum Colegiul Național „Barbu Știrbei”, din Călărași, dispune de propriul *habitus*¹ – set specific de caracteristici încorporate și transmise în și prin structurile unui câmp educațional specific, care determină atât modul în care indivizii percep acest câmp, dar și modul în care aceștia acționează în cadrul acestui câmp specific.

În istoria sa de 135 de ani, Colegiul Național: „Barbu Știrbei”, Călărași, și-a format propria cultură organizațională, care cuprinde ritualuri, eroi, valori și simboluri îndelung exersate și care influențează modul de a gândi și de a acționa al celor care intră în contact cu această instituție.

Călărași, Liceul Știrbey Vodă

Călărași, Liceul Știrbey Vodă

O perioadă benefică pentru consolidarea culturii organizatorice a școlii noastre a fost perioada României Mari. În contextul Marii Uniri de la 1918, școala a fost terenul care a pregătit noile generații în spiritul noilor vremuri: „Școala – scria profesorul Constantin V.G.Grigorescu, în numărul din 4 iunie 1933 al ziarului „Pământul” – a fost vastul atelier național unde s-au format caractere. Nicăieri nu se păstrează mai bine amintirea zilelor de glorie, chipurile voievozilor viteji, imaginea patriei ca în școală. În școală se păstrează toată vlaga națiunii și speranța pentru zilele ce au să vină. În școală se făurește prosperitatea națiunii și se menține făclia civilizației.”

¹ Pierre Bourdieu, *Economia bunurilor simbolice*, Editura Meridiane, București, 1986, pag. 46.

Printre profesorii școlii care au contribuit la formarea acestui spirit evocăm aici pe **Vasile N. Stanciu** (15 dec. 1865-10 martie 1930). Acesta s-a născut în comuna Murgeni, jud. Tutova. Studiile primare le-a făcut la școala nr.1 din Bârlad, cele secundare și superioare la Iași, unde obține, în 1894, licența în Litere și Științe istorico-filosofice, și la București, în 1904, licența în Drept. Examenul de capacitate pentru specialitatea Istorie l-a trecut în același an.

A funcționat ca profesor suplinitor la liceul din Focșani (ian. 1892-iulie 1894), la Gimnaziul din Călărași (1 sept. 1894-1 sept. 1897), la Gimnaziul din Roman (1 sept. 1897-1 sept. 1899), din nou la Gimnaziul din Călărași (1 sept. 1899-1 sept. 1902 și 1 sept. 1902-1 sept. 1903), la Gimnaziul din Câmpulung Muscel (1 sept. 1903-15 martie 1905) și la Gimnaziul din Călărași (15 martie 1905-1 ianuarie 1930), când a demisionat, împlinind vârsta de pensionare.

A funcționat ca profesor la catedra de istorie de la acest liceu, timp de 31 de ani, fiind și director în două rânduri: 1894-1896 și 1899-1901.

Pe lângă cariera de profesor, a activat tot timpul vieții și ca avocat, fiind membru marcant al baroului din Ialomița. A mai ocupat și alte funcții și demnități: inspector al învățământului secundar, prefect al județului Ialomița, senator de Ialomița, președinte al Ligii Culturale, secția Ialomița.

Drept răsplată a muncii sale, a primit următoarele decorații: „Răsplata muncii pentru învățământ clasa I” (1913), „Bărbăție și Credință clasa I” (1913), „Medalia jubiliară Carol I”, „Coroana României în Gradul de Comandor”.

A încetat din viață în ziua de 10 martie 1930, lăsând un gol adânc în inima celor care l-au cunoscut, rămânând pentru toți un frumos model de viață.

Pentru profesorul Vasile N. Stanciu *„pedagogia era artă, dar și știința educațiunii; mișcările spontane ale personalității elevului, atitudinile și înclinațiunile lui nu scăpau privirilor lui părintești. Pe atunci, elevul era lăsat să aibă inițiativă, dar și controlat și îndrumat de profesori, să înceapă a cunoaște, chiar din școală, viața socială ca pe o ființă întreagă, nu trunchiată, potrivit unui calapod convențional. Pe atunci, între profesori și elevi erau raporturi de familiaritate și încredere reciprocă”*, iar orele sale de curs *„luau adesea caracterul unor ședințe de sfaturi și confesiuni înduioșătoare și înălțătoare”*.² Profesorul V.N.Stanciu, *„cu felul lui de vorbire, glumeț și simpatice”*, îi determina pe elevi să constate cu *„părere de rău, că ora s-a terminat prea repede”*.³

Credința că vremea realizării României Mari va veni curând l-a impulsionat în a activa în Liga Culturală — filiala Ialomița, al cărei prim președinte a fost începând cu 26 septembrie 1910. Din acel moment, dascălii călărășeni, în frunte cu profesorul V. N. Stanciu, formau majoritatea membrilor «Ligii». Ședința de constituire a filialei locale a Ligii avusese loc în prezența lui Nicolae Iorga, de care-l legau vechi relații de amiciție, cei doi fiind colegi la Facultatea de Istorie a Universității din Iași.⁴ În acel an, era pentru prima oară când Nicolae Iorga poposea la Călărași, unde, în calitate de președinte al Ligii Culturale

² Nanu Pîrlogea, *Monografia Liceului "Știrbey-Vodă" din Călărași, 1884-1934*, Tipografia „Moderna”, Călărași, 1935, p 134.

³ *Ibidem.*

⁴ Aurel David, *Întoarcere în timp: monografia presei Ialomiței și Călărașului*, Casa Editorială "Freamătul", Călărași, 1998, pag. 47.

pentru Unirea Tututor Românilor venea să împace cele două comitete județene, care își disputau întâietatea întemeierii secției județene la Călărași. Cu această ocazie, marele istoric a ținut o conferință în sala Parcului comunal despre idealul unității naționale. În același an, la Călărași, susținea o conferință pe aceeași temă poetul Octavian Goga. Revenit în urbea de pe malul Borcei, „poetul suferinței noastre” a participat, la 6 octombrie 1915, la o mare întrunire publică a Federației Unioniste, înființată în același an. Un discurs despre românii din afara granițelor și aspirația lor de unire a fost susținut atunci de profesorul Vasile N. Stanciu.

Războiul a determinat o diminuare a activității secției locale a Ligii, a cărei conducere s-a destrămat, mulți membri fiind mobilizați pe front.

Nicolae Iorga la Călărași, iunie 1932

Călărășenii au participat la Marele Război atât prin jertfa de sânge a militarilor pe câmpul de luptă, cât și suportând pagubele, rigorile și privațiunile regimului de ocupație. Astfel, din 30 august și până la 25 noiembrie 1916, când s-a ordonat evacuarea, orașul și împrejurimile lui au primit „14 vizite” ale aeroplanelor dușmane, fiind bombardat de 18 ori cu șrapnele și obuze de 150 mm, aducând pagube însemnate unui număr mare de locuințe particulare și edificii publice. Clădirea liceului „Știrbei Vodă”, spre exemplu, a fost lovită de obuze, dărâmandu-se o aripă împreună cu turla din colț, distrugere evaluată la suma de peste 150.000 lei.

Între 27 noiembrie 1916 și 12 noiembrie 1918, orașul Călărași a fost sub ocupația trupelor germane. În condițiile în care o parte a Gimnaziului „Știrbei Vodă” era ocupată de trupele germane, pentru spitale și magazii, cursurile au fost suspendate. Totuși, elevii liceului au fost scoși, din ordinul Comandaturii germane, la muncă în baltă pentru tăierea stufului și paza vitelor ce le aveau. Această măsură a fost luată nu pentru că ar fi fost o necesitate, din lipsă de brațe de muncă, ci mai mult ca o ofensă adusă instituției, deoarece părinții elevilor s-au obligat să-i înlocuiască prin oameni de muncă plătiți de dânsii, însă li s-a refuzat propunerea sub amenințarea de a fi ridicați cu forța, iar părinții lor amendați și pedepsiți cu închisoarea. Cu această ocazie, profesorul V.N Stanciu protestând, a fost bruscat și amenințat de autoritățile germane cu trimiterea în Moldova ca instigator.

Liga Culturală și-a reluat activitatea imediat după război, sub președinția aceluiași V.N. Stanciu.

La Călărași, sfârșitul războiului și sărbătorirea Marii Uniri aveau loc în cadrul unor festivități organizate de Liga Culturală, la 24 ianuarie 1919. Cu prilejul sărbătorii organizate de secția locală a Ligii Culturale în sala Parcului comunal, președintele Secției, V.N. Stanciu, a susținut o cuvântare despre realizarea acestui vis mareț al neamului, după care, *„un cortegiu format din toți elevii școlilor din oraș, în frunte cu președintele Ligii, membrii corpului didactic, directorul prefecturii, apoi armata și un numeros public”* au parcurs orașul, s-au oprit în fața bisericii catedralei, unde, după un *Te Deum*, au jucat, într-o mare însuflețire, Hora Unirii. Raportul secției către centrală remarcă *„lipsa și indiferența așa-zisei elite a orașului, caracteristică sufletelor mici, căci s-a mărginit doar să privească din balcoane cu aer de pretenții manifestația.”*⁵

Cu Vasile N. Stanciu la conducerea sa, filiala locală a Ligii Culturale și-a continuat activitatea în anii ulteriori Marelui Război, participând la congresele anuale ale Ligii care se țineau în capitalele de județ. De exemplu, la congresul din 1921, desfășurat la Târgu-Jiu, s-a sărbătorit centenarul Revoluției lui Tudor Vladimirescu. În adresa de convocare la congres, se comunica secției călărășene să aducă un număr de săteni îmbrăcați în autentice costume populare, precum și, *„dacă aveți în județ, un cor bun, vă rugăm, stăruitor, să-l aduceți pentru a lua parte la concurs”*.⁶ În același an, la Călărași, Liga Culturală organiza o frumoasă serbare câmpenească cu ocazia zilei de 10 mai, pe atunci zi națională.

După nici trei luni de la pensionare, profesorul Vasile N. Stanciu a murit, după o îndelungată suferință. La 13 martie 1930, a avut loc înmormântarea sa. Cursurile au fost suspendate, iar elevii au asistat la înmormântare, conduși de directorul liceului, Dumitru Șofran. Din partea corpului profesoral a vorbit profesorul M.I. Mușătescu, arătând dragostea de școală și meritele profesorului Stanciu. Au mai luat cuvântul: Lazăr Belcin, magistrat și fost elev al profesorului, a vorbit în fața Tribunalului, în numele magistraților; Alex Bădulescu a vorbit în numele Partidului Național Țărănesc de Ialomița; la biserică au luat cuvântul I. Răducanu, ministrul muncii din partea guvernului, prof. T. Chiril, primarul orașului, avocatul D. Ranetescu, N. Țopescu, deputat și Ioan A. Ionescu, student, în numele studenților ialomițeni, foști elevi.

În cuvântarea lui Lazăr Belcin, ținută cu această ocazie, era evocată personalitatea lui Vasile N. Stanciu: *„Sufletul celui care n-a lipsit niciodată de la toate manifestările spirituale de 40 de ani încoace, plutește azi, pe căile veșniciei. Profesorul iubit, care a știut să semene în sufletele alese chintesența domeniilor întinse ale istoriei, s-a desprins azi de noi și se dă obiect istoriei, cercului nostru restrâns, pentru a fi privit în adevărata sa valoare.*

Ne leagă de graiul lui blând, căldura neuitatelor lui ore de curs, în care știa să ne adune cu meșteșug atenția și să ne strecoare în suflet admirația pentru faptele mari, care au schimbat mersul lumii. Ne pândește amintirea neuitatelor sale cuvinte de deschidere a serbărilor școlărești și simplitatea conferințelor pe care le-a ținut cu orice ocazie și de câte ori i s-au cerut. Căldura cuvintelor lui ni se strecoară și azi ca o apă vie și aromitoare în inimi, și ne urmărește și mai mult regretul a ceea ce am pierdut.

⁵ Monografia municipiului Călărași, Călărași, Editura Agora, 2003, pag. 151.

⁶ Ibidem.

*Prof. Vasile N. Stanciu ne-a învățat să prindem tâlcul vieții cu inteligența și priceperea noastră, a fiecăruia, actualizând mereu cu vorba și cu fapta, imaginea uneori rece și aridă a faptelor istorice. Ne-a deprins să cucerim viața cu propriile noastre forțe și să ne îmbogățim sufletul cu ceea ce este mai nobil unei ființe: caracterul”.*⁷

Cei care l-au cunoscut îndeaproape pe Vasile N. Stanciu, în afară de orele de studiu, s-au convins că era și un om de caracter.

Crescut la școala seninătății clasice, care impune dascălului să se cunoască pe sine, Vasile Stanciu s-a adresat sufletelor și le-a îndemnat pe calea dreaptă. Vasile Stanciu a format caractere.

E nota cuvenită personalității sale și nimeni nu i-o va contesta.

„Știu că cel puțin n-are nimeni ce să-mi impute. Pe mine nu mă va arăta cineva cu degetul. Mi-am impus cu tărie calea aceasta pe care mi-o dictează inima, și deși știu că nu voi prospera mai mult decât până azi, prefer să rămân sărac și demn”, obișnuia să spună acesta.

Și s-a conformat mereu acestui crez, pe care nu l-a formulat doar cu vorbe, ci l-a ilustrat mereu cu fapte.

Iată pentru ce, dintre cei care s-au strâns în jurul bătrânului și venerabilului apostol, nu l-au uitat pe omul cinstit și corect care a fost profesorul V.N. Stanciu.

*”Când în coloanele acestei gazete („Pământul”, n.n.) făceam apel la intelectualii județului nostru să reînvie trecutul cultural al anilor din urmă, primul care ne-a auzit a fost profesorul V.N. Stanciu. În corpul lui slăbit de răul bolii care l-a răpus a găsit, în zile de convalescență, timpul să vie în mijlocul nostru și să ne dea îndemn la treabă.”*⁸ Astfel își încheia cuvântarea fostul său elev, reputatul avocat Lazăr Belcin.

În memoria lui Vasile N. Stanciu, în 1933, a fost dezvelit bustul său, operă a sculptorului Constantin Baraschi. La dezvelirea acestuia, la 5 iunie 1933, au fost prezenți membri al Ligii Culturale, secția Ialomița, precum și marele istoric Nicolae Iorga. Ridicarea ei a fost posibilă prin subscripție publică. S-a preferat amplasarea sa lângă Liceul „Știrbei”, unde reputatul susținător al culturii a fost profesor. Statuia era un studiu academic riguros, care avea calitatea de a surprinde trăsăturile unei personalități impozante.⁹

Viața lui a fost o pildă de cinste și muncă. Ieșit din școala idealismului de la Iași, Vasile Stanciu s-a stabilit pe țărmul Dunării pentru ca aici să propage, el, care a fost nu numai profesor de școală, dar și profesor în viața publică, ideea de cultură națională, fiind sufletul Ligii Culturale de aici. A căutat întotdeauna ca în lupta politică să afirme latura morală ca îndrumătoare a tinerei generații.

Vasile N. Stanciu, prin întreaga sa activitate, a contribuit la închegarea sufletului național românesc și la o prefacere morală a generațiilor pe care le-a format ca dascăl în cel mai vechi liceu din orașul de pe malul Borcei.

⁷ Anuarul liceului de băieți ”Știrbei Vodă” din Călărași-Ialomița pe anii școlari 1929-1930 și 1930-1931”, 1931.

⁸ ”Anuarul liceului de băieți ”Știrbei Vodă” din Călărași-Ialomița pe anii școlari 1929-1930 și 1930-1931”, 1931, Tipografia SOCEC, Călărași, pag.5.

⁹ <file:///C:/Users/I5/Desktop/18-Cultura-si-Civilizatie-la-Dunarea-de-Jos-XVIII-2001.pdf>.

GÂNDURI DESPRE DOAMNA PROFESOARĂ, RUSU ELENA

„A, tu ești băiatul doamnei Rusu?”

Prof. Dan Marinache,
Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași

Cam asta a fost întrebarea tinereții mele. Această întrebare era urmată invariabil de niște comentarii de genul: „O profesoară foarte dură, dar și foarte corectă, de la care am învățat carte” sau „Dacă nu era doamna Rusu, nu aș fi ajuns cine am ajuns”.

Pe tot parcursul vieții mele, am aflat, fără să vreau, cât de mult a fost respectată mama mea, iar motivele cred că le-am deslușit eu singur.

O profesoară cu *vocație* pentru meseria ei, o apariție dură ce ascundea un *suflet nobil*, un *descoperitor de talente*, un *mentor* pentru foarte mulți elevi ai liceului nostru. O prezență vie și o viață dedicată învățământului călărășean, un *om* ce se identifică cu istoria acestui liceu (a fost singurul ei loc de muncă) și cu standardele lui înalte.

Mă bucur nespus de mult că trăiesc acest moment – 135 de ani de la înființarea acestui liceu. În același timp, doresc să le aduc un pios omagiu tuturor celor care, prin activitatea lor, au reprezentat *pilonii* acestui colegiu și au fost un *exemplu* pentru cariera mea profesională. Sunt *mândru* că printre ei se află și doamna profesoară, **Rusu Elena**. Închei prin a transmite următorul mesaj:

– SĂ NU NE UITĂM NICIODATĂ VALORILE!

„Datorită doamnei profesoare, Rusu Elena, pot spune că m-am familiarizat și chiar am îndrăgit o limbă care părea de neînțeles colegilor mei de clasă (clasă în care majoritară era limba engleză). De o punctualitate extremă, cu orele dumneaei foarte riguros pregătite, cu insistența deprinderii unei gramatici destul de stufoase, ne-a fost un real sprijin și în exersarea gândirii algoritmice pentru disciplinele specifice profilului matematică-fizică. Unii dintre noi având, oarecum, aplecare pentru limba rusă, marele dumneaei regret era că olimpiada de limba rusă coincidea cu cea de matematică și n-am putut performa astfel, dar mulți dintre noi recunoaștem, după atâția ani, că am fi intrat cu brio la Facultatea de Limbi Străine, cu limba rusă pe care-o stăpâneam, dacă n-am fi fost tributari profilului real al liceului.

Și nu numai atât, la orele dumneaei am auzit de marii scriitori, Dostoievski, Tolstoi, Cehov, Turgheniev, de genialii poeți, Lermontov, Pușkin, Esenin, de renumiții pictori, Șişkin, Serov, Repin, Kandinski, despre care ne vorbea, chiar pătimaș pe alocuri, dar cu atât de mult profesionalism, dovedind erudiție.

Cu o ținută semeață, îmbrăcată simplu, dar îngrijit, ne recita și fredona versuri ale celebrelor cântece tradiționale rusești, Katiusa, Kalinka, Ocii Ciornaie (Ochii negri), făcându-ne să simțim sufletul poporului rus legat, oarecum, prin zbuciumata istorie și creștinismul ortodox, de al poporului nostru”.

**Prof. Dana Neagu, Colegiul Național
„Barbu Știrbei”, Călărași**

„Deși elevii manifestau o oarecare reticență față de limba rusă, ora avea un decurs coerent și bogat, chiar plăcut din perspectiva mea, datorită doamnei profesoare, Elena Rusu. Vasta sa cultură mi-a întipărit în minte, fragedă la acea vreme, frumusețea poeziilor lui Pușkin și Esenin, dar și măiestria scrierilor lui Tolstoi, Dostoievski sau Cehov. În facultate, studiind în continuare limba rusă, media mea urma să fie ușor afectată, dar am rămas cu notă maximă după o ascultare riguroasă, la finalul căreia, profesorul și-a dat seama de proveniența cunoștințelor mele în materie – m-a întrebat dacă am studiat cu doamna Rusu. După 36 de ani de la terminarea liceului, încă îmi aduc aminte cu drag de perseverența dumneaei”.

**Prof. Lucica Barbu, Colegiul
Economic, Călărași**

DESPRE „PROFESORUL COMPLET”, DR. MIRCEA LUPU

**Prof. Ionescu Corina-Mihaela, Colegiul Național „Barbu
Știrbei”, Călărași – Director adjunct**

Mircea Lupu s-a născut pe 30 octombrie 1942 la Cernăuți, Bucovina. A absolvit Facultatea de Matematică-Mecanică a Universității din București în anul 1967. A obținut doctoratul în matematică la Unversitatea București, în anul 1982, cu teza „Contribuții matematice la studiul mișcării fluidelor cu suprafețe libere”, sub conducerea științifică a eminentului om de știință, acad. Caius Iacob.

A desfășurat o activitate profesională susținută de-a lungul a patru decenii. A fost profesor la Colegiul Național „Știrbei Vodă” din Călărași, unde a predat la clase speciale de matematică, în perioada 1968-1974. În 1974, și-a început activitatea în învățământul superior la Universitatea din Brașov, în cadrul Facultății de Matematică-Informatică, unde a ocupat succesiv posturile de asistent (1974-1978), lector (1978-1990), conferențiar (1990-1997) și profesor (din 1997).

Disciplinele matematice predate în toți acești ani acoperă un domeniu larg: ecuații diferențiale, mecanică teoretică, mecanica mediilor continue, sisteme dinamice, capitole speciale de teoria funcțiilor complexe și probleme la limită – la secțiile de Matematică-Informatică, Matematică și Fizică, licență și masterat, precum și Matematici Speciale, Metode și Modele Matematice – la secțiile cu caracter tehnic: TCM, Electrotehnică, Automatică, Aeronave, Robotică, Automobile etc.

Pentru varietatea cursurilor ținute, Acad. Caius Iacob îl numește: „profesorul complet”.

Este membru al Societății de Științe Matematice din România (SSMR), al Societății de Științe Matematice din Statele Unite (AMS), al EUROMECH, al societății GAMM (Germania) și al societății SEFI. Din 2008, este membru al Academiei Oamenilor de Știință din România.

Pentru activitatea vastă didactică desfășurată, Mircea Lupu a primit în anul 1982 diploma de Lector Universitar Evidențiat, acordată de Ministerul Învățământului.

Activitatea științifică a profesorului Mircea Lupu este remarcabilă. Este autorul a 170 de lucrări științifice în reviste ale Academiei Române și alte reviste valoroase. Impresionează rezultatele originale și varietatea domeniilor din matematică și din Mecanica Fluidelor, Mecanica Solidelor, Sisteme Dinamice pe care le-a abordat. Academicianul Lazăr Dragoș îl consideră un „vrednic continuator al operei lui Caius Iacob”.

CONSTANTIN MEGHEA, „un fenomen real”

Constantin Meghea s-a născut la 11 iunie 1928, la București, a urmat școala primară în Turtucaia, Durostor, Liceul „Șincai” în București, în perioada 1938-1946, și Facultatea de Matematică a Universității din București între 1948 și 1952, toate absolvite ca șef de

promoție. Încă din 1950, a lucrat ca preparator la Facultatea de Matematică a Universității din București și apoi ca asistent până în 1957, când a fost dat afară din motive politice.

Din 1957 până în 1962, lucrează ca profesor la Liceul „Barbu Știrbei” din Călărași, unde obține rezultate excepționale cu elevii cărora le predă, marcând în mod hotărâtor destinele acestora. Munca susținută, devotamentul și dăruirea către aceștia îi sunt indirect răsplătite prin capacitatea deosebită pe care o capătă de a putea explica orice element de matematică, uzând de o claritate deosebită.

Între 1962 și 1967, este lector de matematică la Institutul Pedagogic din Constanța, unde predă toate disciplinele de matematică din programă.

Din 1967, este cercetător la Institutul de Matematică al Academiei Române până în 1975, la desființarea acestuia. În 1968, apare volumul „Introducere în analiza matematică”, 400 de pagini, la Editura Științifică, București, reflectând aprofundarea noțiunilor și prezentarea acestora în întreaga lor profunzime și interconexiune.

În 1970, își susține teza de doctorat, care se publică sub titlul „Compactification de Espace Harmoniques” la Springer Verlag, Berlin, Heidelberg, New York în 1971.

În 1977, apare cartea „Bazele analizei matematice”, 800 de pagini, la Editura Științifică și Enciclopedică, București, la vremea respectivă epuizată imediat, a cărei valoare rezistă bine și astăzi. În perioada 1978-1988, este lector de matematică la Institutul Politehnic București, Catedra de Matematici II, unde predă analiza matematică la Facultatea de Aeronave și ține un seminar științific pentru ingineri, în scopul aprofundării elementelor de matematică în modelarea fenomenelor reale.

În 1988, este din nou dat afară din motive politice, la vârsta de 60 de ani. Cu toate acestea, un an mai târziu, după revoluția română, nimeni nu l-a invitat înapoi ca profesor în universitate. Dar aceasta a fost marea sa șansă de a se dedica în totalitate capodoperei vieții sale „Tratat de calcul diferențial și calcul integral pentru învățământul politehnic”, Vol. I – Calcul Diferențial, 850 de pagini, Editura Tehnică, București, 1998, Vol. II – Calcul Integral, 1000 de pagini, Editura Tehnică, București, 2000, Vol. III – Calcul Integral, 900 de pagini, Editura Printech, București, 2002.

La aniversarea a 90 de ani a profesorului, Constantin Meghea a fost desemnat Membru de Onoare al Institutului de Matematică al Academiei Române.

MISIUNE REGALĂ

**Prof. Stela Anghel,
Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași**

Colegiul Național „Barbu Știrbei” propune comunității o piesă valoroasă care este în stare să probeze virtuțile unei mărci de excepție: misiunea cadrelor didactice.

În istoria anilor, Colegiul Național „Barbu Știrbei” este un proiect permanent în conștiința colectivă, realizat de generațiile numeroase de absolvenți. În galeria trecutului și a prezentului, cartea de onoare a cadrelor didactice înregistrează demnitatea transformată zilnic în valoare. Eforturile de gândire și de creație ale cadrelor didactice, în materie de educație, știință, artă, cultură sunt și vor rămâne motive de profundă reflecție în istoria învățământului.

Misiunea dascălilor Colegiului Național „Barbu Știrbei” urmează lecția de exemplaritate în cadrul căreia șirurile de generații – profesori de vocație – au creat puternice spirite independente.

În acest fel, ei au făcut liceul mai atractiv, mai incitant, fără a face uz de irezistibilul ingredient al senzaționalului de consum.

Sunt optimistă și îmi place să cred că profesorii sunt încă persoane de prestigiu în societatea românească.

Cine observă realist efortul creativ al colegilor mei, apreciază modul cum se proiectează mereu competențe fără constrângeri, fără prejudecăți sau poncifuri. Lecția zilnică a profesionalismului nu așteaptă aplauze oficiale, nici recompense – deși ele ar trebui să vină – ci verdictul viitorului.

În acest fel, liceul din care fac parte rămâne o instituție serioasă ce știe să trezească la realitate adolescentul de rând, adultul superior propriei ființe.

Astăzi, portretele regale ale profesorilor care au devenit umbre ne obligă moral să le fim egali în supraviețuirea prin Idee, ne avertizează că perfecțiunea nu poate fi judecată, ea își conține propria judecată a Timpului.

Este o misiune ieșită din comun, în care ne întrebăm: să fim oamenii tenacității asociate cu o teribilă răbdare?! Să fim intelectualii care își presimt destinul cu precizie și consecvență?!

Indiferent de răspuns, dacă ar fi să aleg câteva argumente pentru a prezenta oamenilor misiunea grea și curajoasă a profesorilor, nu aş ezita la infinit. Pentru că este o luptă cu sentimentul nemărginirii, cu informațiile din ce în ce mai controversate, cu încălcarea prohibițiilor convenționale.

Ultima zi a vacanței zace
pe cadranele de nisip.
De mâine, se va schimba ritmul vieții.

Nu mai sunt generoasa expertă în lucruri
pe care nu vreau să le știu,
nu voi mai arunca, precum Orfeu,
privirile înapoi, spre happy hour.
Îmi iau rămas bun de la caravanseraiul verii,
de la răsfațul nepedepsit,
de la vocea lecturilor preferate.
Mi se aliniază în minte un ideal,
denumit – banal – obiectiv principal,
un sezon de calitate sau de carton.
Într-un scepticism subiectiv
aud glasul maturizării:
„Hei, ți-a scăpat verbul << a se simți >>.
Repetă, să ne simțim mai puțin neștiutori!”
Nu înțeleg de ce toți învățații vor să cloneze
succesul dispărut de pe planetă,
printr-un duet spiritual.
Visăm să nu ne simțim amenințați,
nici pedepsiți pentru cavalcade verbale .
Doar locuim într-o Insulă cu diamante de plastic și cuvinte romboidale,
cu și fără notițe,
fără hârtii,
fără teme colosale.
Nu pot fi acel elitist cantonat
într-o distopie bungaloidă,
lovită de criterii rigide.
Vom intra în clasă, într-un imperiu
unde soarele bate-n ferestre.
Aici, ușor de copiat este doar umbra lui,
video infra, audi infra;
În camere de luat vederi
se deschide un muzeu al tăcerii.
În timp ce deschizi gura,
nu poți face o glumă, după ce glumește autorul.
Ești liber să sugerezi sicofantismul,
terapia auctorială,
nimic mega,
o tabula rasa a inimii,
formulări adamantine, confuciene.
Șterg cu guma propriile-mi trăiri.
Trenul vacanței a dispărut
în gări neprevăzute.
Îmi rămâne șansa să restructurez visurile,
închiriindu-le spațiilor cu voci

ale tigrilor asiatici.

La o adică, cu ei ne întoarcem
într-un castel cu metereze
și paznici la intrare.

Noile studii au șanțuri de apărare .

Dar cine suntem noi în 2020, zău?!

Ne cheamă-n joc devotamentul unor Adulți priviți ca niște eroi.

Le măsuram emoția unor Legende
cu cifra vârstei noastre.

Clopoței încurajărilor ne sună în urechi,

mai prietenos,

mai eficient, mai flexibil.

Suntem capabili să facem să funcționeze Viitorul.

Ce ospitalitate purtăm incognito în noi!

În perimetrul adolescenței

stă singura mântuire protejată,

Un Noli me tangere.

Nu cred în expresie.

Îmi place doar complicata ei personalitate.

Ah, din nou mi-a scăpat verbul:

Să fiți tot atât de puternici,

pe atât și mai mult

decât ne simțim noi!

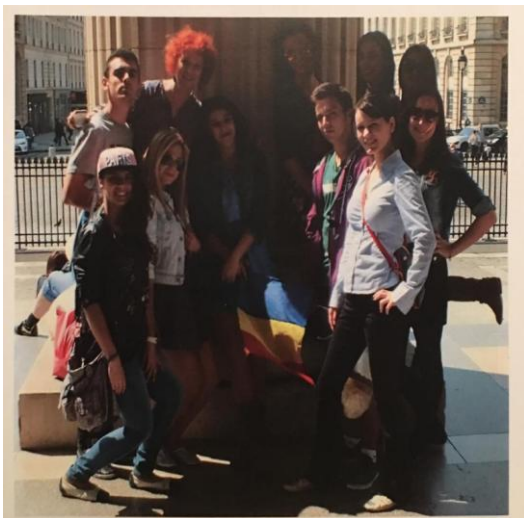
Nu suntem campionii de la Elton,

dar cucerim spiritul liber

al unor Captatori de Idei,

încă nu îngeri,

doar semizei.

DIN CURGEREA MIRACULOASĂ A TIMPULUI

*prof. Mariana David, fost inspector școlar, profesor de
română și limba rusă
(promoția 1966-1970)*

Colegiul *Barbu Știrbei* îmbracă haine de sărbătoare la împlinirea venerabilei vârste de 135 de ani – eveniment plin de semnificații pentru întreaga viață școlară și culturală a orașului și județului nostru, care întruchipează într-un mod fericit tradițiile trecutului cu schimbările prezentului. Prima filă din cronica bogată a acestui edificiu s-a scris în luna septembrie a anului 1884, liceul având să urmeze curgerea timpului și să străbată, în evoluția sa, calea firească a adaptării la comandamentele educaționale ale momentelor care s-au succedat. A suportat numeroase reorganizări, restructurări de fond, redenumiri și, nu de mult, schimbări de veșminte într-un spațiu nou și generos, rămânând pe același palier de competiție și prestigiu.

Există un timp al amintirilor, al nostalgiei, al bilanțurilor, când începe să ne placă întoarcerea la începuturi... S-au scurs 49 de ani de când, cu sufletul plin de emoții, cu mintea stimulată de speranță și entuziasm, cu sentimentul imens al bucuriei generate de reușita parcurgerii unei etape a formării noastre ca oameni, am părăsit această școală de mare reprezentativitate pentru Călărașiul școlar al anilor '70 din secolul trecut. O valoroasă zestre a liceului în acei ani o reprezentau elevii, admiși în urma unui foarte sever concurs de admitere (ce includea și probe orale). Se intra greu și se învăța temeinic multă carte, ambițiile și performanțele urmau zicala populară „*Ai carte, ai parte!*” și noi, generația aceluși timp, am confirmat esența acesteia... Mi-am sedimentat amintirile în sertare ale prețuirii pentru dascălii mei, ale căror neprețuite povește le-am urmat, fără a părăsi domeniul educației și rămânând fidelă unei cariere didactice de peste 40 de ani.

Izbânzile noastre, ale tuturor și ale fiecăruia în parte, ne determină astăzi să aducem un omagiu acestei școli și profesorilor care ne-au format și au reprezentat modele de comportament în viață și societate. Vârsta biologică a celor din generația noastră, care astăzi ne plasează spre amiaza vieții, ne confirmă că noi întruchipăm certitudini din punctul de vedere al triumfului în cariera plămădită din băncile acestei prestigioase unități școlare. Retrăind cele mai plăcute crâmpoie din viața de elev sau de profesor, mai tineri sau mai vârstnici, ne simțim fericiți că am ajuns să sărbătorim acest eveniment și să ne bucurăm de performanțele școlii. Azi, grație profesionalismului, vocației și dăruirii actualului colectiv didactic, Colegiul *Știrbei-Vodă* urmează aceeași traiectorie caracteristică unei unități emblematice, rămânând an de an pe podium și menținându-se în topul liceelor de elită.

La ceas aniversar, vă îndemn, dragi dascăli din prezent, să sădiți în sufletele elevilor cunoaștere, înțelepciune, afecțiune, dăruire și speranță!

O, TEMPORA!

Prof. Berheci Niculina

„Trecut-au anii ca nouri lungi pe șesuri”

Mă văd prin timp ca o fată de la țară, cu codițe, cu fustă roșie cu buline albe și o bluză roșie de silon – cele mai bune elemente vestimentare pe care le aveam, cu încălțările cele noi, cumpărate de Paște, la examenul de admitere. Și am intrat. Apoi... adolescența de acum 50 de ani, la examenul de bacalaureat, cu sarafan bleumarin, bluză albastră, cu bentiță albă pe frunte și nelipsita matricolă... Și am absolvit...

Au fost cei mai frumoși ani. Încă păstrez vie amintirea celor care mi-au fost profesori. Cei mai buni. Asta pentru că lecțiile lor nu erau doar o simplă transmitere de cunoștințe, ci adevărate lecții de viață. Mi-au fost utile în multe împrejurări.

Și colegii... Eram tineri, frumoși, veseli, neliniștiți. Participam la tot felul de concursuri școlare, uneori la întrecere cu cei de la 2. Ne întâlneam la reuniuni, la Ziua Tineretului, la defilări de 1 Mai și 23 August, la orele de muncă patriotică, de pregătire militară... Ce rușine mi-a fost când a trebuit să defilăm în echipament sportiv și mă vedea bunicul dezbrăcată!

Azi... Azi, liceul tinereții mele împlinește 135 de ani, într-o altă clădire; nouă, frumoasă, modernă.

O, tempora! Câți ca noi – cei din acele vremuri – i-au trecut pragul!... Azi sunt profesori, medici, ingineri, economiști. Răspândiți prin toate colțurile țării și ale lumii... Pensionari unii, încă activi alții. Unii plecați prea devreme dintre noi... Ca și foștii profesori cărora le aduc un pios omagiu.

Azi, liceul tinereții mele și-a păstrat prestigiul și, mai mult, faima lui a depășit granițele țării. Alți profesori, la fel de devotați, își dedică timpul, elanul, cunoștințele lor altor generații. Alți elevi, altă mentalitate, dar la fel de frumoși, veseli, neliniștiți ca și noi, cei care le suntem bunici.

La ceas aniversar, urez deopotrivă profesorilor și elevilor de azi să fie sănătoși, să continue munca generațiilor care s-au perindat, să perpetueze faima liceului nostru drag!

135 DE ANI!

Motto:
"Oricât de puțin ați iubi viața, nu risipiți timpul, căci timpul e strofa din care e făcută viața."

- Franklin

Magda Bădoiu (Nica), promoția 1957-1961, Colegiul „Barbu Știrbei”, Călărași

Cine am fost?
Am fost un fir de grâu,
un gând de lut,
purtat de vânt în larg de Bărăgan
și sorocit ca sufletul câmpiei să-l ascult
dospind în vatra pâinii, an de an...
Cine mai sunt?
Sunt scârțâitul carului, gemând de
struguri,
striviți de tineri pe-nserat
când Dionysos pregătește mustul
în Cârstovul viilor de toamnă-nsângerat...
Cine voi fi?
Voi fi o adiere-n pragul lunii
gătită cu cireșe la urechi,
voi fi o margine de trup, scăldată-n
poezie,
cu jucăușele dactile, iambii și troheii
vechi,
voi fi un ultim trubadur,
asediind modernitatea, neuitând trecutul...
Voi fi?
Dihotomie sau perechi?

Sunt
Sunt literă lângă literă;
scrisă, devin cuvânt...
Sunt sunet lângă;
rostită, devin promisiune...
Sunt cartea ce se scrie
încet, încet...
Începută în copilărie,
filele cărții zâmbesc,
se zbenguie,
se joacă...

Devin iubire în adolescență
pentru ca apoi
Iubirea să se cuibărească
într-o mare de dor:
dor de câmpie,
de satul natal,
dor de școală,
dor de cuvânt,
dor de poezie,
de poezie...!
Sunt!
Sunt literă lângă literă,
sunet lângă sunet
până când
voi mai fi în stare
să văd... să aud... să cânt...
Sunt!

Trăiesc pe-o literă de carte,
Trăiesc pe-o literă de carte
Cu răsfoite pagini nude
Și mă întreb cam până unde
Putem să ne ferim de moarte?
Trăiesc pe-o virgulă și-un punct,
Ce nu trecutul îl marchează
Pe-o cratimă și-un contrapunct,
Ce pe cucernici îi șochează.
Trăiesc în timp și în răstimp,
Cu pauze de încheiere;
Sunt morți toți zeii din Olimp
Pentru o lume care piere?

Calul meu țintat cu stea în frunte,
Calul meu țintat cu stea în frunte,
Încă mă mai poartă spre copilărie,

Când se-ngână-n zori lumina pe câmpie
Pe câmpia mea cu flori mărunte.
Când de la Oltina până la Bugeac,
Alegam ca vântul și-mi venea să plâng,
Îmbrățișam văzduhul cu miros de crâng,
De iarbă vrăjită, de iarbă de leac...
Mă uitam în spate, nu cumva, zorit,
Să cuprind lumina de la răsărit,
Frâu liber să-i dau dorului mocnit,
Nu cumva, în zare, eu m-am rătăcit?
 Peste timp se face boltă zborul meu,
 Presărat în orice strop de curcubeu.

Să nu uităm c-am fost țărani,
Pe drumurile asfaltate
În buzunare cu mulți bani,
Să nu uităm de-a noastre sate!
Să nu uităm c-am fost țărani!
Cum colbuite și tăcute
Așteaptă înserarea-n prag,
Nici sate, nici orașe, mute,
Te-așteaptă să te-ntorci cu drag.
Bătută-n stele-nrouate
Câmpia se așterne blând,
Se miră de-aste vremi ciudate,
Cu toți salcâmi, rând pe rând.
De te-ai desprins, cumva, de țară,
De mila ta nu pot să plâng.
Când peste-ogor o mierlă zboară,
Cu inima vreau s-o ating!
De-aceea-n mine strâns-am lacrimi
Și triste ciocârliei-n razor,

Pentru părinți și-a noastre datini,
Dă-mi, Doamne, gând ocrotitor!

Mereu împreună
Și iarăși mă-mbată câmpia
Cu aromele ei aburinde...
Îmi picură-n ochi bucuria
Spicelor verzi tremurânde.
Fără sfârșit este zarea
Și Doamne, cât necuprins...
Cu ochii îmi caut cărarea,
Desculță prin vară, prin vis.
Grăbită, mașina ia tăvălug
Pâlcuri de pomi, lanuri, bălți mici...
Simt caldă suflarea brazdei de plug
Și tresar suspinând, trecând pe aici.
Eu cred că pământul nu minte,
Chemarea mi-o ascultă carnal.
Îl port în suflet și-n minte,
Prin al vieții trecător carnaval.
Mă poartă azi pașii spre școală,
Spre profesori și colegi mult iubiți,
Ce m-așteaptă cu inimi fierbinți,
Frumoșii nebuni, azi buni.
Sună clopoțelul și cheamă,
Peste ani, promoția noastră
Și tineri să fim ne îndeamnă,
În clipa aceasta albastră.
Să trăim, să ne bucurăm,
Că suntem din nou mână-n mână
Chiar dacă mâine plecăm
Rămânem mereu, împreună.

CU MULȚUMIRI...

Constantin Dinulescu, actor la Teatrul Național din București, Promoția 1951

„O profundă reverență în fața celor care au crezut și au luptat pentru ca această școală să-și recapete locul și titulatura meritată, cea de colegiu. Gândul mă poartă în trecut și mă face să mulțumesc acelor dascăli care ne-au transmis, odată cu noțiunile de specialitate, și principiile unei vieți trăite cu demnitate și moralitate!”

LA ANIVERSARĂ

Corina Pavel
etnolog, jurnalist, Promoția 1985

Eram în clasa a douăsprezecea în 1985, când colegiul nostru a sărbătorit 100 de ani de la înființare. Ce emoție copleșitoare! I-am condus în vizită pe holurile liceului pe actorul Constantin Dinulescu și pe bunul său coleg de clasă și prieten pe viață, Dobrescu Valeriu, artist plastic, fost deținut politic și... unchiul meu. Doi fii ai Călărașului, două personalități uriașe, la fel de emoționați și ei de revederea cu orașul și, mai ales, de „ocheada” pe care tocmai o aruncau, cu acest prilej, spre propria lor adolescență. Acum, la rândul meu, revenind la „sursă”, la izvor, la locul din al cărui spirit m-am împărtășit și eu, mă confrunt cu aceleași trăiri euforice. Un caleidoscop de imagini și sentimente, legate de apartenența intimă la o cultură din care mă revendic cu mândrie, îmi răvășesc sufletul. Și mă gândesc cu duioșie la orașul meu, pe care l-am înțeles în firea lui lăuntrică după ce l-am părăsit, citind proza lui Ștefan Bănulescu și reamintindu-mi poveștile fantastice ale bunicii despre caii sălbatici din balta Dunării și despre somnii uriași și bătrâni care trăiau pe fundul ei, răscolind cu pana lor nisipul și scoțând din el monede vechi, bizantine, pe care le găseam uneori, pe plajă. Simțind în nări mirosul de grâu copt, văzând cum se unduiesc lanurile în lumina dimineților, din goana trenului în jurul câmpiei, ca pe marginea unei uriașe tipsii rotitoare. Iar gândul zboară, cu aceeași duioșie și multă recunoștință, spre liceul meu, unde am învățat, asemenea tuturor generațiilor formate pe băncile sale în acești 135 de ani, să îmi întind aripile larg și să zbor.

Cât de mult îmi iubesc orașul și, mai ales, cât de mult iubesc liceul acesta — în care mi s-au deschis ochii, mintea și inima spre lume, pătrunzându-i rosturile, emoționându-mă în fața „corolei sale de minuni” și învățând să-i respect „tainele ce le întâlnesc în cale”, vorba filosofului Blaga, nu cred că am să pot reda prin cuvinte, fără teama de a părea patetice. Poate prin sunete, dacă aș fi muzician, compunând o odă de bucurie și de mulțumire, pentru ceea ce mi-au dat întru devenirea mea, deopotrivă, orașul și liceul meu. O odă pentru nețărmurita bucurie pe care am avut-o învățând, ca un modest discipol de la mari maeștri — eminenți profesori precum: Ion Onuță, Ioana Atanasiu, Iulia Rădulescu, Nicolae Tăut, Dumitru Iordache, Ioana David, Maria Voicilă, Aurel Șerbănescu. Fiecare dintre ei, un spectacol al inteligenței, culturii universale, umanismului și generozității, al vocației înălțătoare de dascăl, atât în fața clasei, cât și la orice întâlnire a lor — fie în cancelarie, fie în secretariatul sau în biblioteca liceului, ori în jurul grămezii de porumb pe care o aveam de depănușat în timpul practicii agricole — ca și cum ar fi fost în amfiteatrul unei celebre universități sau în cea mai exclusivistă societate științifică a lumii.

Am visat de atâtea ori biblioteca, „inima” liceului, cu rândurile ei de rafturi înalte până în tavan, în care puteam găsi cu ochii închiși aproape orice carte sau în care, pierdută printre ele, simțeam, fără să pot explica, că poți transcende spațiul și timpul, așa, ca în „Interstellar”. Locul în care, adâncită în mirajul lecturii și al studiului, înțelegeam timid

corespondența universului poetic cu cel matematic, fizica după care se învârtă osia galaxiilor sau chimia atracției electronilor pe orbita nucleelor atomilor. La fel cum am visat de atâtea ori drumul spre liceu, coridoarele pe care le parcurgeam, scările pe care urcam în clasa mea de la etajul doi, ultima pe dreapta, tremurul de așteptare dinaintea anunțării subiectelor la teze, concursuri, olimpiade... Încât, am înțeles mai târziu, eu am rămas în sufletul meu aceeași elevă de liceu, mereu gata să se așeze în bancă și să învețe lucruri noi. Învățam continuu: de la maștri, de la spiritele înalte pe care avem norocul să le întâlnim pe calea noastră, din cărțile bibliotecilor reale sau virtuale, sau de la viață, pur și simplu. Și dacă sunt recunoscătoare, din toată inima, dascălilor mei și spiritului profund umanist al acestui loc care mi-a creionat în tușe groase identitatea culturală – Colegiul „Barbu Știrbey” –, este pentru că aici am învățat să învăț! Și, mai ales, să prind drag de învățătură, „drag” însemnând că scopul final al acestui demers continuu este de a te pune în slujba semenilor tăi cu tot ce știi tu mai mult și cu tot ce poți tu mai bine, în fiecare moment.

Încântată să văd că sub conducerea postdecembristă (prof. Mihaela Ionescu, colega mea încă de la grădiniță!), Colegiul „Barbu Știrbey” și-a păstrat locul de far al școlii românești din Câmpia Bărăganului, adăugându-și și mai multe atribute onorante, precum „Școală Asociată UNESCO”, „Școală membră a Academiei Școlilor Central Europene”, „Școală Acreditată pentru Bacalaureat Internațional”, că derulează cu elevii săi programe și participă la concursuri internaționale de elită („My Europe”, „Blue Danube River Project”, „Cambridge for Education”, „International Village”, „Space Settlement Contest NASA”, „Public Speaking Competition”), la care noi, ca absolvenți în regimul comunist, nici nu am fi visat. Așadar, bucuroasă și onorată, îți spun „la aniversară”, cum ar zice poetul. La mulți ani, dragul meu liceu! Fie ca menirea ta să se păstreze de-a pururea, iar cei ce ies pe porțile tale, prin lumina învățăturii primite aici, să facă mereu lumea un pic mai bună!

DESPRE UN LICEU CÂT O CATEDRALĂ

**Prof. Univ. Emerit dr. TUDOR AMZA,
Decan al Facultății de Științe Juridice din cadrul
Universității Hyperion din București**

Sunt un călărășean plecat în lume să-i înțeleg frumusețea, însă, pe unde am mers, am dus pe tălpi aroma pământului natal și mirosul valului în adiere al apei bătrânului braț al Borcei. Acolo, mai la margine de timp, nu de mult, și-a instalat băncile Colegiul Național „Barbu Știrbei”. Un liceu cât o catedrală, unde am avut onoarea să-mi port privirea, căreia nu-i venea să creadă că, acum, în România, poate să existe un lăcaș de cultură, de formatori de știință, cu laboratoare și dotare la nivel occidental. Elevii acestuia au impresionat prin pregătirea lor o lume, începând de la Bruxelles și până în Statele Unite ale Americii, la NASA.

Sigur, meritul principal este greu de distribuit, dar, fără îndoială, corpul didactic în frunte cu directoarea liceului sunt cei cărora merită ca, la acest ceas aniversar, să le adresăm recunoștința noastră, tot respectul și toate aplauzele.

Să dea Dumnezeu ca aceste realizări de excepție să nu rămână singulare, ci dimpotrivă, de la un an la altul să fie tot mai mari! Felicitări tuturor!

DESCOPERIREA SINELUI ÎN CONTEXT INTERCULTURAL

Prof. Mihai Simona-Oana
Colegiul Național "Barbu Știrbei", Călărași

**Lucrare publicată în revista „Educația fără frontiere”, cu
ocazia desfășurării Simpozionului Internațional „Abordări
inovative în educație”**

It seems that nowadays we are under a constant process of discovering the importance the word 'responsibility' bears in solving many of the global issues. Not few are the ones rushing to claim their rights, though failing to notice the duties that accompany these privileges.

While randomly choosing any spot on the map, it is a fact that there are two billion children living among us. Two billion bodies and young minds that shelter a fabulous potential that should be under our care. Our CARE means their EDUCATION.

Trăim înconjurați de frumusețea și minunile creației, de miracolul vieții și de potențialul enorm al oamenilor de a-și îmbogăți existența, transformând-o într-o binecuvântare deplină. Și, în același timp, trăim sub tutela unor modificări absolut radicale la nivel mental, prin prisma atâtor acte de violență generate de ignoranță, nerăbdare, sărăcie, în rândul unor etnii sau între acestea.

De aceea, m-am angajat într-o experiență profundă de învățare, încercând să aflu mai multe despre istoria, cultura și credințele celorlalți și, în același timp, întărindu-mi identitatea proprie și formându-mi o înțelegere mai clară și mai bine fundamentată. Din acest motiv, mi-am propus să gândesc o listă de lecturi care să faciliteze în rândul elevilor mei o filtrare a unor emoții diferite, o conștientizare a propriilor perspective și o comprehensiune a Eului, prin raportare a acestuia la ce înseamnă moștenire spirituală în context global, nu neapărat european. Date fiind influențele diverse și rapid resimțite ale celorlalte culturi, am considerat că lecțiile transdisciplinare (literatură – sociologie – psihologie – filozofie – religie – limba engleză – muzică – geografie – economie), încadrate în contextul disciplinei de consiliere și orientare (sau într-una din disciplinele mai sus-numite), ar reprezenta o modalitate novatoare și provocatoare de a „livra” altfel Descoperirea Sinelui și de a mări gradul de toleranță în ceea ce privește diferitele grupări naționale și religioase din țara noastră și din afara acesteia.

Printre obiectivele vizate în acest demers educațional se evidențiază întărirea capacității elevilor de a lua decizii etice fundamentale, bazându-se pe valori ce promovează respectul față de alte culturi și credințe, încurajarea acestora să se implice în dialog, să asculte și să discute, în sensul dezvoltării unei mai accentuate sensibilități la diferențe și a unei mai bune înțelegeri a celorlalți, dezvoltarea abilităților adolescenților de a răspunde la nevoile societății din care fac parte cu o atitudine de reconciliere și respect pentru diversitate, contribuind astfel la construirea unei culturi a păcii, oferirea oportunității copiilor să-și aprecieze și să-și cultive spiritualitatea, afirmarea demnității umane, așa cum este exprimată în Declarația Universală a Drepturilor Omului, dezvoltarea și promovarea unor practici ingenioase și extrem de utile pentru a putea conviețui în armonie.

Procesul de învățare pentru un copil începe din momentul în care se naște, mediul în care trăiește, experiențele pe care le are și exemplele de comportament pe care i le oferim. Toate acestea contribuie la înțelegerea propriei lor persoane/personalități, dar și a lumii. Copiii nu se nasc într-o lume ideală, iar formarea acestora presupune observație, experimentare, evaluare, integrare și reacție la diverse forțe din afară asupra cărora nici părinții nu prea mai au control. Realități complexe, valori aflate în conflict și în derivă, pretenții contradictorii la adevăr și alternative confuze concurează să le câștige loialitatea. Într-un atare scenariu, există o nevoie stringentă de a găsi modalități pentru a alimenta și conferi elevilor valorile ce îi vor ghida în a lua decizii pertinente și utile evoluției lor.

În cadrul acestor lecții cu abordare transdisciplinară, elevul va înțelege că a fi moral înseamnă mai mult decât respectarea strictă a legii, că a fi etic nu este același lucru cu a face ceea ce acceptă societatea și că valorile variază de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta, nefiind durabile. Spre exemplu, la o propunere de texte („Maitreyi”, de Mircea Eliade, „Tratat de istorie a religiilor”, de același autor, „...Isme. Să înțelegem religiile”, de Gabriel Theodore și Ronald Geaves, „Tradiții și apucături”, de Cristian Tabără, „Mara”, de Ioan Slavici, „Logodnica”, de Doina Ruști, “Dreams from my father”, de Barack Obama, “National colors”, de Mara Loveman, “Orientalism”, de Edward W. Said, “Social work in a diverse society”, de Charlotte Williams, “Debating Cultural Hybridity”, de Pnina Werbner etc.) am certitudinea că expunerea la o varietate de convingeri culturale și o serie de cutume religioase, la unicitatea unor zone nu subminează fidelitatea cuiva față de tradiția sa. Acest decor deschis îi va oferi posibilitatea elevului de a discerne în nume propriu, de a alege ce este mai bun pentru el, de a fi concesiv, fără să critice negativ sau să judece în lipsa argumentului.

Aceste ore de consiliere și orientare necesită un stil de facilitare democratic și participativ. Profesorul nu pleacă de la ideea că are răspunsurile în complexitatea lor și nici nu se va pune problema ca educabilul să nu aibă nici o idee despre etică și valori. Se va urmări un rol de ghidare și de structurare a procesului de învățare prin diverse activități al căror proces îi va ajuta pe cei prezenți să se dezvolte împreună, să-și testeze cunoștințele, reacțiile și comportamentul.

Abordări și metode ca: învățare bazată pe experiență, pe cooperare, pe probleme, pe discuții sau interiorizare asigură spațiul pentru schimb, interacțiune, confruntare, descoperire, gândire critică, reflectare și acțiune. Acestea plasează individul într-un proces automat de conștientizare și de responsabilizare, derulat în relaționarea cu alte persoane, întru conturarea unei conduite pregătite să se adapteze unei societăți multiple.

La tehnicile sugerate în vederea derulării optime a cursurilor se adaugă jocul de rol, arta, ancheta apreciativă, dezbateră, împărtășirea experiențelor de lectură, întocmirea focus grupurilor, masa rotundă ș.a. Spre exemplu, tema unei ore se poate concentra asupra înțelegerii de sine și a celorlalți prin aprecierea diversității. Participanții vor fi motivați să învețe mai multe despre realitatea lor și a celor din jur, fiind provocați să facă un colaj despre lume așa cum o văd ei, folosind imagini, ziare, reviste vechi pe care să le așeze pe o pânză de 2 metri. Elevii vor fi chestionați despre viziunea lor, reflectând la ideea că în acea lume vor trăi și urmașii acestora, apoi vor fi rugați să găsească acțiuni pozitive în locul unor imagini care trădează violența sau nedreptatea – dacă sunt – punându-se accent pe faptul că de cele mai multe ori suntem responsabili pentru ceea ce se întâmplă. De asemenea, vizionarea de filme poate reprezenta o strategie captivantă pentru tineri, în sensul în care acestea cresc interesul elevilor pentru conștientizarea conflictelor, a situațiilor tensionate și a ideii că oamenii pot determina diferențe considerabile („Au revoir, les enfants!”),

„Credulul”, „Plângând după libertate”, „Societatea poezilor morți”, „Kolya” sau „Gandhi”). O altă tehnică interesantă este „Banca etică”, ce urmărește ajutarea participanților în găsirea de soluții pentru prejudecăți, intoleranță, folosind ideea de suport financiar ca o metaforă. Elevii vor fi căutat căi de a promova respectul în societate și vor fi descoperit cum înțelegerea reciprocă ajută la formarea unui capital social, utilizând o cutie și câteva hârtii pentru tranzacții și cecurile fictive. (acestea simbolizează soluțiile pentru probleme, retragerile sunt dilemele, iar panoul de bilanț conține activitățile desfășurate). Sigur că tinerii vor fi preocupați să scoată banca din datorii, iar efortul și succesul, odată înregistrate, chiar merită.

Astfel, aceste propuneri vor susține ideea că gesturile și comportamentele umane au o semnificație arbitrară și poate fi diferită de la o cultură la alta, chiar de la o perioadă la alta, în cadrul aceleiași culturi. Același gest poate avea o semnificație într-o cultură și o cu totul altă conotație într-o alta, de la vestimentație, contact vizual, formele de salut, tiparul frumuseții, sensul cuvântului OK, gesturile și mișcarea capului etc.

Spre deosebire de autistul „multiculturalism”, interculturalismul pune accentul pe deschiderea, una spre cealaltă, a culturilor coexistente, în tentativa de a identifica trunchiul de valori comune, omogenizatoare, din care se poate ramifica diversitatea. Este un model bazat pe toleranță, dialog, respect pentru diversitate, dar care trasează deopotrivă limitele dincolo de care dreptul la diferență dispăre, pentru că ar submina organicitatea comunitară. Dacă multiculturalismul și interculturalismul desemnează ideologii și politici în act, termenii multiculturalitate și interculturalitate se aplică, primul, coexistenței mai multor culturi, iar cel de al doilea, schimburilor dintre culturile coexistente.

Prin urmare, de-a lungul evoluției istorice, orice cultură pierde unele trăsături și câștigă altele. Un astfel de proces trebuie acceptat și nu are nimic negativ în sine. Păstrarea identității nu trebuie să însemne modificarea culturală. Problema este cum să facem ca să accelerăm și să controlăm evoluțiile diverselor culturi pe direcția convergenței și să punem astfel conviețuirea interculturală în locul conflictelor de acest gen, fără riscul asimilării unei culturi de către alta, de aceea, integrarea unor astfel de abordări didactice în procesul educațional este una inspirată și provocatoare, generând învățare și descoperire de sine.

3 LUCRURI PE CARE MI-AȘ FI DORIT SĂ LE ÎNVĂȚ ÎN LICEU

Larisa Barbu, promoția 2009-2013. În prezent, este partener și acționar la Surge Consulting – companie care oferă servicii de consultanță software clienților din sectorul public și privat, Marea Britanie.

1. Să nu distribui vina în jur pasiv, ci să găsec o soluție pentru mine.

Am crescut ascultând în jur că ‘numai în România se putea întâmpla asta’; doar în România statul e corupt, educația subfinanțată, nivelul traiului scăzut, rata imigrației mare. Ca urmare, a fost doar natural ca o fată dintr-o familie de oameni muncitori, dintr-un oraș mic, cu o industrie nu foarte promițătoare, să dea vina pe un număr de factori din cauza cărora să aleagă să trăiască unde iarba este mai verde. În retrospectivă, a fost o soluție bună, cu motivație greșită.

Am înțeles mai târziu că, adesea, oamenii se nasc în locuri care le sunt neprielnice pentru viziunile lor despre viață, și aleg să se mute. Nikola Tesla s-a născut pe teritoriul actual al Croației, dar a găsit mediu prielnic pentru preocupările lui în America. Elon Musk s-a născut în Africa de Sud. Dame Zaha Hadid s-a născut în Bagdad. Ducele de Edinburgh a fost născut în Grecia, într-o familie mixtă: mama de origine olandeză și tatăl de origine greacă.

Fiecare societate are provocările ei, și am învățat că este o abordare mai eficientă dacă în loc să aruncăm vina în jur, găsim soluțiile potrivite pentru noi.

2. Educația nu se termină odată cu terminarea studiilor.

Deși educația formală reprezintă baza cunoștințelor mele, odată cu primul job am învățat importanța educației continue. De-a lungul experienței mele profesionale, am avut interacțiuni cu două categorii de colegi. Pe de o parte, am lucrat cu colegi care se limitau la a face jobul fără a înțelege motivele sau consecințele. Pe de altă parte, am avut plăcerea de a lucra cu colegi care încercau să înțeleagă de ce au anumite responsabilități, cum funcționează întregul mecanism în care sunt implicați și care sunt consecințele acțiunilor lor în business. După programul de la birou, o parte dintre aceștia continuau să se specializeze în nișa în care erau, și o parte învățau aptitudini noi, pentru a-și extinde orizontul de cunoaștere sau pentru că își doreau să experimenteze alte cariere. Dintre cele două abordări ale vieții profesionale, care credeți că este de succes? Nu numai că din punctul de vedere al carierei, cei care învață continuu, inclusiv după muncă, avansează mult mai rapid, dar pot descoperi și folosi informația proaspăt învățată pentru a se îndrepta în domeniul antreprenoriatului. Personal, am învățat de la cei din a doua categorie, fapt care m-a propulsat într-un punct al carierei în care ajung, în medie, colegii mei cu 25 de ani de experiență.

3. Să mă educ financiar.

Odată cu plecarea la facultate și începerea unor studii în domeniul financiar și de business management, am început să învăț mai multe despre bani. Deși nu este o materie în sine în sistemul actual de învățământ, am început să fiu atrasă personal de acest subiect după ce am citit cartea lui Robert Kiyosaki „Tată bogat, tată sărac”. Termeni ca „inflație”, „venit pasiv”, „investiții” și „diversificare” au început să mă intrige și m-au determinat să încep să studiez mai mult în timpul meu liber. Pe măsură ce am început să pun piesele puzzle-ului mecanismelor financiare împreună, am început să salvez mai mulți bani, să îmi asum mai multe riscuri, să îmi schimb cariera către una care mă ajută să obțin independența financiară mult mai rapid decât cariera tradițională și să încep să investesc. Fără să fi început să mă educ financiar, aș fi pierdut nu numai din acest punct de vedere, dar și din cel al experienței și lecțiilor pe care le-am învățat și care m-au crescut.

Banii nu sunt un subiect tabu. Ei sunt un instrument care, de cele mai multe ori, ne condiționează alegerile în viață. De aceea, consider că o educație începută în timpul liceului poate scuti tânărul de greșeli costisitoare.

Dacă ai avut răbdare să citești tot articolul, îți mulțumesc și sper să îți folosească.

DESPRE ÎNCĂPĂȚÂNAREA DE A ALEGE PROPRIUL DRUM

**Raluca Leontina Neagu, absolventă a CNBS și a
Facultății de Psihologie și Științele Educației, Formare în
Psihologia Centrată pe Persoană, educator grupa baby, Tiny
Toes Edu**

Numele meu este Raluca și am 25 de ani, sunt viitor terapeut de copii, în prezent educator grupa baby, în trecut o timidă tociară de la clasa a IX-a F. Înainte să ajung în primul an de liceu, am avut o mare dezbatere acasă: ce vreau să devin, ce drum să aleg, ce facultate, ce profesie. Ca adolescentă, auzeam în jurul meu o mulțime de opinii: că matematica este viitorul, că mai bine mă fac medic, că, uite, și dreptul sună foarte promițător, că la capacitatea mea ar trebui să aleg o clasă mate-info, că poate limbile străine ar trebui să fie baza anilor mei de liceu, că, uite, cineva este IT-ist și de ce n-aș alege eu asta etc. O mulțime de perspective diferite roiau în jurul meu și tot ce simțeam și știam era că mie îmi place să citesc până târziu în noapte, că cifrele mi se par plictisitoare, că nu vreau să mă gândesc chiar acum la salarii și viitor. Așa că am ales filologia, în ciuda presiunilor. Și am ales cu inima.

În clasa mea, am găsit oameni cu aceleași interese, viitori artiști, cântăreți boemi, chitariști fără vreo apăsare a performanțelor. Aveam note frumoase cu toții, fiindcă puteam, și nu din cauza unor presiuni de la părinții noștri. În grupul meu conta ca fiecare să fie așa

cum își dorește. Am fost o norocoasă, mai ales că **adolescența este despre a aparține și mai puțin despre a fi.** (Vă recomand să găsiți, la rândul vostru, în grupul de prieteni oameni asemănători sau diferiți, de la care să aveți ce învăța, cu care puteți discuta până târziu în noapte despre tot și nimic, oameni care să vă încurajeze, nu să vă judece, care să vă dea speranțe, nu să vă distrugă așteptările.)

Am ajuns și în teribila clasă a XII-a, unde presiunea alegerii s-a întors. Iar bâzâiau în jurul meu perspective, speranțe ale părinților, dorințe ale profesorilor, idei de viitor. „Mergi la facultatea x, vei ajunge cu siguranță cineva”, „mergi la facultatea y, cu siguranță ai șanse mai mari, vei avea salariu bun și stabilitate”, dar eu deja visam cu ochii deschiși spre altceva. Eram sensibilă și visătoare (încă mai sunt), voiam să schimb lumea, voiam mai mult decât orice să ajut persoane în suferință, așa mă chema o voce interioară spre psihologie, spre terapie. Au apărut, apoi, discuțiile lungi despre motivele pentru care n-ar fi bine să aleg psihologia, imagini sumbre cu profesia asta din care ies mai mulți șomeri decât profesioniști (așa auzeam), argumentele ce susțineau că aș putea face altceva, cu totul și cu totul altceva, dar eu mă decideseam deja, inima mea se încăpățânase și mintea mea bloca toate influențele.

Așa că acum, termin o școală de formare în psihoterapie, voi avea viitorul meu cabinet, oamenii îmi spun că orice discuție cu mine îi liniștește, că mi se potrivește mănășă ce vreau să fac. Pare că eforturile au meritat și că, deși aproape mi-am consumat resursele de răbdare, învăț să devin ce am ales, și am ales bine. Ca adolescent, este greu să nu te lași influențat de puterea de convingere a adulților tăi semnificativi, dar sfatul meu este următorul: ceea ce alegi acum, în clasa a XII-a, va fi o profesie pe care doar tu o vei urma, nu mama, nu prietena mamei, nu fratele, nu dirigintele, așa că este important să alegi conform dorințelor tale, iar dacă ești confuz... Mergi la niște facultăți, vorbește cu niște oameni studenți acolo, absolvenți, vezi niște cursuri de dezvoltare, caută să descoperi ce ți-ar plăcea să faci între 8 și 10 ore zilnic, ce te pasionează și entuziasmează, iar dacă vreo alegere nu te mulțumește, oricând este timp să te răzgândești. Avem doar o viață, de ce să nu o trăim făcând lucruri care aprind în noi un foc interior și nu urmând profesii care ne fac să urâm restul zilei și să ne dorim deja să fim acasă la ora 8 dimineața? Nimeni nu poate trăi și alege în locul nostru cine vom deveni, din punct de vedere profesional, iar dacă o va face, mai târziu, în viața de adult, vom ajunge să nu ne găsim locul, să purtăm parcă pielea altcuiva, să nu ne recunoaștem și să nu fim fericiți.

CÂND VINE VÂNTUL SCHIMBĂRII

Anca Olteanu, 25 de ani, jurnalistă, wall-street.ro (publicație online de business). Promoția 2009-2013

Am avut noroc. Câți sunt ca mine?

În prima săptămână din primul an de liceu, am luat note sub 4 la testele date de profesorul de matematică, Dan Marinache, căruia ulterior colegii îi spuneau Mari, și la cele date de profesoara de română, Simona Mihai, căreia noi, „bomboanele”, îi spuneam pe atunci Simo. Viitorul nu se anunța strălucit.

Matematica mi-a dat ceva bătaie de cap, dar, la final, am rezolvat problema și am obținut un rezultat de 9,90 la „înfricoșătorul” examen de bacalaureat, în timp ce limba română a rămas mica mea zonă de confort în clasa de matematică-informatică, intensiv engleză.

În anii de liceu, învățam la toate materiile și eram o tocilară. Când privesc în urmă, mă gândesc că mi-ar fi plăcut ca cineva să stea de vorbă cu mine și să mă întrebe: „Ce îți place ție cel mai mult?”. Și eu să răspund: „Să mă uit la filme, să citesc, să scriu, să mă gândesc la problemele oamenilor, la dreptate, la ce e bine și ce e rău, să încerc să ajut”. Iar el sau ea să zică: „Atunci hai să vedem ce putem face cu aceste preferințe, cum se reflectă ele în aptitudinile tale și ce poți face cu ele pe viitor”. Nu s-a întâmplat asta, pentru că sistemul de învățământ nu este concentrat pe elev, așa cum se spune în programele Ministerului Educației, și nici eu nu am știut cui să spun, ce să spun sau dacă asta este chiar ce vreau.

Așa că m-am lăsat dusă de valul a ceea ce credeam că știu să fac cel mai bine, fără niciun fel de consiliere profesională, doar discuții în familie, iar în clasa a douăsprezecea am decis să mă fac jurnalistă. Am dat examenul și am intrat la Facultatea de Jurnalism a Universității din București. Retrospectiv privind, a fost o facultate ușoară. M-am angajat din timpul masterului și de atunci scriu știri, reportaje și fac interviuri. Cel mai mult îmi place să observ și să vorbesc cu oamenii și să le aflu poveștile, pe care mai apoi să încerc să le scriu pentru cei care citesc, astfel încât tu să ai sentimentul că trăiești povestea. Dacă există noroc, eu l-am avut, pentru că îmi place ceea ce fac, iar în circumstanțele date, șansele nu erau prea mari. Întrebarea care rămâne este „Câți norocoși suntem?”.

Jurnalismul este unul dintre cele mai dinamice domenii în care poți lucra, iar profesia de jurnalist este cea mai frumoasă, dacă o faci așa cum trebuie, pentru că ajungi să semnalezi probleme către oameni și autorități, să îi tragi la răspundere dacă nu își fac treaba cum trebuie și să lupți ca lor să le fie mai bine. Ești în mijlocul lucrurilor, ești acolo când istoria se desfășoară și o relatezi. Mai mult, poți chiar să îi schimbi cursul.

Uneori mă întreb dacă aș face altceva cu cariera mea, dacă o să vină vreodată momentul în care să nu îmi placă deloc ce fac și să o apuc pe alt drum: alte cursuri, poate altă facultate, altă profesie, alți bani, altă distracție. Încă nu am găsit răspunsul.

Este dificil să te hotărăști asupra unei meserii sau profesii când ai 17-18 ani și ești pus în fața unei alegeri care, teoretic, este pe viață sau pe următorii 50 de ani, număr care oricum te sperie. Când vine vântul schimbării, dacă ajungi să fii prea confortabil, este posibil să nu îl simți și să rămâi la scăldat în locul unde atingi pământul cu degetele, deși tu știi să înoți.

Ca să schimbi lucrurile când simți că nu mai merg sau nu îți place direcția în care evoluează, este nevoie de curaj, care vine, adesea, din interior, dar și de încredere din partea celor care te înconjoară. O decizie luată la 18 ani nu trebuie să fie nici pe viață, nici pe următorii doi ani. O lună, un an sau mai mulți în care stai pe bară și te gândești și experimentezi ce îți place să faci, nu trebuie să fie de condamnat, ci încurajat.

Atunci când sistemul este același de zeci de ani, iar tu simți că nu îi aparții și vrei să îl schimbi, trebuie să cauți ceea ce el nu ți-a dat. Apoi, iei decizia care pentru o perioadă de timp, mai lungă sau mai scurtă, este bună pentru tine, fără nicio presiune.

JURNALUL MEU DE EMOȚII

Carmen Gavrilă, Promoția 2015-2019, șefă de promoție (a obținut media 10.00 la examenul de bacalaureat)

Liceul reprezintă una dintre cele mai importante etape din viața unui om, însă nu doar din punctul de vedere al educației, deoarece liceul înseamnă mai mult decât patru ani în care tinerii învață, acesta reprezintă o oportunitate pentru elevi de a realiza ce își doresc cu adevărat să facă în viitorul ce îi așteaptă după absolvirea liceului. Privind această experiență din perspectiva unei persoane care a fost copleșită de nehotărâre o perioadă îndelungată, liceul oferă o multitudine de posibilități pentru fiecare categorie de elevi, atât prin orele în sine și prin gama largă de activități extrașcolare, cât și prin persoanele întâlnite pe parcursul anilor.

Cu siguranță, există noțiunea de „materie preferată”, însă nu la aceasta se rezumă liceul, ci la lecțiile învățate de la fiecare profesor sau coleg, la discuțiile care ne-au marcat și ne vor rămâne mereu întipărite în minte, la fiecare proiect sau olimpiadă la care am participat, la fiecare experiență pe care am trăit-o prin intermediul liceului, deoarece liceul reprezintă un adevărat jurnal de amintiri și de emoții, care ne-a ajutat să ne descoperim în totalitate pentru a putea lua prima decizie într-adevăr importantă din viața de adult ce ne așteaptă. Privind înapoi la prima zi de liceu, realizez cât de lungă părea atunci această perioadă de patru ani, perioadă ce s-a dovedit a trece mai repede decât un copil de 14 ani își poate închipui, dar care, în același timp, conține mai multe experiențe memorabile decât acesta și-ar putea imagina. Din punctul de vedere al experiențelor, acestea variază de la elev la elev, însă toate acestea pot avea un numitor comun, acela al găsirii unui scop pentru care toate eforturile merită să fie duse până la capăt, eforturi cărora baza le-a fost pusă încă din liceu. În ceea ce mă privește, liceul a fost etapa în care am avut atât șansa să îmi dezvolt abilitățile pe care nu am avut curajul să le dezvolt în trecut, cât și oportunitatea de a evolua în domeniile care m-au atras din totdeauna. Astfel, atât din matematică, lingvistică sau dezbateri, cât și din sport, am aflat ceva nou despre mine, am învățat cum să nu mai am emoții în public, am înțeles cum să îmi folosesc gândirea logică, însă cel mai important este că am înțeles care este drumul meu și, chiar dacă acesta nu este în directă legătură cu domeniile pe care m-am focusat pe parcursul liceului, toate aceste experiențe sunt cele care m-au determinat să ies din zona mea de confort și să am curajul să îmi asum niște riscuri pentru îndeplinirea unui vis pe care întotdeauna l-am avut.

Pe de altă parte, fiecare moment trăit pe parcursul vieții este marcat nu doar de emoțiile prin care am trecut sau de învățăturile acumulate în urma acestor momente, ci și de persoanele care au avut un impact asupra noastră și care, direct sau indirect, ne-au influențat într-un mod pozitiv perspectiva asupra vieții și lumii. De aceea, liceul și evoluția noastră nu ar fi fost aceleași fără fiecare profesor, fiecare coleg, fiecare fost coleg, fiecare persoană cu care am interacționat, deoarece consider că am învățat ceva de la fiecare în parte, fie prin

ceea ce au trăit colegii noștri, fie prin reușitele și greșelile acestora, fie prin poveștile și lecțiile de viață ale profesorilor noștri. Astfel, în momentul absolvirii, pe lângă informațiile teoretice ce ne-au fost predate, fundamental este și impactul liceului, cu tot ceea ce înseamnă acesta, asupra personalității noastre, prin principiile pe care ni le-am dezvoltat în acești patru ani, prin sacrificiile pe care am învățat să le facem pentru a ne îndeplini scopurile, prin modul în care am învățat să ne prioritizăm activitățile, prin diversitatea experiențelor trăite, prin multitudinea de conversații purtate cu profesorii noștri, prin stresul examenelor, prin micile dispute între colegi, prin sfaturile primite fie de la colegi, fie de la profesori, prin determinarea pe care ne-am consolidat-o în urma fiecărei activități din liceu, toate acestea pregătindu-ne pentru următoarea etapă a vieții noastre. În ceea ce privește amintirile, acestea vor fi mereu cele ce ne vor arăta importanța unei anumite etape, iar liceul este, inevitabil, o sursă desăvârșită de amintiri. De la prima zi de liceu până la ultimul clopoțel, s-au strâns momente ce vor rămâne întotdeauna neșterse, deoarece reprezintă patru ani de cunoaștere, și nu doar a unor oameni sau a unor locuri noi, ci și a unor noi visuri, a unor noi emoții, a unor noi experiențe, a unor noi abilități, pe care poate nu credeam că ni le-am putea dezvolta.

Așadar, cei patru ani de liceu își construiesc o imagine diferită în perspectiva fiecărui elev, însă un lucru poate fi afirmat cu certitudine, acela că liceul nu este doar o încăpere sau un nivel educațional, acesta reprezintă emoții, prietenii, profesori, lecții de viață, proiecte, olimpiade, concursuri, spectacole, momente, sacrificii, riscuri, oboseală, amintiri, toate acestea unificându-se într-o experiență ce va face permanent parte din mintea și din personalitatea noastră.

RADU DUMITRESCU - UN ELEV REMARCABIL

Interviu realizat de Simona Bărbosu, clasa a XII-a G

1. Cum ai putea caracteriza viața de elev la CNBS?

Viața de elev la CNBS este foarte frumoasă. Depinde de fiecare cum își organizează timpul ca să poată face de toate. Am avut posibilitatea să învăț, să particip la activități extrașcolare, să ies cu prietenii, adică să fac tot ce mi-am dorit pentru a-mi putea urma visul.

În clasa a IX-a, eram cam dezorientat, dar am primit din partea profesorilor înțelegerea și îndrumarea de care am avut nevoie în acea perioadă pentru a mă dezvolta.

Mai apoi, în clasa a X-a, deja am început parcursul ascendent, în opinia mea. Am avut oportunitatea de a participa la numeroase proiecte internaționale și chiar la un stagiu de pregătire pe informatică în Spania, timp de 2 săptămâni. Acest ultim proiect consider că a fost cel mai important în parcursul meu din acel an. Totodată, atunci am câștigat și primul Premiu I la Concursul Național „Florin Vasilescu”.

2. Când a început să se contureze ideea de a crea roboți?

Încă de când eram mic, mă fascina tot ceea ce ținea de automatizări, de calculatoare și abia așteptam să desfacă tatăl meu calculatorul, că eu eram băgat tot în el. Ideea de a crea roboți s-a materializat atunci când am descoperit cu adevărat ce înseamnă acest lucru, adică în clasa a X-a, când am construit primul ‘robot’, anume un braț robotic controlat cu gesturile mâinii omului. Acesta a fost punctul care a declanșat tot ceea ce a urmat, deoarece am realizat cât de mult îmi place să fac acest lucru.

Ideea de a crea ceva complicat, dar pe care să îl fac să pară ușor pentru orice om, mă fascinează. Acesta este unul dintre lucrurile la care mă gândesc atunci când ajung într-un impas.

3. Țara noastră duce o lipsă acută de modele, omul fiind preluat de o avalanșă de antimodele care conduc indivizii către incultură. Ai găsit acul în carul cu fân sau te-ai bazat pe propriile modele?

În primul rând, mi se pare greșită abordarea aceasta. Țara noastră nu duce lipsă de modele, ci doar marea masă de oameni alege să ia exemplul antimodelor, deoarece este calea mai ușoară.

Nu știu dacă am găsit acul în carul cu fân sau doar am știut spre ce să îmi canalizez atenția, dar pentru mine cele mai importante modele au fost părinții, pe tot parcursul meu ca individ. Aceștia au avut rolul esențial, în opinia mea, deoarece m-au învățat care sunt

adevăratele valori de la care nu trebuie să mă abat niciodată pentru a deveni un om de succes.

În plus, consider foarte important aportul de cunoaștere pe care îl putem lua de pe internet, dar este foarte important din ce surse. Prezentările Tedx și Ted Talk ne oferă gratuit povestea unor oameni care au reușit să își facă un nume în diferite domenii. Sunt foarte importante aceste povestiri pentru că învățăm să nu facem aceleași greșeli pe care și ei le-au făcut la început și, practic, ne ajută să ne ușurăm parcursul.

4. Viața este un circuit, deoarece niciodată nu încetează să provoace omul să se autodepășească. Pe o scară de la 1 la 10, cât de mult te-au schimbat proiectele în care ai fost implicat?

10. Nu există niciun dubiu pentru mine, aceste proiecte m-au schimbat total, m-au făcut să fiu ceea ce sunt azi, adică o variantă mult mai bună a mea. Din fiecare experiență am avut câte ceva de învățat.

5. Care crezi că este câștigul cel mai important și mai durabil al acestei pasiuni?

Cele mai importante lucruri cu care rămân eu după toată această pasiune, sunt experiența și cunoștințele dobândite. Cu siguranță, toate acestea mă vor ajuta foarte mult pe viitor.

O persoană pe care am întâlnit-o din acest domeniu mi-a spus la un moment dat: „*Winning is temporary, learning is forever.*” Recomand tuturor oamenilor care citesc acest articol să rețină această idee, deoarece eu o consider o influență pozitivă în momentele critice.

PRELUNGIRI DE MIEZ DE STEA...

Pătrașcu Alina, clasa a XII-a A

Pietrele de mormânt ale soților Medici: două dintre operele lui Michelangelo Buonarroti, lucrate cu același talent ilustru, ce oferă privitorilor din toate timpurile același sentiment de copleșire la vederea lor. Ambele monumente înfățișează câte două personaje ce dețin propria lor personalitate, propriile frici și speranțe, așteptându-și, timp de zeci de ani, creatorul.

Primul mormânt, găsit chiar la intrarea celei de-a doua încăperi din Capela Medici, stă drept pedestal pentru un bărbat și o femeie, care par umani la prima vedere, Aurora și Crepusculo, ce în traducere liberă semnifică „Răsăritul” și „Apusul”. Interesant este că, din punct de vedere estetic, ambele sculpturi sunt finalizate, însă nu au niciun detaliu care să indice natura celor doi uriași din carne de marmură, ci lasă admiratorul să caute singur răspunsurile de care are nevoie.

Și acestea se găsesc în poziția celor două modele, în expresiile lor faciale, purtând marea lor taină tocmai în lipsa detaliilor care le-ar fi dat de gol divinitatea. Inițial, pot fi interpretate drept două opere de sine stătătoare, dar cu cât privirea parcurge albul figurilor, cu atât sunt mai legate una de cealaltă, continuându-se reciproc. Par protagoniștii eminescieni din poemul „Înger și demon”: „*Ea un înger ce se roagă - El un demon ce visează*”. Aurora este atât de pură și de fermecătoare. Emană prin corpul ei sănătate, iar prin față inocență și o oarecare stânjenire, dar și o mândrie ascunsă de voalul revărsat pe spate ce îi atinge ușor coapsele, portretizând-o ca pe o fecioară adorată și dorită de mulți. Inclusiv de Crepusculo. Cu fața ușor întoarsă spre tânără, nu vrea să-și demaște pasiunea, rămânând tăcut, cu o gură ferm închisă. Gestul ar putea fi văzut chiar sfios, bărbatul simțindu-se poate nedemn pentru a o avea în fața ochilor. Totuși, această fascinație rămâne total descoperită, fiind dezarmat și demascat de postura sa. Mâna și piciorul drept se îndreaptă involuntar spre tânără, căutându-i parcă pielea rece.

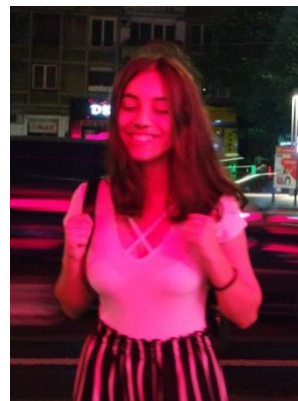
Cu toate acestea, niciunul nu își întinde mâna pentru a atinge iubirea, pentru a deveni cu adevărat prelungiri ale aceluiași miez de stea. Ea, din rușine și din acea fărâmbă de mândrie- El, din frică și deznădejde.

Așa se încheie totul. Aurora poate trăi fără Crepusculo, dar nu și invers. **Tot așa cum liceul meu poate exista și fără mine, dar eu nu pot fără el...**

Și poate de aceea, în zilele în care răsăritul este tern și placid, apusul devine, în focul său nemuritor, o văpaie de durere, așa cum și în zilele care încep cu un vârtej amețitor de viață și miere, soarele se va stingea cuminte, stăpânit de dulceață și de dor.

DRAGĂ DOMNULE CARAGIALE,

Munteanu Mihaela, clasa a XII-a G

...Îmi pare rău.

Lucrurile aici sunt așa cum vi le amintiți. Poate puțin mai moderne. Lucrurile aici... stau pe loc. Mulți dintre noi stăm pe loc și ne uităm la niște ecrane, așteptând să se întâmple ceea ce ne dorim, iar cei care nu stau, aleargă. Și aleargă mult. Și uneori prea repede ca să mai țină și altcineva pasul. Eu stau pe loc și mă uit la un ecran, încercând să vă scriu, pentru că tabloul nostru e deprimant și aș vrea să vorbesc cu cineva care înțelege mai bine decât mine. Îmi pare rău.

Ceva stă pe loc în calea tuturor. E un elefant mare de tot care a pus stăpânire pe țara noastră. Se vorbește zilnic despre elefantul ăsta, oamenii încearcă să îl alunge cu pancarte pe care scrie „Noi suntem copiii revoluției!” și „Jos elefantul!”. În primul rând, cine e revoluția asta și de ce are atât de mulți copii, iar în al doilea rând, elefantul se întreabă cât de jos poate ajunge și de ce încearcă toți să îl comande atunci când e clar că el e șeful. Știe că oamenii vor să îl îngroape și de aceea s-a așezat cât mai comod în Palatul Parlamentului.

Îmi pare rău, pentru că probabil ați fi încă la Berlin. Știu, știu că exilul voluntar a părut a fi singura variantă. Trec prin aceleași gânduri și abia aștept să mă exilez de aici. Uneori mă îndoiesc de mine și de patriotismul meu când mă gândesc la asta, dar știu că nu ați plecat din lipsă de patriotism, ci ați fost alungat de sinele care știa că patriotismul nu ține de loc.

Uneori simt că până și oamenii de aici sunt toxici. Nu știu de ce spun „până și”, pentru că totul este legat de oameni. Nu există instituții fără oameni, nu vorbim cu clădirile. Nu există partide fără oameni, nu există nimic fără oameni. Nu există oameni fără oameni. Mai știu că nu toți oamenii vă plăceau. Nu îi plăceați și nu vă plăceau și asta contează. Și asta mă doare. Mă doare că nu poți trăi fără oameni și, uneori, cei de aici mă scot din sărite. Poate din cauza asta nu mă simt atât de bine la petreceri. Mă simt mai singură printre 30 de oameni decât atunci când sunt doar cu mine.

Oamenii de aici nu mai au timp de nimic. Nu știu dacă aveau atunci, dar acum chiar nu mai au. Nu au timp să se uite la un film ca să își verse mai apoi gândurile undeva, oriunde. Cuvintele pe care nu le pot plânge. Nu au timp să stea puțin, să asculte și să înțeleagă. Și dacă nu înțeleg, doar să asculte. Să dea din cap aprobator și să ofere celeilalte persoane validarea de care are nevoie. Nu au timp să răspundă la un mesaj. Nu au timp să se gândească la nimic. Nu au timp decât să doarmă, pentru că mâine se trezesc iar la 6.

Mâine se trezesc iar la 6 ca să fugă de colo-colo pentru nimic. Mă uit la mama și îmi vine să închid ochii numai ca să îi pot oferi ceva mai bun în mintea mea.

În timp ce elefantul e așezat comod, alții fug. Fug ca să îi poată da de mâncare, cu toate că nu merită, dar oamenii pot fi și buni, nu? El mănâncă mai mult decât i se cuvine. Și oamenii muncesc mai mult decât ar trebui. Și le rămâne mai puțin decât li se cuvine. Și cine e vinovat? Și de ce nu se face nimic în privința asta? Și de ce nu poate nimeni să plângă? De ce uită uneori și să se plângă?

Aici mă simt singură. Chiar dacă vorbim aceeași limbă, uneori nu ne înțelegem. Dar elefantul dictează niște reguli care aduc oamenii împreună ca să se revolte. Și atunci se înțeleg, dar eu tot pe lângă sunt, pentru că nu pot fi acolo. Nu pot fi acolo, pentru că mă pot răni mai mult decât sunt pe interior. Pentru că elefantul și-a găsit protectorii în niște gorile cu care s-a împrietenit în drum spre Parlament, în jungla din București. Le-a pus în mână niște gaze lacrimogene și le-a dat și un tun cu apă. Și probabil vă imaginați ce s-a întâmplat, numai că totul a fost mai rău decât vă imaginați. Prea multe lacrimi. Prea multe vânăți. Prea multă dezamăgire. Și asta cred că a durut cel mai tare.

„Ca-n România, ca-n România...”. Primul gând rostit cu voce tare pe care îl aud într-o dimineață de liceu. O femeie indignată care vorbește la telefon. Eu, abia ieșită din bloc și tremurând de frig. Nu avem nimic în comun la prima vedere. Totuși, cred că toți suntem conectați. Adică, știu. Vedeți dumneavoastră, domnule Caragiale, suntem conectați pentru că știm ce înseamnă „ca-n România”. Știm ce înseamnă să fii indignat în țara asta. Ce înseamnă să-ți fie frig în țara asta. Astăzi vremea se anunță a fi tristă, cu precădere în zona inimii. Suntem conectați indiferent de generație, secol, eră etc.

Suntem conectați pentru că nimic nu s-a schimbat. Cel puțin, nu în interior. Nici al oamenilor, nici al elefanților și al maimuțelor sau gorilelor. În exterior se schimbă toate. Borduri, trotuare, băncuțe sau cine știe ce altceva. Important e să arătăm frumos, dacă nu ne și simțim așa frumos. Dar nu ne țin de foame nici trotuarele, nici bordurile și nici băncuțele. Nu ne ține de foame nimic din ce ne oferă elefantul, pentru că noi nu ne săturăm din resturi, dar dacă va continua așa, o să avem și noi resturi de înapoiat. Resturi de suflete. Adică, poftiți, luați de le restaurați! Eu nici nu știu dacă mai am ce să dau.

După toate diminețile astea friguroase, intru în liceu și aud peste tot cuvântul „referendum”. Și nu numai în liceu. Pe Facebook (asta este un fel de carte pe internet, o autobiografie scrisă pe parcursul vieții, de oameni, pentru oameni, dar vă asigur că multora nu le pasă), pe Instagram (asta e ca o prelungire a facebook-ului, o carte de colorat, dar deja colorată) sau pe orice altă rețea de socializare. Așa că am ocazia să vă vorbesc despre ceva care se întâmplă acum, live, săptămânile astea. Nu am de gând să spun prea multe, pentru că nu mă simt în măsură. O să spun doar că banii mamei mele și ai altor părinți care muncesc continuu sunt aruncați pe niște cabine de vot și niște hârtii. Degeaba. Și din nou, doare.

„Ca la noi, la nimeni...”. Altă replică a unei alte persoane dezamăgite. Ca la noi, la nimeni. A devenit o mantră, pentru că repet asta în gând de fiecare dată când se întâmplă ceva tipic românesc. Ceva care se putea întâmpla numai la noi. Și sunt atâtea lucruri care se pot întâmpla doar la noi. Și dacă nu doar, atunci mai rău la noi. Ne mor valorile morale, dar românul nu moare.

Ce spuneai, că poporul român nu trebuie decât să fie cizelat? Cum ar trebui să fie cizelat, atunci când totul pornește din școli, iar școlile parcă stau pe loc? Nu, nu vreau să se ridice clădirile și să o ia la fugă. Vreau să văd cum o iau profesorii la fugă spre ceea ce e mai bine pentru toți. Să fugă toți miniștrii care nu au făcut nici măcar 12 clase. Pardon, grădina zoologică îndrumată de elefant. Vreau să fugă toți spre mai bine pentru ei înșiși. Viii cu viii, morții cu morții, că n-am mai ști de capul nostru dacă ne-am intersecta. Am suna la telefoane fără fir și am sta în clase goale. Totuși, cred că ne-am întâlnit deja, pentru că stau în clase goale, în care răsună ecoul unui elev al cărui scop este să ajungă un robot. Îl aud atât de bine încât, uneori, cred că elevul sunt chiar eu.

Cearcănele mele ating podeaua, îmi cade părul și îmi vine să plâng în fiecare seară. Altceva, ce să vă mai povestesc? Vreți să știți cum sunt nevoită să îmi umplu mintea cu detalii, detalii, detalii care îmi detaliază cum mintea mea mă lasă? Și acum sunt singură cu un zgomot pe fundal și cu ochii pe jumătate închiși numai pentru că mâine e, iar, școală. Instituție de la care nu pornește altceva decât robotizarea și un proces lent de degradare.

Dar românul nu moare. Românul răzbește prin toate mizeriile care i se cuvin sau nu. Românii se nasc, și se luptă, și se luptă, și iar se luptă până nu se mai luptă. Și românul tot n-a murit.

Lucrurile aici... sunt așa cum vi le amintiți. Încă suntem un popor neformat. Încă ne dăm în cap pentru bani. Încă nu ne oprim din muncă. Încă plecăm de aici. Și încă mă simt singură printre atâția români.

Ceva îmi spune că noi stăm spate în spate, dar ne avem în pază. Individual, dar colectiv. O individualizare comună, care duce la un fel de solidaritate.

Altceva îmi spune că până și Dumnezeu ne-a întors spatele.

În schimb, eu stau față în față cu un ecran, și în spatele tuturor. Îmi place să îi privesc. E ca și cum m-aș uita în oglindă, pentru că, până la urmă, suntem o mare oglindă spartă ale cărei cioburi sunt împrăștiate. Un puzzle cu piesele amestecate.

Românul nu moare. Românul nu are timp să moară.

Cu părere de rău,
Miha

ȚARA IA FOC ȘI BABA UITĂ SĂ SE PIEPTENE

M. M.

Țara în care ne trezim înainte de cântecul cocoșului, dar în care întârziem mereu. Nu mă pricep la introduceri, așa cum nu se pricepe nici jumătate din populație. Hai să vorbim despre vreme și despre meciul de fotbal de aseară, așa cum începe toată lumea o conversație. Pe cerul meu sunt cam mulți nori.

Țara în care regret orice nu înseamnă weekend. Nu mereu. Nu pentru atât de mult timp, dar de cele mai multe ori. Și uneori regret și weekendul, pentru că sunt în pat, scriind eseuri din cauză că nu pot să ies la 1 dimineața; prea periculos. Cine știe cine mă bagă în dubiță și fuge cu mine? Nu o învinuiesc pe mama, orașul e pustiu noaptea. Pustiu. De parcă nu ar locui nimeni în el, ci numai pe lângă el. Uneori mă simt așa și ziua. Simt că toți suntem străini de locul natal. Și el străin de țară. Un atom mult prea mic în alt atom. Atomception.

Unul dintre lucrurile care îmi plac la liceu este drumul de 5 minute pe care îl fac în fiecare dimineață. Liniște. Liniște și aer rece pentru 5 minute. Liniște și poate un bătrân care umblă morocănos cu o sticlă de vin alb în mână la 8 dimineața. Cred că poate fi un etalon al tuturor celor ca el. Bătrân, supărat și alcoolic, pentru că alcoolul pare, uneori, că e tot ce a rămas în țara asta. Bătrâni care țin să repete cât de bine era pe vremea lui Ceaușescu. A devenit deja un clișeu. Locuri de muncă, televiziune 2 ore, mâncare cu porția și, din cauza asta, cozi. Cozi interminabile. Bine că nu sunt nevoiți să stea la coadă ca să își cumpere vinul.

Mie nu îmi place liniștea în momentul în care, teoretic, ar trebui să existe un dialog. O idee greșită. Uneori liniștea e fix ceea ce trebuie ca dialogul-nedialog să decurgă natural. Liniștea e naturală, e benefică. Tind să cred că ideea asta individualizată este generalizată la nivel național. Unii conaționali detestă liniștea și țin să o acopere cu orice preț. De aici se nasc monologurile superficiale care ajung să servească drept zgomot de fundal. Și cât de enervant poate fi zgomotul de fundal pentru o țară care nu își găsește dopurile de urechi când vrea să lucreze la lucruri care chiar contează... Singura metodă rămasă e să apeleze la oamenii ei pentru a îi căuta dopurile de urechi sau pentru a face mai mult zgomot, un zgomot semnificativ care să îi reducă la tăcere pe cei nesemnificativi. Uneori cei nesemnificativi se reduc singuri la tăcere cu mici și bere.

E țara de care nu știu dacă sunt mereu mândră. Poate pentru că nu sunt mândră de mine, și eu sunt doar o reflecție a ei. Țara din cauza căreia înec șoriceii. Lacrimile mele sărate le cad pe răni și nu #rezistă. Cu toate astea, simt că uneori sunt superficială. Stau, mă uit și mă mir de acasă. Nu sunt mândră de mine, nu mereu. Nu sunt mândră nici de țară, nu mereu.

Cineva spunea că îi pare rău de tinerii care încă speră la o Românie mai bună. România e bună, trebuie doar să scăpăm de niște oameni răi. Oamenii răi reprezintă stratul care îi acoperă adevărata valoare.

Țara care trăiește momente istorice. Momente în care corupții distrug democrația bucată cu bucată. Momente în care protestele caracterizează starea generală, în care românii luptă cu alți români în loc să lupte toți cu „șobolanii”. România are nevoie, în momentul de față, de o deratizare. Deratizare pe care cei conștienți au început-o deja. România are nevoie de speranța pe care am menționat-o mai sus.

Se întâmplă multe și încerc să țin pasul. Nu știu dacă îmi iese sau nu, dar uneori parcă sunt oarecum străină de țara mea. Nu mă cunosc îndeajuns de mult încât să încep să mă identific cu ea.

Se întâmplă multe. Lucruri controversate. Proteste. Scandaluri. Mie parcă îmi vine să închid ochii și să uit pentru o secundă că eu chiar trăiesc în România asta. Îmi place să mă gândesc la lucrurile bune.

Îmi place să îmi ridic în slăvi limba, pentru că se poate mânui atât de grațios, cuvintele pot avea mereu alt sens și fiecare interpretează ce spui exact așa cum percepe în momentul respectiv. Poate fi un dezavantaj, dar e un dezavantaj prea majestic pentru a fi luat în seamă. Mă gândesc la tot ce pot spune cu tot cu diacriticele mele, care nu se mai găsesc în altă parte.

Mă gândesc la frumusețea de care dai la tot pasul dacă ai răbdare. Mă gândesc la munții pe care îi vizitez în fiecare an și la cum mă fac să mă simt. Mă mai gândesc că tind spre clișeu după toate încercările de a îl evita. Poate e ceva pur românesc.

Țara tuturor posibilităților, cum s-ar mai spune. Țara întârzițiilor, cum i-aș mai spune. Poate că în contextul nostru, întârzierea e benefică, exact ca atunci când întârzii la muncă și scapi de moartea în 9/11. Poate exact ca atunci.

Românii să se aibă pe ei înșiși în pază!

„BAMPIRUL” SOCIETĂȚII

Maria Stancu, clasa a XI-a G

Multe lucruri nu sunt departe de a fi considerate doar un vis, însă suntem atrași spre convingerea că totul este realitate. De unde oare aceasta? Ce credem că suntem atunci când știm că ne înecăm într-o lume onirică ce se apropie de un mai mare adevăr și luăm aer dintr-o natură care este săgetată în fiecare clipă? Nu este o iluzie. Trăim cu speranță. Trăim cu încrederea că suntem vii, ci nu morți. Sper... că facem aceasta.

Este adevărat că viețuim într-o societate democrată, mulți dintre noi putem spune că această societate a fost virusată, iar antivirusul suntem chiar noi înșine, un „noi” mai bine dezvoltat din punct de vedere moral. A fi „sugător de sânge” a devenit o dramă al cărei versant este tragicul. Nu sunt Caragiale, nu sunt Creangă, nu sunt Eminescu, ci doar o voce ce strigă: până când? Mulți își pun această întrebare, care dezvăluie faptul că viața, oricât de ierarhizată ar fi, tot e simțită ca o iluzie. Numai când omul se conformează tuturor cutumelor, pătrunde cu mintea în spectrul a cărui normalitate nu e definită nici până astăzi.

„Bampirul” societății poate fi oricare dintre noi, nu este exclusă probabilitatea împărtășirii noastre cu sângele izvorător de moarte. Fiecare dintre noi e un factor determinant al societății de astăzi. Ne zbatem zi de zi să ducem la capăt activitățile propuse de noi sau de alte persoane. Un om obosit nu mai e în stare să comenteze împotriva altora, dar nici să binedispună pe ceilalți. Oare avem mulți „bampiri” întrucât ne simțim atât de storși? Îmi amintesc de cuvintele lui Eminescu: „Când valuri află un mormânt”/„Răsar în urmă valuri”. Necazurile au nevoie de o singură picătură de liniște din noi ca să năvălească asupra noastră și să ne încerce. Acestea au bun folos, ne întăresc și sporim în răbdare, căci așa cum aurul cel mai bun este de mai multe ori trecut prin foc, la fel și omul dobândește liniștea prin focul vieții. Oricât de obosiți am fi, oricât de liniștiți și tulburați, să nu uităm că liniștea vine privind la cer, iar bucuria vine dăruind.

Trebuie să luăm aminte și să ne dorim mereu ca fiecare moment să nu devină pricină de suferință pentru omul de lângă noi. Noi, cei bucuroși, să ne întristăm în ascuns pentru durerea tuturor oamenilor și să oferim bucurie atunci când suntem în fața lor. Cum să mai fie fericit fratele meu, când eu însămi îi amplific tristețea cu expresia mea posomorâtă? Să-i lăsăm pe oameni să se hrănească cu picăturile de bucurie care mai scapă câteodată din sufletul nostru! Între oameni există un magnetism frățesc, iar acesta se întărește prin iubire. E ceea ce Dumnezeu vrea de la noi când spune: „Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul”.(Ioan 13,34)

Clădim, se dărâmă, iar clădim și din nou se dărâmă, ajungând în cele din urmă nu doar să dezbatem teoria nimicului, ci și să ne contopim cu acesta. Însă, singura clădire care nu se pierde este cea zidită pe moralitatea ce tinde spre Dumnezeu și pe iubirea din care

curge veșnicia faptelor bune. Orice om, oricât de mic și mare ar fi, pune propria cărămidă pentru zidirea societății. În scurte cuvinte, societatea e o sumă de energii umane care pot fi armonizate sau haotice. Aud mereu plângeri cu privire la societate și nu-mi doresc a le ține în inimă. Mă întreb: oare cine plânge? Așa cum am spus, suntem atrași unul de celălalt, astfel încât o singură lacrimă de pe obrazul cuiva se preschimbă în apa necunoașterii și a revoltei în inima altei persoane. Societatea se desfășoară ca un proces de interiorizare a sentimentelor și de exteriorizare a acestora. Prin înăbușirea propriilor sentimente, se întâmplă evadarea acestora prin alți indivizi din jur. De aici expresia că fiecare este oglinda celuilalt.

Este dezbătută foarte mult teoria societății moderne din secolul acesta, dar este o greșeală aici: dezbaterea acestei teorii provoacă de la sine o ruptură între oameni. Societatea nu este un proiect și nici nu trebuie să fie. Aceasta nu este formată din roboți pentru a fi discutată schimbarea pieselor uzate. Când vom fi în stare să ne poziționăm în starea verticală de om, atunci cuvântul „societate” va dispărea din cugetul nostru, deoarece ne-am gândi cum să facem bine altora. Sunt oameni anonimi pentru publicitate, cu meserii și vieți simple ce ridică chiar în acest moment un om căzut în suferință. Societatea e în interiorul nostru, nu în afară!

„LA ȘTIRBEI ÎMI VOI ÎNVINGE TEMERILE!”

Adina Fierea, clasa a IX-a B

Cred că fiecare început înseamnă o nouă treaptă a succesului pe care pășesc, o șansă de a evolua. Anii de liceu cuprind o perioadă destinată înfloririi spirituale, definită prin greșeli, dar și reușite, care ne clădesc în timp înțelepciunea și inteligența necesare atingerii visurilor ce se scurg printre firele de nisip din clepsidra timpului. Pașii plini de teamă, de curiozitate și emoție s-au transformat, în cazul meu, într-un sentiment profund de siguranță, care îmi îmbracă sufletul odată ce ajung la ore.

Colegii, profesorii, părinții fac această schimbare destul de dificilă să pară mult mai ușoară, susținându-mă. Îmi doresc să dovedesc că pot să-mi înving temerile, că îmi pot urma pasiunile și pot învinge în competiția cu mine însămi. Îmi doresc să îmi cunosc propria personalitate și să o dezvolt, și cred că am făcut alegerea corectă în ceea ce privește viitorul meu. Îmi găsesc împlinirea aici și sunt entuziasmată pentru amalgamul de trăiri unice care, pe parcursul trecerii anilor, îmi vor modela sufletul și îl vor transforma în ceva mai frumos.

Cel mai important este să mă bucur de locul în care mă aflu în prezent și știu că nu reușesc întotdeauna, dar, în momentul de față, mă simt copleșită de bucuria că am reușit să mă acomodez și să transfigurez teama în zâmbete luminoase, sincere. Zâmbiți și voi! Și bucurați-vă de unicul dar numit viață! Și de emoțiile care o definesc! Stângăcia așa-numiților „boboci”, privirile strălucitoare care le trădează adevăratele trăiri, sensibilitatea care li se citește pe chip sunt pure și frumoase, sunt inedite și, împreună, creează o melodie îmbrățișată de amprenta trecerii timpului, al cărei ritm nu se va stinge niciodată.

LA GRANIȚA DINTRE INOCENȚĂ ȘI MATURITATE

Eva Zaharia, clasa a IX-a B

În societatea actuală, școala nu este numai un mediu propice dezvoltării academice, dar și al abilităților personale, definitorii pentru conturarea unei versiuni adulte a propriei persoane. Acești patru ani constituie o perioadă complexă și spectaculoasă, un zbor pe aripile vieții, spre necunoscut, în decursul căruia adolescenții se confruntă cu întrebarea cea mai profundă: „Cine sunt eu?”. Răspunsurile sunt unice, diverse, fiecare copil emoționând și impresionând prin viziunea sa.

Despre acești ani de liceu... Mă aștept să învăț să-mi înfrunt temerile, să luminez până și cele mai întunecate cotloane ale minții mele, încă fragede. Nădăjduiesc să întâlnesc oameni care să mă ajute să dau frâu liber imaginației, alături de care să împletesc o poveste sensibilă între realitate și fantezie. Tocmai de aceea, am ales Colegiul Național „Barbu Știrbei”, cu încrederea că îmi voi putea deschide aripile, fără teama de a le frânge.

Mă aflu la un moment de cumpănă, legănându-mă ușor la granița transparentă dintre inocență și maturitate. Caut cu neliniște în neant un fir subțire de ață cu care să-mi țes un univers mărunț, o realitate care nici măcar nu mă reprezintă în întregime... Sunt și momente de rătăcire a sinelui, ce mă aduc în pragul celor mai surprinzătoare descoperiri.

Nu întâmplător această etapă a vieții a fost denumită și „vârsta ingrătă” sau „criza de orientare”. Știu că voi putea să îmi ating idealurile doar cu încredere în forțele proprii, pe care o clădesc treptat urcând scările spre cunoașterea de sine. Acestea nu se opresc nicio secundă, ci continuă la infinit. Imaginația nu are limite, iar universul adolescent ar trebui să se bazeze pe imaginație, valoare promovată de acest liceu.

Adesea sunt întrebată ce mă definește pe mine. Întotdeauna am considerat această întrebare nefirească. Răspunsul este simplu: „nimic”, întrucât o definiție exclude posibilitatea unei schimbări. Eu aleg libertatea de a îmi modela sinele pe parcursul unei vieți întregi, căutând a exterioriza o figură abstractă... o operă de artă.

Prin urmare, din perspectiva unui boboc abia intrat în liceu, vreau să visez... Vreau să creez, să compun, să descos și să remodelez! Vreau să inventez, să aflu, să descopăr și să îndrăznesc! Vreau să zâmbesc, să întâlnesc prieteni noi, să mă dezvălui subtil pe mine. Este momentul ideal să îmi lărgesc orizonturile și să sfredelesc universul meu cu alți ochi, mai curioși, mai pătrunzători...

Clasa a IX-a este răsăritul spre care mă îndrept în zbor, pictându-mi cerul în culori aprinse, linii neuniforme, căci viața este o artă, iar noi — artiștii...

CUM SĂ UIT CINE SUNT?!

**Prof. Duță Valentina,
Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași**

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi fost nu s-ar fi pomenit. A fost cândva, într-un ținut îndepărtat, un prinț vestit prin istețimea lui, prin dragostea lui de popor, prin frumoase și înalte valori. Acest prinț frumos era atât de gospodar, încât țărișoara lui înflorea văzând cu ochii, iar poporul său părăsise cu totul armele, tristețea și truda. De dimineață până seara, poporul, până mai ieri sărman, doinea cântări de bucurie, înălțându-și sufletele spre cerul înstelat și mulțumind pentru prințul lor. Un astfel de prinț nu putea rămâne fără prințesă și iată că Dumnezeu îl binecuvântă cu un suflet pereche, cu o prințesă mândră în toate cele, caldă ca raza delicată a primăverii, blândă și vrednică. Ea îi născu prințului delicate prințese și năzdrăvani feți-frumoși.

Pacea și bunăstarea ținutului treziră invidia și mânia prințului celui rău. Acesta chemă în taină toate duhurile rele ce îl slujeau și începu a ticlui povești de groază asupra țărișoarei vecine. Pacea și bogăția erau dureroase pentru prințul cel rău, așa încât porni cu oaste mare și neagră, cu groaznice arme de luptă și călcară cu multă cruzime gingașele flori ale pășunilor, zdrobiră trilurile doinelor, răpiră fecioarele și îl prinseră pe prinț și pe cei patru feți frumoși, aruncându-i în cumplita temniță. Mult îl chinui pe prințul cel blând, zicându-i:

— Dă-mi aurul tău, prințe, dacă vrei să scapi cu viață!

După ce îi pricinui multe dureri, prințul cel rău descoperi cu mirare că prințul cel bogat, „prinț al aurului”, așa cum îl numea toată lumea, era de fapt sărac. Singura lui bogăție era frumusețea sufletului, dragostea de popor și de frumos, dar mai ales dragostea pentru pruncii săi și pentru Dumnezeu.

— De nu ai avere, strigă negru de mânie prințul cel rău, dă-mi sufletul tău! Dă-mi ce ai tu mai de preț! Supune-te mie și uită-ți țara și dorurile! Nemilos sunt cu dușmanii!

Și pentru că nu îl birui pe prințul cel bun și viteaz, într-o zi de toamnă, hotărî să îl dea morții, pe el și pe cei patru feți-frumoși, dacă nu i se supun. Deci, pe rând, punându-i înainte pe cei patru copii, îi hărăzi morții.

Prinții, veșnici urmași ai tatălui lor, îmbrățișară moartea, mai cu drag decât să se supună voii prințului celui rău. Mezinul se temu atins de groaza morții ce rânjea hidoasă și lacomă, dar fu doar o clipă și, îmbărbătat de „prințul aurului”, spuse:

— Mai bine mor liber și demn! Cum să uit cine sunt?! O viață de rușine nu îmi trebuie!

Prințul aurului muri cel de pe urmă, purtând pe chip dureri uriașe de părinte dar, tot pe atât de multă demnitate și frumusețe, încât prințul cel rău fu el însuși zdrobit de propria-i răutate.

Poveste tristă... și, totuși, mereu, binele biruiește!

Dragii mei, există însă un final magic, demn de un basm nemuritor. Voi, chiar voi, neîndoios de sigur că voi sunteți nepoții acestui prinț al aurului, ce a domnit în țărișoara noastră, acum 300 de ani. Nu uitați ce fel de sânge vă curge prin vene! Nu uitați fiii cărui om sunteți! Pășiți cu demnitate și păstrați neatins valorile poporului nostru, dragostea față de Dumnezeu și față de țară, față de cultură și față de demnitate!

O JUMĂTATE DE SECOL!

**Coordonator structură,
Prof. învă. preșcolar Vasilica Duțu**

Odată cu aniversarea celor 135 de ani de la înființarea Colegiului Național „Barbu Știrbei” Călărași și a 100 de ani de la acordarea dreptului gimnaziului de a organiza și cursuri liceale de ciclu superior, această școală prestigioasă mai are un motiv de sărbătoare și bucurie: structura sa, **Grădinița cu Program Normal nr. 11 Călărași, împlinește 50 de ani de existență** atestată de documentele existente în unitate (o condică de activitate didactică din anul școlar 1969-1970).

Înființată sub denumirea de Grădinița cu Program Redus nr. 11 Călărași, această unitate de învățământ preșcolar funcționa cu o grupă de copii rromi în actuala anexă a Școlii Gimnaziale „Mihai Viteazul” Călărași. În anii școlari următori, numărul de copii înscriși s-a dublat, menținându-se două grupe până în anul 1987. Din acest an până în 2001, Grădinița cu Program Normal nr. 11 Călărași a funcționat cu câte patru grupe numeroase, în două schimburi, din 1997 având o altă locație, în incinta Grădiniței cu Program Prelungit nr. 1 Călărași.

Schimbarea localului a constituit un moment de cumpănă în istoria grădiniței, mulți dintre preșcolarii aflați în circumscripția școlară arondată acestei unități nemaiputând s-o frecvențeze din cauza distanței prea mari dintre grădiniță și domiciliul lor.

Cu toate acestea, unitatea a găsit resursele care să-i asigure continuitatea, deși în anul 2002 s-a pus problema încorporării grupelor sale în Grădinița cu Program Prelungit nr. 1 Călărași. A fost momentul abordării unei noi strategii manageriale, data de 15.09.2003 marcând începerea unei perioade benefice pentru această grădiniță, odată cu repartizarea noului local, modern și spațios, amplasat pe teritoriul circumscripției școlare arondate, local în care funcționează și în prezent, alături de Colegiul Național „Barbu Știrbei” Călărași. Aici, numărul de copii a ajuns și până la 240, grădinița funcționând cu 8 grupe.

Odată cu înscrierea copiilor de 6 ani în clasa pregătitoare a ciclului primar de învățământ, numărul de copii preșcolari s-a diminuat foarte mult, în prezent fiind înscriși 104 preșcolari la cele 4 grupe, ceea ce indică, totuși, un interes crescut al beneficiarilor pentru unitatea noastră, având în vedere că la fiecare grupă, numărul de copii înscriși este peste media județului.

Imaginea ideală a ceea ce ne dorim să realizăm ca organizație este **grădinița axată pe necesitățile copilului**. Noi credem în faptul că procesul de învățare nu se reduce la trecerea pasivă a informațiilor de la educator la copil, ci, mai degrabă, metodele educative sunt construite pe tendințele naturale ale celor mici: comunicare, explorare, creativitate. Astfel, copilul are un rol activ în procesul de învățare, iar motivația sa interioară îl determină să aibă propriile lui proiecte, ca și cercetătorii în laboratoarele lor. La fel ca aceștia, copiii aleg ceea ce vor să învețe, în baza interesului lor. Așadar, copilul este autorul procesului său de învățare.

Noi, cadrele didactice din Grădinița cu Program Normal nr. 11 Călărași, *ne străduim să însoțim fiecare copil în procesul de creștere și împlinire personală, pentru atingerea întregului său potențial, prin combinarea lucrului individual, axat pe nevoile sale, cu activitățile de grup. Fiecare copil are propriile interese și nevoi pe care și le poate urmări în mod competent. Noi suntem lângă el pentru a-i prezenta posibilitățile și direcțiile din care poate să aleagă. Prin practici moderne de comunicare, prin crearea unui climat sigur și stimulat, urmărim să dezvoltăm în fiecare copil încrederea în sine, independența și plăcerea de a învăța, care să îl însoțească întreaga viață.*

Având în vedere că, în perioada în care unitatea a avut personalitate juridică, numele acesteia a fost Grădinița cu Program Normal nr. 11 „Prâslea”, iar comunitatea încă ne identifică sub numele de Grădinița „Prâslea”, valorile asumate și promovate de noi sunt concepute în acest acrostih:

Prietenie: Vrem să construim o comunitate a copiilor în care ei să fie prieteni. Adevărata competiție nu trebuie să fie între copii diferiți, ci în fiecare copil în parte, cu propriile dificultăți, pe drumul dezvoltării calităților, aptitudinilor și potențialului său. În acest fel, toți copiii se percep unii pe alții ca tovarăși de drum, se acceptă în colectiv cu greutatea pe care le are fiecare și se ajută unii pe ceilalți în depășirea lor.

Respect: Suntem atenți să hrănim relația noastră cu copiii prin mesaje pozitive și prin responsabilizarea fiecăruia pentru propriul său capăt de relație. Astfel, comunicarea este una autentică, evităm să vorbim despre copil și îl lășăm să se definească singur. Aceștia se nasc cu înclinația naturală de a coopera cu adulții. De aceea, noi ne asumăm responsabilitatea de a nu lăsa această cooperare să meargă împotriva intereselor copilului.

Acceptare: Copilul este în centrul activității noastre. Credem că fiecare este unic în felul său. Credem că fiecare copil are valoare prin simplul fapt că există, indiferent de caracteristicile lui individuale. Promovăm o educație de tip incluziv. Tratăm copilul ca pe o persoană reală și îl vedem în calitatea lui intrinsecă de ființă umană.

Siguranță: Avem grijă să oferim copilului liniște și încredere – condiție fundamentală a dezvoltării sale și echilibrului său interior. Încercăm să întemeiem acest sentiment de siguranță pe sentimentul copilului de a fi acceptat așa cum este de către colegii lui, dar mai cu seamă de către educatori, iar pentru a se simți acceptat înseamnă mai înainte de orice a se simți iubit. Dovada acestei iubiri constă în afecțiunea educatorului față de copil, în calitatea îngrijirilor, în bunăvoința ce i se arată, în satisfacțiile ce i se oferă și, în special, în interesul pe care acesta îl acordă faptelor lui, în timpul pe care i-l consacră, dar și în crearea posibilităților ca, la rândul lui, copilul să poată exprima sentimente de afecțiune. Astfel, își demonstrează dorința de a participa prin aporturi reale la viața grădiniței, aceasta fiind modalitatea lui de a-și confirma apartenența la grup.

Libertate: Considerăm că pentru dezvoltarea deplină a personalității sale, copilul are nevoie de libertate în demersurile întreprinse și în exprimarea opiniilor și sentimentelor sale, fără a depăși hotarul libertății celorlalți. De aceea, îl sprijinim să cunoască legile naturale și sociale, cu menirea de a le pune în mod sistematic în acțiune pentru atingerea scopurilor sale, făcând ceea ce este bine pentru sine și pentru ceilalți.

Explorare: Învățăm copilul să exploreze lumea înconjurătoare, să analizeze, să pună întrebări în legătură cu aspectele întâlnite, să-și exprime opinii și stări sufletești și să inițieze acțiuni. Prin experiențe, experimente și explicații simple, printr-un demers didactic euristic,

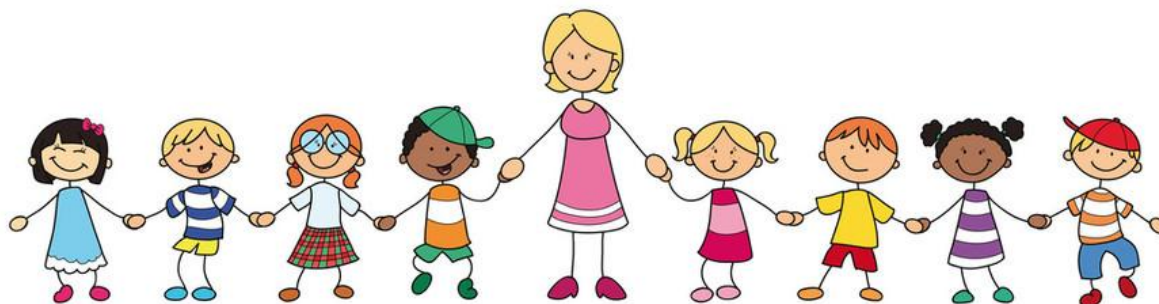
problematizant, participativ și acțional, determinăm copilul, împins de dorința cunoașterii și descoperirii și de curiozitatea spontană, să răspundă singur la întrebări de genul „de ce?”, „cum?”, „cine?”, „din ce cauză?”, „ce s-ar întâmpla?”.

Armonie: Vrem să creăm în grădiniță un mediu prietenos pentru copil, având în vedere starea de bine a acestuia și bucuria lui de a învăța, toți actorii și partenerii educaționali armonizându-ne eforturile în acest sens. Întregul demers educațional se centrează pe dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia.

Iată care sunt țelurile grădiniței noastre, pe care ni le fixăm cu multă speranță în viitor.

50 de ani pentru o unitate de învățământ preșcolar nu sunt puțini; ei înglobează muncă și sacrificiu, iubire și devotament, visare și speranță, învățare și creștere, cultură și tradiție și multe alte valori care clădesc această Citadelă a Copilăriei.

La mulți ani, Grădinița nr. 11 Călărași! La mulți ani, Grădinița Visurilor Noastre!

DANUBE ROBOTICS SAU DEFINIȚIA UNEI ALTFEL DE FAMILII ÎMPLINITE

Mihăiță Pavel, absolvent CNBS, 2015-2019 (șef de promoție)

În anul școlar 2018-2019, la Colegiul Național „Barbu Știrbei” urma să ia naștere o nouă poveste minunată, o poveste despre robotică, lucru în echipă, depășirea dificultăților și, mai ales, prietenie. Este vorba despre povestea echipei de robotică a liceului, „Danube Robotics RO111”, care a participat la cea mai mare competiție de robotică pentru licee, „First Tech Challenge”. Din această familie, pentru că termenul de echipă deja este mult prea simplu, am făcut parte și eu, Mihăiță Pavel.

Echipa a luat naștere încă din luna septembrie, atunci când am primit vestea că liceul nostru va fi primul din județ care va solicita asociației „Nație Prin Educație”, cea care organizează competiția în țara noastră, înscrierea în acest concurs și, fiind primul an, implicit un kit necesar construirii robotului. Foarte mulți elevi s-au arătat interesați, pe parcurs rămânând în echipă doar cei cu adevărat pasionați și dispuși să se implice activ în dezvoltarea acesteia. Am aflat ulterior că primul pas pentru a intra în cursa pentru câștigarea kitului este realizarea unui filmuleț de prezentare a echipei, astfel că încă de pe data de 26 septembrie acesta era finalizat. Ulterior, am aflat cu bucurie că am câștigat kitul de robotică, în valoare de 5000 de euro și imediat ce acesta a venit, pe data de 3 decembrie, ne-am apucat de lucru. Kit-ul a venit sub forma unor componente mecanice și electronice, aparent fără legătură între ele, precum niște piese lego. Reunind echipa, am făcut un inventar rapid al pieselor disponibile și am început să construim robotul. Pe măsură ce construiam, am realizat că avem nevoie de piese suplimentare, piese care trebuiau cumpărate. Fondurile pentru acestea lipsind, am încercat să găsim sponsori care să ne ajute din punct de vedere financiar, experiență pe parcursul căreia ne-am lovit și de foarte multe refuzuri.

Pe parcursul desfășurării activității noastre am schimbat de mai multe ori planul inițial pentru diferite mecanisme de pe robot. Am ajuns să avem un prim robot funcțional, cu care am participat la un demo la București, pe data de 3 februarie, la Școala Americană. După o experiență nu chiar încântătoare, am realizat că acest prototip nu era o idee bună, așa că pe drumul înapoi spre casă, în microbuz, am început o ședință de brainstorming și am căzut de acord asupra reproiectării de la zero a robotului. Timp de 2 săptămâni, am lucrat intens pentru a concretiza noul proiect și pentru a avea timp de antrenament înainte de competiția regională pe estul României, de la Iași. Și am reușit. Odată ajunși la Iași, am făcut ultimele antrenamente, am pregătit ultimele detalii și am intrat încrezători la primul nostru interviu în fața unui juriu, la care, coordonându-ne și vorbind fiecare pe partea realizată de el (proiectare, programare, mecanică, outrich), ne-am descurcat destul de bine, impresionându-i pe jurați. În cadrul meciurilor de calificare ne-am situat pe locul 7, deoarece într-o astfel de competiție mereu pot apărea probleme neprevăzute. Am fost aleși de către una dintre echipele căpitan, pentru a face parte din alianța condusă de aceasta în semifinale. Câștigând această rundă eliminatorie, am ajuns în finală, pe care, din păcate, am pierdut-o. Cu toate acestea, am fost mândri de ce am reușit să realizăm, deoarece la sfârșitul campionatului eram clasați printre echipele calificate pentru etapa națională, câștigând chiar premiul II regional, categoria : „Finalist Alliance - 2nd pick”.

Încurajați de reușita de la Iași, am continuat să îmbunătățim robotul pentru etapa națională, desfășurată la București. Am lucrat în același ritm, nu am redus efortul deloc, iar

la finalul competiției, ne-am clasat pe locul 15 în divizia Vlaicu, cea în care am concurat și am reprezentat liceul nostru cu mândrie.

Acest rezultat, deși unul uimitor pentru o echipă aflată la început de drum, ne-a făcut pe toți ca la anul să urmărim o țintă mai mare. Deși unii dintre noi vom pleca din liceu, deoarece vom termina clasa a XII-a în vară, sufletul nostru va rămâne veșnic dedicat familiei „Danube Robotics” și o vom ajuta oricând va avea nevoie de noi.

Această experiență nu a constituit formarea unei echipe, ci a unei familii. Deși au mai existat neînțelegeri, am legat prietenii puternice, ne-am cunoscut cu adevărat între noi, am învățat să lucrăm în echipă și să ne susținem reciproc. Deși ne-am împărțit sarcinile, fiecare a putut învăța câte puțin din fiecare domeniu de activitate prezent într-o echipă de FTC. Echipa tehnică a putut descoperi ce înseamnă outrich, realizând o parte a caietului tehnic, echipa de PR a ajutat și la asamblarea robotului, iar cei mai mari, considerați cu cea mai multă experiență, am învățat de la colegii noștri mai mici, atunci când veneau cu idei bune pentru realizarea robotului, aceștia din urmă învățând din experiențele noastre anterioare legate de robotică.

La un moment dat, având niște legături extrem de puternice, aproape nimeni nu mai era strigat după numele său, ci după apelativele create de noi: team-leaderul (Ștefan Iordache) era „Fană” , programatorul și unul dintre mentori (eu, Mihăiță Pavel) eram „Picasso”, driver-ul 1 și parte a echipei de proiectare (Ștefan Bordei) era „Fratele” tuturor sau sora lui geamănă și a doua parte a echipei de proiectare (Miruna Bordei) „Sora” noastră. Toate nopțile târzii petrecute în școală, toată munca, pasiunea descoperite în cadrul acestei echipe și dedicația existentă vor rămâne mereu în inimile noastre, reprezentând nu numai punctul de start sau unul esențial în formarea noastră profesională, dar și un factor definitiv în dezvoltarea noastră ca oameni.

CLUBUL LIDERII MILENIULUI TREI

(2016-2019)

Andreea Vlase, Ștefan Iordache
Clubul Liderii Mileniului Trei, Călărași

Clubul Liderii Mileniului Trei (LMT) este un ONG condus de tineri, care se ocupă cu organizarea de evenimente, având ca scop dezvoltarea personală a comunității de liceeni călărășeni.

În perioada 2016-2019, s-au desfășurat 7 evenimente, pe teme diverse, de la educație financiară, manipulare, până la branding personal și tehnologie.

2016

Comunicare Non&Verbală: o conferință pe tema tehnicilor de comunicare, atât verbală, cât și prin limbajul trupului, facilitând astfel exprimarea și înțelegerea ideilor.

IQ Financiar: al doilea eveniment organizat în anul 2016, având în centru banii. O mostră de educație financiară, lecții despre producerea și gestionarea banilor, lucruri rar întâlnite în sistemul de învățământ convențional.

2017

Infostory: un eveniment inedit, organizat pe două sesiuni, una de tip conferință, unde doi speakeri au împărtășit informații teoretice legate de dezvoltarea personală, iar cea de-a doua sesiune, informală, de tip story telling, a adus în fața publicului alți doi oameni care au povestit întâmplări ce le-au marcat viața și din care tinerii ar putea învăța.

Cine m-a manipulat? a reprezentat cel de-al doilea eveniment din anul 2017 și a abordat subiectul manipulării, atât în sfera social-media, mass-media, dar și față în față. Evenimentul s-a desfășurat în sala de cinema, în fața a peste 100 de oameni.

2018

www.iBrand.LMT: primul eveniment al anului 2018 aduce în prim-plan subiectul brandingului personal, discutând despre marketing, social-media și moduri în care îți poți crea un brand.

LMTech: un proiect despre tehnologie, impactul ei asupra vieții oamenilor și cum să o folosim în avantajul nostru.

2019

Long Run w/ LMT: primul eveniment al acestui an, tema fiind alegerea drumului în carieră, avându-i invitați pe antreprenorul Matei Psatta și Google Seed Manager (originar din Călărași), Sorin Sfetcu.

Iar lucrurile nu se opresc aici.

Echipa LMT va continua să organizeze evenimente și să sprijine dezvoltarea liceenilor. Ca membru activ de aproape 3 ani, consider cu tărie că implicarea în acest club este unul dintre cele mai bune lucruri făcute în liceu.

În fiecare început de an școlar, Clubul LMT recrutează. Prin urmare, fii pe fază și nu ezita să te alături familiei LMT!

#LMTînADN

Mulțumim!

EUROSCOLA 2018

Medeea Șerban, clasa a XI-a G

La începutul anului 2019, a fost organizată o excursie, al cărei scop principal a constat în participarea la Concursul Național „Euroscola”. Acesta reprezintă un program creat de Parlamentul European, care reunește elevi de liceu din nenumărate țări. Cu alte cuvinte, proiectul are menirea de a promova participarea tinerilor la construcția Uniunii Europene, ajutându-i, astfel, să își împărtășească propriile viziuni și așteptări cu cei din jur.

Elevilor Colegiului Național „Barbu Știrbei” le-a fost oferită oportunitatea de a deveni membri ai Parlamentului European pentru o zi. Programul se desfășoară anual la Strasbourg, unde tinerii au avut ocazia de a-și comunica propriile convingeri, de a adresa întrebări și de a vorbi în altă limbă decât cea maternă. În rândul celor participanți la program, s-au regăsit persoane dornice să vadă o schimbare în lume, pentru un viitor prosper.

Tema competiției a constat în promovarea unui proiect finanțat cu fonduri europene, elevii liceului nostru alegând: „Sistem integrat de management al deșeurilor solide în județul Călărași”. Acesta se referea la promovarea sortării deșeurilor, însă și la separarea lor, în funcție de materialul din care erau confecționate. Pentru a obține un rezultat deosebit, s-au folosit toate mijloacele de promovare - de la pliante distribuite în întregul oraș, până la conferințe cu personalități, precum consilieri și domnul prefect. Printre invitați se regăseau și cei de la RoRec, dar și părinți și bunici, numărul total de spectatori fiind cel de aproximativ 300. După o perioadă de trudă constantă, Colegiul Național „Barbu Știrbei” s-a numărat printre cele douăsprezece școli din țară care au câștigat concursul.

Odată ajunși la Strasbourg, elevii au fost împărțiți pe grupe deja stabilite de acasă, care se axau pe diverse teme, câteva dintre ele fiind: imigranții, alegerile europarlamentare, mediul înconjurător și spațiul Schenghen. Diana Barbu, elevă a clasei a XI-a A, se numără printre participanții acestui program, susținând următoarele: „Experiența dobândită de pe urma participării în proiectul Euroscola m-a făcut atât să-mi depășesc limitele de rezistență la munca sub presiune, cât și să observ la ce schimbări relevante aș putea să visez spre a implementa într-o zi. Totul s-a îndeplinit perfect ca urmare a strădaniei de la biroul de acasă, apoi a alternării constante de peisaje europene”. Ștefania Silivestru, Mihaela Stoian și Liana Vasile, eleve ale clasei a XI-a B, consideră experiența din Parlamentul European una de neuitat: „Am cunoscut oameni din diferite țări ale Europei, am schimbat opinii și crezuri similare. Cel mai mare câștig a fost acela că ne-a fost oferită oportunitatea de a vedea cum se desfășoară o zi din viața unui europarlamentar. Am avut ocazia să luăm parte la simularea unor activități cu o mare importanță pentru cursul zilelor de astăzi și am cunoscut diferite tipicuri de adolescenți de vârsta noastră, dar din medii diferite, lucru care s-a simțit odată ce am împărtășit diverse opinii. Per total, este ceva ce am repeta, fără dubii”.

În afara zilei de 18 ianuarie, destinată programului menționat anterior, am avut prilejul de a vizita o sumedenie de orașe mari, precum: Milano, Rotterdam, Paris, Viena... și lista poate continua. Cele două săptămâni petrecute alături de colegi și prieteni s-au dovedit a fi de-a dreptul memorabile. Cu toate acestea, nimic din cele amintite mai sus nu s-ar fi putut realiza fără intervenția doamnelor profesoare, Dincă Marinela și Parapiriu Monica, cele care au coordonat întregul proiect încă de la începutul verii.

PROFESORUL UNIVERSITAR CONSTANTIN BRĂȚIANU – UN ABSOLVENT DE SUCCES AL LICEULUI „NICOLAE BĂLCESCU”, CĂLARĂȘI

**Coordonatorii echipei de proiect Euroscola 2019 CNBS:
prof. Parapiru Monica, prof. Dincă Marinela,
prof. Ion Veta, laborant Dumitru Tanța**

În cadrul Concursului Național pentru liceeni „Euroscola”, ediția a XII-a, 2019-2020, echipa Colegiului Național „Barbu Știrbei” a identificat personalități la nivel local, județean sau național, în vederea conceperii și implementării proiectului de campanie „Educația schimbă vieți”, campanie având rolul de a informa și conștientiza publicul cu privire la rolul educației și învățării unei meserii. Punctul de plecare al campaniei noastre este reprezentat de povestea de succes a unei personalități care a influențat educația la nivel național, profesorul universitar doctor inginer C. Brătianu, absolvent al liceului „N. Bălcescu”, Călărași, promoția 1965.

Prof. univ. dr. Constantin BRĂȚIANU
absolvent al Liceului "Nicolae Bălcescu" astăzi
Colegiul Național "Barbu Știrbei"

Domnul profesor, fost șef al catedrei UNESCO, director general pentru învățământul superior și autor a peste 45 de lucrări de specialitate în domeniul economiei, s-a născut în Călărași, la data de 12.12.1946, aflându-se în posesia a două doctorate, unul în Filosofie și unul în Management, și a unei diplome de inginerie. Este numit Doctor Honoris Causa de Universitatea din Oradea, Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca și Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava. Profesor universitar în cadrul Academiei de Studii Economice București, a deținut numeroase funcții de importanță majoră pentru evoluția învățământului românesc (1997-2011), a fost fondator al unor reviste de specialitate în domeniul economiei și a activat în diverse domenii de interes academic: Managementul afacerilor, Managementul strategic și al cunoștințelor la FABIZ în cadrul ASE București și a fost, de asemenea, Visiting Professor la Tokyo University of Science and Technology, Kobe University of Mercantile Marine, Osaka University, Modern University of Technology and Information, Cairo, University of Applied Sciences, Austria și Our Lady of the Lake, San Antonio, Texas SUA, unde locuiește în prezent.

Datorită carierei de succes, energiei și devotamentului puse în slujba meseriei alese și practicate cu pasiune și dăruire pentru studenții cărora le-a influențat carierele și, implicit, traseul în viață, domnul profesor C. Brătianu a fost ales de membrii Echipei Euroscola 2019 a CNBS pentru a fi promovat ca un exemplu de poveste de succes în viață, pornind de la meseria aleasă și educația primită în anii de formare din adolescență și tinerețe.

OXFORD IS WHAT YOU MAKE IT

Alina Bucur, clasa a XI-a G

În urmă cu câteva luni, am aflat întâmplător despre „Oxford for Romania“, un proiect conceput de un grup de români stabiliți în Marea Britanie, care își propune să aducă în fiecare an 24 de elevi din România într-unul din cele mai renumite orașe universitare din lume.

La început, nu am crezut că voi fi selectată, însă m-am înscris pentru a încerca să îmi depășesc limitele și pentru a testa, în același timp, abilitatea mea de a rezista sub presiune. După o perioadă de așteptare, care a părut mult mai lungă decât a fost de fapt, m-am trezit brusc într-o după-amiază citind un mail în care eram invitată la interviu. Am trecut prin toate stările posibile și am avut gânduri contradictorii, fiind fericită pentru vestea primită, dar și puțin tensionată pentru ce avea să urmeze. Long story short, când m-am trezit, două săptămâni mai târziu, la trei dimineața fără niciun motiv, mi-am verificat telefonul și mi-am dat seama că astrele se aliniaseră cumva: tocmai primisem un alt mail în care fusesem anunțată că am fost selectată printre participanții celei de a patra ediții a „Oxford for Romania Summer School“.

Timpul a trecut mai repede decât m-aș fi gândit și ziua de 24 august aproape că m-a luat pe nepregătite. Când am plecat spre aeroport, nici măcar nu îmi imaginam ceea ce avea să se întâmple ulterior: transformarea mea aproape totală în decursul unei singure săptămâni. Îmi place să cred că în Oxford am cunoscut oamenii pe care îmi era sortit să îi cunosc și am trăit experiențele pe care trebuia neapărat să le trăiesc. Am constatat că educația nu are întotdeauna aceeași formă, că nu e rigidă și nici neplăcută, ba chiar poate transforma cel mai banal obiect într-un adevărat punct de interes. Am trecut aproape instant de la fizică la fotografie, de la genetică la creative writing, de la neuroscience la dezbatere și argumentare. Am trăit opt zile de 48 de ore fiecare, așa cum ne spuneau mentorii noștri râzând. Am descoperit în mine o latură pe care încă nu o explorasem și am avut și timpul

necesar să lucrez din greu pentru a le dezvolta pe cele pe care deja le cunoșteam. Dacă la plecarea din România eram o persoană puțin timidă, căreia îi era teamă să vorbească în public și nu îi plăcea neapărat să iasă din zona sa de confort, când am pășit din nou pe culoarele aeroportului „Henri Coandă“, am făcut-o în calitate de om care își acordă mai multă încredere și importanță, care știe să își impună și susțină punctul de vedere și care a ținut un discurs reușit în fața unor investitori pe care i-a convins să se implice în proiectul său și, mult mai important, să creadă în cauza sa.

Experiența „Oxford for Romania“ a fost definitorie pentru mine și mi-a demonstrat că eram o cu totul altă persoană decât cea care credeam că sunt. Alături de colegii mei răspândiți prin toate colțurile țării, am învățat, pe lângă informațiile prețioase cu care am rămas după fiecare curs, că munca în echipă, încrederea și un zâmbet pot produce schimbări importante oriunde și pentru oricine. În urma celor trăite în Oxford, sentimente și amintiri imposibil de explicat în cuvinte, nu pot decât să sper că mulți alți tineri din România vor putea beneficia de aceeași oportunitate și că printre ei se vor număra și colegii de-ai mei, de la Colegiul Național „Barbu Știrbei“. Dacă aș putea concluziona într-o singură frază întreaga mea „aventură“, probabil că aceea ar fi una pe care am regăsit-o pe coperta unei cărți: „Oxford is what you make it“.

**LAUDATIO AMZA EUFROSINA, DASCĂLUL
VIZIONAR CE CĂLĂUZEȘTE CU DRAGOSTE
COLEGIUL NAȚIONAL „BARBU ȘTIRBEI”
PRINTRE MEANDRELE SECOLULUI al XXI-lea**

**Liliana Manea, expert în comunicare, consultant
investiții și fonduri europene, Reprezentantul General pentru
România al L.A.C.E. – Law, Communication, Enterprise –
Italy**

Anul acesta, în data de 4 octombrie, Colegiul Național „Barbu Știrbei” Călărași se află la ceas aniversar, celebrând cel de-al 135-lea an de la înființare și a 100 de ani de la acordarea dreptului gimnaziului de a organiza și cursuri liceale de ciclu superior. Aprecierea de care se bucură astăzi Colegiul Național „Barbu Știrbei” Călărași este rezultatul binemeritat al eforturilor pe care comunitatea școlară le-a depus constant, peste timp, pentru afirmare pe multiple planuri în spațiul școlar călărășean și național. Drumul ascendent în planul imaginii, dar mai ales în conținutul calitativ al activităților didactice și al rezultatelor școlare obținute, s-a obținut cu sprijinul pe care personalități marcante ale școlii călărășene l-au acordat în mod constant. Sunt numeroase personalitățile care merită să fie citate, dar, din rândul acestora, astăzi ne oprim la **dna profesor, Eufrosina Amza, Director al Colegiul Național „Barbu Știrbei” Călărași**, despre care am plăcerea și onoarea să-mi exprim admirația și prețuirea, o personalitate marcantă a societății călărășene contemporane, o sursă de inspirație pentru mulți dintre noi.

A scrie despre **dna Eufrosina Amza** este deopotrivă relativ ușor, dar și foarte greu, fiindcă subiectul elogiului nostru este complex. Acest laudatio este o recunoaștere explicită a valorii profesionale, și a prestigiului **dnei Eufrosina Amza**, pentru o viață și o carieră dedicată educației. Timp de 38 de ani, a ars pe altarul educației și continuă să o facă precum un adevărat lider vizionar al secolului XXI. Este licențiată în chimie și absolvent al Universității București, Facultatea de Chimie în 1980. A obținut Diploma de Aprofundare/Specializare în Chimie Anorganică la Universitatea București, Facultatea de Chimie în 1981, și a terminat Masterat în Management educațional obținut la Universitatea București, Departamentul pentru Învățământ la Distanță CREDIS în 2006.

Vreau să înlătur încă de la început orice suspiciune de exces laudativ, doresc să precizez că prezentul omagiu nu este unul de complezență, datorat de dublul moment de sărbătoare al CNBS Călărași, ci este bazat pe recunoașterea faptului că omul **Eufrosina Amza**, de altfel discret și modest, își trăiește viața cu maximă intensitate în spiritul suprem al datoriei ce trebuie împlinită, și reușește să fixeze în mentalul colectiv un model ce merită nu numai atenția călărășenilor, dar și recunoștința lor, pentru seriozitatea și conștiinciozitatea cu care și-a îndeplinit și își îndeplinește misiunea de dascăl și manager, prin atitudinea și căldura sufletească în comportament care îi sunt recunoscute de către cei care au interacționat cu dânsa. În primul deceniu de activitate, a activat ca profesor de chimie, pentru ca din al doilea deceniu de activitate să-și lărgescă aria profesională și să se dedice coordonării activității profesorilor de chimie din județul Călărași, fiind și membru în comisia națională de chimie, dar și Inspector școlar general adjunct. De la începutul anilor 2000 și-a focalizat atenția și a fost responsabil pentru proiectele PHARE și coordonator

proiecte interne/internaționale de dezvoltare instituțională în cadrul IȘJ Călărași, dovedind capacitatea de a elabora lucrări de sinteză, analize, studii, documente strategice ale reformei (PRAI, monografia învățământului călărășean, învățământul rural, dezvoltare comunitară – NICARE, capacitatea de a coordona programe, a organiza cursuri de formare în cadrul programelor, a forma cadre didactice, directori, părinți. Are capacități evaluative și, mai ales, are capacitatea de a facilita pe probleme de: abilitare curriculară pentru chimie, dezvoltarea relației școală comunitate, educația pentru democrație, noul sistem de asigurare a calității, autonomie instituțională, proiecte structurale, elaborare/ revizuire PRAI/ PLAI; PAS/ PDS, implementarea acquis-ului comunitar, creșterea accesului la educație a grupurilor defavorizate etc.

Dna Director Eufrosina Amza poate fi descrisă adesea ca o unitate de forță și un dascăl vizionar care călăuzește cu dragoste colegii și elevii Colegiului Național „Barbu Știrbei” printre meandrele și provocările secolului XXI. Este plină de energie intelectuală și fizică creatoare care au depășit granițele tradiționale și constelațiile de concepte, idei și domenii pe care era posibil să le ia în considerare, reușind să se concentreze atât pe logica educației tradiționale, dar și să implementeze practici educaționale inovative de management.

Omul sfințește locul! Iar **prof. Amza Eufrosina** a înțeles că, pentru a crea lucruri extraordinare și a avea rezultate excepționale, trebuie să ai Viziune, adică liantul care stabilește un scop de grup, stabilește direcții și, atunci când este promovat extern, îi determină pe oameni să contribuie la dezvoltarea acestuia. Dna director caracterizează viziunea ca pe o „platformă educațională” care încorporează convingerile școlii despre scopurile, metodele și climatul preferat, creând astfel o „comunitate a minții” și „o declarație inspirată a unui vis convingător, însoțit de un scenariu clar al modului în care se va realiza”, pentru că fiecare zi este o oportunitate de a vă apropia de idealul elevilor, al profesorilor și al părinților, în ceea ce privește noțiunea de „Educație prin excelență”.

Din 2014, de când a devenit director al Colegiului Național „Barbu Știrbei”, a dovedit o capacitate extraordinară de a surprinde prin noutăți și înnoiri, fiind precum un cameleon care s-a adaptat timpului prezent, precum și vitezei de schimbare a societății și a generațiilor noi de tineri elevi care au nevoie de un „**leadership vizionar**”. Dar ce înseamnă asta? De unde știi dacă un lider este vizionar? Clar, a fi un lider vizionar este despre cineva care crede sau știe ce este cel mai bine pentru copii - pentru educația lor academică, socială și emoțională. Liderul vizionar, **Amza Eufrosina**, s-a dezvoltat în colaborare cu ceilalți colegi, cu elevii, părinții și celelalte părți interesate ale comunității, și s-au articulat într-un fel de viziune sau declarație de misiune. Dacă o veți întreba pe directorul colegiului, precum și personalul, elevii și părinții, „Ce este cu adevărat important la această școală?”. Sau „Ce te străduiești să creezi aici?”. Acolo vei auzi elemente ale unei viziuni. Un element important este și faptul că experiențele elevilor și rezultatele sunt în centrul acestei viziuni.

Directorul sau omul, **Amza Eufrosina**, vorbește și parcurge viziunea școlii, iar acțiunile sale se aliniază constant la aceasta. În plus, dumneaei are un plan pentru modul de implementare a acestei viziuni și în fiecare zi întreprinde acțiuni pentru a conduce toate părțile interesate spre această viziune.

„Am nevoie de mult mai mult timp pentru a mă gândi, dar nu am. Așadar, mereu am început de la ceva cât de mic și am construit din asta”, spune Amza Eufrosina. „Mereu plănuiesc să cer elevilor mei și colegilor mei să mă uimească. Ascult și preiau idei de la cei din jurul meu, atât de la elevi, cât și de la profesori. Știu că voi avea unele eșecuri, și știu că voi avea și succese și că, pe măsură ce va trece timpul, voi avea și mai multe succese. Voi reduce numărul de eșecuri, concentrându-mă pe construirea comunității școlii, o *platformă educațională* care încorporează convingerile colegiului despre scopurile, metodele și climatul preferat, creând astfel o *comunitate a minților* care înțeleg că fiecare nouă zi este o oportunitate de a ne apropia de idealul perceput de fiecare în parte.”

În mod clar, directorul joacă un rol esențial în conturarea viziunii. În mâinile unui lider articulat, persuasiv, o viziune personală distinctivă poate fi mult mai atractivă decât un produs de grup pentru fiecare. Mulți oameni presupun că izvoarele viziunii din mintea unui lider puternic, cu imaginație, energie și putere de muncă, se dovedește prin fapte și rezultate. Așa că, am să enumăr în cele ce urmează doar câteva dintre faptele, acțiunile și rezultatele dnei director, Amza Eufrosina:

1. Din anul 2015 până în 2021, Colegiului Național „Barbu Știrbei” i-a fost acordat titlul de Școală Europeană

2. Din anul 2016:

- Colegiul Național „Barbu Știrbei” s-a mutat în casă nouă, s-a inaugurat actuala locație
- S-a înființat Centrul de Dezvoltare Personală
- S-a înființat *Clasa Verde*

3. Din anul 2017:

- Colegiului Național „Barbu Știrbei” i s-a acordat titlul de MICS MaST
- Conferirea titlului *ȘCOALĂ AMBASADOR* la Parlamentul Uniunii Europene
- A devenit Centru autorizat pentru pregătire Cambridge
- Grădinița cu program normal nr. 11 a devenit structură a Colegiului Național „Barbu Știrbei”, Călărași

4. Din anul 2019:

- S-a înființat Centrul de Orientare și Consiliere
- S-a înființat Centrul de Robotică *WINNER CERTIFICATE RO111 – Danube Robotics*
- A devenit Școală Centru de Formare în mai multe proiecte POSDRU
- A devenit Școala Membru a Colegiilor Centenare
- Este Centru Acreditat pentru obținerea Certificării ORACLE, CISCO și ECDL

Aceste fapte și realizări menționate mai sus sunt ceea ce eu numesc o punere în aplicare a unor deziderate și a unei viziuni, parte a unei declarații inspirate de un vis convingător, însoțit de un scenariu clar al modului în care se poate realiza concret, cu efortul susținut al întregii „comunități a școlii”, pe care dna director o menționa anterior.

Amza Eufrosina a implicat profesorii încă de la început, deoarece ei sunt cei care trebuie să traducă în cele din urmă ideile ce păreau abstracte inițial în idei practice în fața

elevilor și acest lucru putea fi făcut cel mai bine doar prin implicarea activă în dezvoltarea viziunii atât a colegilor, cât și a elevilor deopotrivă.

Indiferent cine creează viziunea, directorul este instigatorul, promotorul și tutorele său. Mulți directori pot urmări exemplul directorului **Amza Eufrosina**. Dumneai a intuit nativ că este esențial să știi când să sugerezi, când să oferi și când să aștepti. A trebuit să fie suficient de asertivă pentru a-i împinge pe ceilalți câțiva pași înainte, dar suficient de indirectă și de răbdătoare să îi lăse să își găsească propria cale, fără să uite că exemplul personal de dăruire și implicare este ceea ce îi motivează pe cei din jurul său, implicit comunitatea școlii pe care o conduce.

Demne de menționat și extraordinar de importante, mai ales pentru elevii **Colegiului Național „Barbu Știrbei”, Călărași**, pentru că ei sunt importanța majoră, sunt următoarele lucruri:

- **Toate sălile de clasă au devenit cabinete dotate la standarde europene prin fonduri atrase prin proiecte (olimpiadele Kaufland, Collective Education)**
- **Holurile au devenit spații de socializare dotate cu filtre de apă, dulăpioare pentru elevi, mobilier pentru staționare (canapele, mese, scaune)**
- **Prin fondurile obținute la Olimpiadele Kaufland s-au mai achiziționat Centrul de Dezvoltare Personală, materiale pentru cabinetul de turism, ochelari pentru desfășurarea lecțiilor în realitatea virtuală**
- **Prin proiectul Collective Education s-a înființat un Centru de Orientare și Consiliere cu 2 laboratoare și 5 cabinete, dotate la standarde internaționale. Aici se realizează și lecții de dirigenție digitalizate**
- **S-a creat galeria directorilor, a absolvenților.**

Directorul Eufrosina Amza se numără printre aceia care lucrează în școli și în jurul lor și sunt conștienți de faptul că, pe măsură ce ne îndreptăm către viitor, educația și școlile se schimbă și se schimbă rapid. În acest sens, este dovadă faptul că doamna a fost invitată la dezbaterile naționale pe tema Arhitectura Curriculară în perspectiva 2030.

Capacitatea dnei director de a identifica nevoile procesului de învățământ și factorii care influențează satisfacerea acestor nevoi, posibilitatea de a utiliza un inventar cât mai larg de strategii alternative, cât și de a identifica și de a distribui resursele disponibile, ținând cont de necesitatea atingerii obiectivelor și de cerințele economicității, precum și priceperea de a depista „veriga principală” în lanțul de probleme, predispoziția de a gândi și de a acționa constructiv, dar și disponibilitatea de perfecționare continuă și, mai ales, asumarea responsabilităților/riscurilor și rara capacitate de mobilizare în acțiuni variate și în situații de stres, susține faptul că **directorul Eufrosina Amza face parte dintre profesioniștii de prim rang** – atât ca profesor, cât și ca manager – că are competențele și mentalitatea necesară pentru viitor.

Dna Amza Eufrosina a înțeles că obiectivul central al educației este elevul și că trebuie ca profesorii prin metode noi, inovative să dezvolte potențialul creativ și abilitățile practice, de comunicare, relaționare interpersonală și socială și dezvoltarea inteligenței cognitive. Știe că a face comparații între școli cu privire la calitatea învățământului și ofertele educaționale contează, iar o școală de excelență trebuie să fie deschisă la

examinarea performanței și că, prin urmare, consumatorii (părinții, elevii) sunt preocupați și întreabă din ce în ce mai mult despre ceea ce școala poate și trebuie să ofere pentru ei.

Dna Amza Eufrosina consideră că asemenea elevilor, profesorii trebuie să fie pregătiți să lucreze în medii cu schimbări rapide și imprevizibile, unde cunoașterea este construită din mai multe surse și perspective diferite, iar rolurile tradiționale pentru profesorii care își desfășoară activitatea într-un mediu conservator de programe axate pe conținut, ca și controlori de informație sunt deja inadecvate. Dna Amza Eufrosina a înțeles că elevii, prin noua tehnologie, internet, și oportunitățile de interacțiune într-o comunitate din ce în ce mai diversă, învață eficient, dincolo de clasă, iar profesorul trebuie să evolueze într-un nou profesionist facilitator. S-ar putea ca „**evoluția**” să fie un proces prea lent, astfel încât o „**reinventare**” a profesioniștilor de prim rang - profesori și administratori - să fie mai potrivită.

Dna director a dobândit multe dintre aceste aptitudini prin cursurile de formare la care a participat, prin implicarea în organizarea și desfășurarea programelor europene. În viziunea dumneaei, această imagine a unei **nevoi de școli „reinventate” cu profesori „reinvențați”** în secolul al XXI-lea devine și mai provocatoare atunci când avem în vedere lumea, dincolo de școlile pentru care profesorii pregătesc tinerii.

Cercetările științifice au arătat că mintea umană este capabilă să învețe la toate vârstele și, dacă este folosită și stimulată constant, capacitatea sa de a învăța și de a schimba nu se schimbă. „**Educarea de sine pentru a-i educa pe ceilalți**” este, prin urmare, principiul inspirator care sprijină procesul de autoeducare, un proces fundamental pentru fiecare profesor și pentru fiecare persoană, iar dna director Eufrosina Amza se preocupă constant de acest lucru. Menționez doar câteva dintre cursurile de perfecționare din proiectele la care a participat:

- Stagi de perfecționare privind formarea formatorilor pentru proiectul „Eliminarea exploatarei muncii copiilor” – MEdC/ Oficiul Internațional al Muncii
- Kultur Kontakt Austria - Perfecționare prin vizită de studiu în Austria (Viena) în cadrul proiectului „Educația pentru democrație” (participanți: 30 de profesori, directori și inspectori)
- MEdC/ Kultur Kontakt Austria - Perfecționare prin vizită pregătitoare de studiu în Austria în cadrul proiectului „Educația pentru democrație” - coordonator de proiect
- Agenția Națională Socrates - Perfecționare prin vizită de studiu ARION în Franța (Autonomie instituțională)
- MEdC/ Kultur Kontakt Austria - Perfecționare didactică în cadrul proiectului „Educație pentru democrație”, 5 stagii de 3 zile în România cu experți de la Viena
- Departamentul pentru Dezvoltare Internațională al Guvernului Britanic/ SUD Muntenia – Participarea la cursuri de instruire în „elaborarea proiectelor” în cadrul proiectului „Dezvoltarea parteneriatelor locale și regionale”
- Kultur Kontakt Austria - Perfecționare didactică pentru formarea formatorilor în cadrul proiectului „Educația pentru democrație printr-o nouă pedagogie”
- Formare pentru implementarea proiectului FINSOP ROMA

- MEdC/ IMC Consulting/ DIPT - Participarea la stagii de formare pentru elaborarea/ revizuirea PRAI (Program regional de acțiune pentru dezvoltarea învățământului profesional și tehnic)
- Dezvoltarea resurselor umane în învățământul profesional și tehnic - asigurarea calității
- MEdC - Stagiul de formare „Valori europene și proiecte românești în domeniul asigurării calității în educație” - școală furnizor de educație
- Organizația internațională a școlilor creștine - Participare la stagiul de perfecționare în evaluarea școlilor
- FORDOC Călărași - Perfecționare pentru implementarea acquis-ului comunitar la nivelul județului
- MEdC/ IMC Consulting/ DIPT - Dezvoltarea învățământului TVET (perfecționare prin vizită de studiu în Anglia)
- MEdC - Participare la conferința „Sisteme de educație și formare profesională în Europa”, certificat de participare
- Europa Buro Viena - Perfecționare prin vizită de studiu la Viena în cadrul proiectului Intereg III C - EdGate (conceptul de colegiu european)
- Leadership
- Euromanager
- Învățăm să trăim împreună
- Calitate în educație
- Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul rural prin activități de mentorat
- Expert în educație
- formarea mentorilor MaST
- Formarea profesională a cadrelor didactice pentru utilizarea resurselor informatice moderne în predarea eficientă a chimiei
- Formare formator în managementul carierei didactice
- Formare formator
- Formare – programe chimie
- Formare în Proiectul e_scoala
- Formare formator ARACIP
- Formare „persoană resursă” în cadrul proiectului „Proiect educațional optimizat în viziunea competențelor societății cunoașterii”
- Cursuri de formare formator/ consilier, colaborator extern ARACIP (Agenția Română de Asigurare a Calității)
- Cursuri de formator în cadrul Programului Național de Dezvoltare a Competențelor de Evaluare a cadrelor didactice

Pentru că **dna Amza** este un **Euromanager**, cu viziune și cu dorință continuă de perfecționare a abilităților și capabilităților profesionale, participă constant la conferințe, seminarii și proiecte care îi pot lărgi orizontul cunoașterii.

Ca „șef” de școală, care este și constructor de comunitate, știe că nu poate implementa singură viziunea școlii. Știe că echipele cu funcționare înaltă sunt esențiale; știe că o comunitate sănătoasă (pentru copiii și personal) va contribui la stabilitate, menținere și investiții, știe că oamenii își doresc conexiunea și legăturile profunde cu alți oameni. Și cel mai important, știe să creeze aceste conexiuni și relații.

În concluzie, un profesor bun insuflă încredere și stabilește așteptări ridicate. Amza Eufrosina este un profesor eficient care nu stabilește limite elevilor săi. Are standarde ridicate, folosește tehnica modernă în lecție, îi provoacă mereu pe elevi să facă tot posibilul să devină cea mai bună variantă a lor și este genul de îngriitor profesionist care îi învață pe elevi să creadă în ei înșiși.

În calitate de educator, știe că trebuie să se aștepte întotdeauna la ce-i mai bun pentru elevii săi și să îi încurajeze să învețe la potențialul lor maxim. Dar, de asemenea, știe că a face acest lucru zilnic poate fi incredibil de provocator.

Exceleța este un proces de întindere, căutarea acelor condiții care, verificate zilnic, pot face diferența în viață: un factor-cheie în transformarea procesului educațional în cercetare pasionată. Pentru a se educa pe sine, pentru a-i educa pe ceilalți, omul **Amza Eufrosina** și-a reorganizat cunoștințele și cultivă forme de cunoaștere care să susțină un comportament respectuos, etic și durabil, prin abilitatea sa remarcabilă de a provoca schimbări și de a promova dezvoltarea/valoarea.

Închei prin a mulțumi tuturor celor care citesc aceste rânduri, unde cuvintele au fost nevolnice și nu au putut descrie personalitatea extraordinară a omului **Amza Eufrosina**, dar și a profesorului și a managerului cu calități vizionare excepționale.

Dna Amza, vă doresc din suflet putere de muncă în continuare și ca aceeași dragoste pe care o aveți pentru copiii și școală să vă însuflețească și călăuzească toată viața! Nimeni nu ne poate inspira așa cum o pot face profesorii mari. Par să vină în momentul potrivit, într-un moment în care avem cel mai mult nevoie de ei. **Profesorii mari ne arată lucruri despre noi înșine, pe care nu le putem vedea.** Ei văd în noi potențialul și ne fac inclusiv pe noi înșine să putem tot ceea ce visăm și ne fixăm ca idealuri. Și, mai presus de toate, ei ne dau curajul să ne găsim propria cale cu o îndrumare eficientă pentru a ne arăta că imposibilul — sau ceea ce percepem drept imposibil — este doar un cuvânt.

Rareori, cineva ajunge să influențeze viața unei persoane într-un mod pozitiv pe toată durata existenței, așa cum poate profesorul, favorizând optimismul și încrederea, oferind cunoștințe care duc la succes și fiind un bun model, **așa cum ai fost, ești și vei fi, Amza Eufrosina** pentru totdeauna! Sunt onorată că vă cunosc și că mi-ați permis să înșir cuvintele mele mici, care descriu realizările mari ale dascălului și directorului vizionar ce sunteți!

Vă iubesc pentru omul care sunteți și vă urez mulți ani întru luminarea sufletelor și mințile elevilor!

Redactori:
Alina Bucur
Consmarie Rădulescu
Alexandra Stoica
Medeea Șerban

Grafică:
Denis Frunzeanu

Coordonator:
Prof. Simona-Oana
Mihai

Redacția mulțumește pentru colaborare doamnelor directoare, Eufrosina Amza și Corina-Mihaela Ionescu, domnului informatician, Ionuț Stan, dar și tipografiei Arienta.

